لیلیٰ مجنوں

سراج الدین پنجابی

بسم اللہ الرحمان الرحیم

چند کلمات در شانِ کبریائی

رَبِّ یَسِّر وَلا تُعسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

حمد تسبیحاں تہلیلاں لائق ذات غفاری — یصورکم فی الارحام بناوے دہن مصور باری
قطرے ہم منی تھیں کردا ظاہر روشن نقشاں — ابرِ نیساں دی ہک بوندوں مانک لعل بدخشاں
جو لکھ کسے دی چھڈی روزی دیون والے — ہر حیلے پوچاوے اُس نوں وقتو وقت سمابے
قدرت کھیڈ بنائی اُس نے خاکی قفس بنا کے — پنکھی اڈن ہار بنایا پھوکیا نفس بنا کے
سرگردان پشیماں عابد اگے اُس معبودے — حامد ہر ذرہ اقراری اتے در محمودے
۔۔۔ازل تھیں دان عطائے اُس نے درج بدرجہ — اک سلطان حکومت والے اک بنائی پرجا
۔۔۔۔ہر رُوپ اپنے تھیں وسے گھٹاں وسا کے — سفور مسجود بآدم بنیا ساجد ملک بنا کے
۔۔۔۔اساں سجدہ کیتا بن ابلیس لعینوں — دے درکار رحیم بنایا ساری زمین زمینوں
افسانے — تو ہیں لطف زباں بن آیا تاں ہوئے دیوانے
عشاقاں دے سینے اندر توہیں لاٹ جگائی
بجے محبوب میرے دے — تاہیوں چمک ڈہنگسنے کر کے کردے قید دلاں نوں
پیوِ لیلیٰ دا ہس فرماوے سید عامر — پھر مشتاق بنایا اُس دا شیدا بلبل نوں
مطلوباں دا نوری چہرہ روشن تیرے نوروں — تاہیوں وانگ پتنگاں عاشق بھج بھج سڑدے دُوروں
جھڑا قمر دے چہرے کڈھدائے لشکارے — اوہا نور چکوراں اندر اڈ اڈ ہوئے بے چارے
اوہا نور محبت اندر اوہا حسن صفائی — باطن اندر دونویں اکو ظاہر پئی جدائی
اکناں بے عرفاناں دولت ہوئے قبول جنابی — اکناں بنھ خدائی دعویٰ ڈگے وچہ خرابی
اکنہاں ادس خلیل بنا کے وچہ چخہ دے پایا — اک نمرود جنابوں منکر ملکیں حکم چلایا

اک حسین جیہاں کر شکلاں خنجر پھیرے گل تے
بھکھے تے ترہائے مارے ازمائشی کربل تے

اکناں رکھ کلوتر سر تے کول کھلو چرواندا
اچا سانس نہ بھرنا ہوسی پھر اہنوں فرماندا

اکناں سکھ نصیب ہمیشہ کردے عیشاں موجاں
اک دکھیارے میرے اندر غم دیاں فوجاں

اکناں نوں دے علم ہدایت روشن کیتے سینے
اکناں لاج سراج لگائی اپنے نام نگینے

بموجو لیکھ مقدر لکھے خالق روز ازل دے
سے تدبیروں تے داناہیوں ہرگز نہیں بدلدے

معشوقاں نوں بے پرواہیوں دتا اس نے حصہ
عجز نیازی عاشق تائیں مڈھوں کیتا لسّا

جدون عبدیت وچہ آوے قدرت عجب دیہاڑے
مطلوباں تھیں طالب کردا شاہاں بھیکھ مناوے

ہے ایوان ترنم بربط جولاں گاہ دریا دی
موج چڑھی سب حمد تیری دی سورن ہادی ہادی

سے منشی سے کاتب تیریاں لکھن یار مداحاں
ادنیٰ منظر شان تیری دا گداگریں توں شاہاں

سب کرشمے جلالیت دے سب جلوہ یزدانی
آبادی معموری نالے بربادی ویرانی

چشم تخیل اندر تیرے جلوے دی پنہانی
شاعر دے دل ٹھاٹھاں مارے

بس دل کر ہوش سمہالا ایہ میدان توحیدی
طول مکدی چھوڑ شاہی ہو اس ول

وهت ثنا موصوف حقیقی باہر میری تحریروں
مشق

دَرنعت سید المرسلین خاتم النبین رحمت اللعالمینؐ وصف چہار یار

بعد از حمد خدائی نعت نبیؐ سرور دی
جہدا شان بیان کرن دی طاقت نہیں بشر دی

ناطق، ناسخ واقف محرم کل اسراری رازوں
عقدہ مَالَا یَنحَلُ کھولے آپ غریب نوازوں

اُمّی لقب لدنی عالم سر مخفی بن آیا
جہدے قدم مبارک سندا عرش بریں تے سایا

آیا شاہنشاہ مظفر لے کے تاج عدالت
نوری مشعل روشن ہوئی نٹھا کفر جہالت

مجلس لا شریعت والی تخت طریقت دھریا
بیت المال عرفانی دولت نال حقیقت بھریا

اس دے نور وچوں اک ذرہ یوسفؑ جیہاں شکلاں
شاہ سلطان سکندر جیہے جاہ اوہدے دیاں نقلاں

نوحؑ، خلیلؑ تے حضرت موسیٰؑ، عیسیٰؑ، نبی مسیح نوں
سب نوں شرف ایسے درباروں اسماعیلؑ ذبیح نوں

مدح خوان مدح اوس دی دے برگ وثمر چمن دے
غنچے، شاخاں گُل، پھُل سارے عاشق اوس دہن دے

آپ جہدا شیدا کہاوے خالق سرجن ہار
کی پھر حسن اوہدے دے قصے دسن محبوب پیارا

خاطر جیہدی خالق کیتے دنیا دین پسارے
دھرت اسمان تے نوری، ناری، خاکی، آبی سارے

جبرائیل مقرب ربی نامے روز لیاون
کی مقدور اجازت باجھوں در پر جھاتی پاون

چانن نور ہدایت والا گھاوب عجم نوں
لکھے صفت نبی سرورؐ دی طاقت نہیں حکم نوں

ہیبت، حشمت کولوں کنبے مالک ہفت اقلیماں
تیغ پکڑ ہتھ اِلا اللہ دی کیتا زیر غنیماں

کرے پیار یتیماں تائیں داخل آپ یتیماں
کرے علاج دیداروں دیندا فرحتے

۔۔۔اس دے سلطان ملک دے چاکر ہو سداوندے
اس مسکین سداون والے اُتوں صدقے جاندے

نور اوہدے دیاں رسماں کیتا زیر مطیع خورشیدے
حسن کمال اوہدے دے اگے دین مثل ذریدے

اُس ۔۔۔۔ ربی دیاں نعتاں حوراں ملکیں گاون
زمیاں اُتے جن بشر بھی گاون، صدقے جاون

جس دن رات حضوری آہی بن معراج سدایا
حوراں غلماں گاون سہرے، راج دُلارا آیا

قَابَ قَوسَین اَو اَدنٰا اُس نوں ملیا لقب حضوری
مجلس لا بیٹھے دو جانی دوئی ہو گئی دوری

نہ جانا کی مخفی گلاں کیتیاں کیہڑے بابوں
بہتر چُپ سراجؔ اس جاؤں دوئی دور جنابوں

تاج مرصع ختم نبوت پا سرے تے آیا
اوّل آخر شان اُچیرا جاہ قدر تے پایا

پڑھے درود رسول اللہؐ تے آپ خداوند باری
صلی اللہ علیہ وسلم دس حبیب غفاری

معجزیاں تھیں عاجز ہوئے بخت جنہاں دے کھلے
تک اعجاز نہ راز پچھاتا کافر منکر بھلے

اکناں ویکھ رسول اللہؐ توں پائے فیض ہزاراں
اک بوجہل جیہے ہو منکر دوزخ کھاون ماراں

دو ٹک چن فلک تے کیتا انگلی دس نشانی
ایسے عربی لاڑے اُتوں جان میری قربانی

چارے یار نبی سرورؐ دے بزرگ دار تمامی
حامی قوت دین مے تینے اوہ بازو اسلامی

چار احباب سحاب کرم دے جان نثار محمدی
اوہ منظور کچہری ہوئے اوہ سردار محمدی

کیتا زیر کفاراں تائیں پھرا تلوار محمدی
لکھ رحمت لکھ برکت پاون چارے یار محمدی

آلِ نبیؐ حسنین دُلارے زہراؓ دے شاہ زادے
استقلالوں پیر نہ ڈولے صابر وچ رضا دے

مطمئن ہوئے ہر خوفوں چھوڑیا وہم بقاوں
زندگی جاودانی حاصل ہوئی بعد فناوں

اَلصلوٰۃُ وَالسّلام علَیک یا رسول اللہؐ یا رسول نگینے
آل اصحاب تماماں رحمت دائم زمن زمینے

در تیرے تے صدا سناوے اوگن ہار کمینے
ایہو مراد سراجؔ دکھی دی روشن کردی سینے

درمدح جناب پیرانِ پیر دستگیر محبوبِ سبحانی حضرت غوث الاعظم قدس اللہ العزیز اسرارہ

بسم اللہ ہن آئی اگوں مدح شریف نورانی
اوہ سید بغدادی ہادی حضرت شاہ جیلانی

چوراں نوں اس قطب بنایا دھن جگرے سلطانی　　حصہ بے پرواہوں لدھا راہ محبوب ربانی

وحدت دے دریا دے اندر لایاں میراں چھبیاں　　تاہوں بارہیں سالیں مرشد تاریاں بیڑیاں ڈُبیاں

اس نوں کی غم چنتا جس دی پکڑی بانہہ مربیاں　　غوث الاعظم حامی جس دا سب مراداں لبھیاں

غلطی تھیں انکار لیاندا شیخ جدوں صنعانے　　بے دیناں دے خوک چراوے رہی نہ عقل ٹھکانے

لقمہ بھن تیاری کیتی کھاون لگا کھانے　　چھٹے مار جگایا اس نوں میرے پیر یگانے

سی اک تاجر کسے ملک دا کرن تجارت دھایا　　رستے وچ تیاری ہوئی موت فرشتہ آیا

روح امان میراں دی آیا اوہ کر قبض سدھایا　　ہوئی خبر جناب میراں نوں کھوہ قندیل بسایا

عالی عزت حشمت تینوں توں محبوب یگاناں　　جو دروازے تیرے آیا دتا بخش خزانہ

فقراں نوں غنی بناویں واہ شاہا سلطانہ　　کر بحال کنگالے تائیں مرشد فیض رساناں

توں تکیں تے تھوڑ نہ کائی کر اک نظر کرم دی　　تیتھوں نہیں پوشیدہ پیرا حالت میرے غم دی

کل اولیا عظام گرامی چاکر تیرے در دے　　توں سرتاج تماماں اندر روشن وانگ بدر دے

للہ نظر کرم دی پاؤ ویکھو زخم جگر دے　　درداں مار خواریا مینوں رونواں نال قہر دے

بس شاعر کر ختم رقم نوں راگ سمہال قلم دی　　مت زاری سر دردی سمجھے نازک طبع صنم دی

انشااللہ خبر لوے گا میراں میرے دم دی　　درد اندوہ سراج نہ رہسن برکت غوث اعظم دی

دَرذکر سببِ تالیف ایں کتاب مسمیٰ بہ (افسانہ غم) عرف لیلیٰ مجنوں

ساقی دیہ اک جام نشے دا پیواں بے خود تھیواں　　دیواں سدا دعائیں تینوں جب لگ جگ پر جیواں

آ قلمے منہ لا سیاہی کرا دلوں سر نیواں　　بول دعا ثنا سجناں نوں مت دربار منیواں

اک دن رات عجیب آہی وانگن لیل قدر دے　　جہل جہان سوہایا نوروں چودویں چن بدر دے

مجلس لا بیٹھے رل دلبر دردی میرے غم دے　　خوشیاں عیش مراداں اندر قصے چھڑے پرم دے

کل دنیاوی دھندے چنتے غم افکار جہانی　　فارغ ہو بیٹھے کم کاجوں مجلس لا شہانی

اُس محفل نوارانی اُتے رحمت پہرا پایا　　حسن محبت والیاں گلاں دا آغاز بنایا

۔۔۔دی اے بے پرواہی غمزے ناز نہورے　　ثابت قدمی عاشق واتی عجز ذاتوں بے

ناز نیاز رلاون کدھرے لذت لین ملاپوں　　کدیں خیال اُبال غماں دے برے ہجر دے تاپوں

نال پیاراں کرن بہاراں وچ بہارستانے　　کدیں اجاڑاں اندر جاون نال جناں دیوانے

بے خبر دنیا فیھاؤن کرن پیاریاں باتاں
کہو سرّاج نِت آون جم جم ایہو جیہاں راتاں

یارب! اس مجلس دے اُتے رحمت مینہ وساویں
شر شیطانوں تے انسانوں اس نوں آپ بچائیں

جیون اس مجلس دے سائیں مجلس لاون ہارے
علم دوست احباب تمامی قدرشناس پیارے

عمر حیاتی آپنی اندر ناں ویکھن غم جھورے
وقت نزع رب نال ایمانے دنیا اُتوں ٹورے

باغ مراد انہاں دا ساوا رہے ہمیش بہاروں
ہر عرضوں، مرضوں، قرضوں ، بچے رہن آزاروں

کر کے سیر مجازی اندر سیر ہوئے جد سارے
نال محبت میری طرفے مخاطب پیارے

اس لیلیٰ دا صدقہ سانوں لیلیٰ لکھ سناؤ
بن مجنوں غم مجنوں والا تازہ یاد کراؤ

وچ زبان پنجابی ہووے شعر عجیبا بنیاں
جو کچھ محبوباں فرمایا سر چشماں پر منیاں

کی مجال عذر دی میری سخن کراں انکاری
جانی جان منگن تاں جاناں ایہہ غنیمت بھاری

انشااللہ کرم کماسی کرم کماون ہارا
سرخرو سجناں تھیں کرسی فضلوں بخش نظارا

شالا جیون آکھن والے امر جنہاں دا ہویا
توڑے بھار پہاڑوں بھارا تاں بھی سر میں ڈھویا

گل پئی گل یاراں والی گل پچھے گل دیواں
تلہ بہن کلوں ٹھلاں خضر بہادر سیواں

دعابدرگاہ مجیب الدعوٰت قاضی الحاجات کاشف المہمات خلاق موجودات

یا مجیب الدعوالٰہیٰ توں رحمان کہاویں
جو دروازے تیرے آیا منگیا جھولی پاویں

کافر مشرک منکر تیتھوں دتا تیرا کھاون
لنگر غیبی تیرے وچوں وقتو وقت لے جاویں

شدادے نمرودے جیہاں دیویں جگ دی شاہی
بے نیاز منزّہ سایاں تیری بے پرواہی

عالی شان دوارہ تیرا حد سخاوت تیری
کر الطاف لطیف الٰہیٰ لطف کرم دی بھیری

شیریں بخش زبان میری نوں سخن الاوے اعلیٰ
تیری نصرت تھیں ہو جاوے تیرے قلم اُجالا

اگے ہو اصل پرور دے ستھاں کرن پسند جواہری
صرافاں نوں نظری آوے خاص مال سنہری

حرمت نبی محمدؐ سرور دیہہ توفیق اجیہی
لذت بخش وصال اپنے

جو کجھ امرا میراں یاراں ہووے میتھوں پورا
ایہہ افسانہ لیلیٰ والا ہووے بامنظورا

توڑے ہاں میں عاصی پاپی ناں لائق اس گل دے
کیوں شرماواں رحمت کولوں منگاں جام فضل دے

عیباں میریاں نالوں تیری رحمت بےحد بھاری
ہے آئین کریمی تیرا کرنی مدد یاری

یسّر کر تُعسّر تائیں صدقہ ذات مبارک
قُل ثناؤُك یا الٰہیٰ تیرا اسم تبارک

کر آسان اس مشکل تائیں توں قاضی جا جاتاں ہے امید گھنیری مینوں ڈیسیں غیبوں داتاں
کر کرم اس عاجز تے صدقہ شاہ جیلانی سراج الدین بے چارے تائیں بخشیں چرب زبانی

التماس پیش استادانِ شاعری پیشہ

دیہ ساقی بھر جام اجیہا کرو لگے دل تازی اوسے زخم جگر تھیں پاویں درجے عشق مجازی
محبوباں نے جدم مینوں ایہ پیغام سنایا رکھ توکل ہوئی اتے بھار حکم دا چایا
پکڑ رقم غم درداں والی ہور خیالوں ہٹیا دل دا خون کلک دی راہوں اتے ورق پلٹیا
نیناں تھیں غم درد قہاروں خون فوارے چلے پرنالے جیوں نہریں لہراں مول نہ رہندے تھلے
سڑ سڑ جاوے نوک قلم دی کاغذ بھی جل بلے مجنوں دا غم لکھن والے مشورے بہ گئے تھلے
اول نیناں نوں سمجھایا روون تھیں باز آؤ مینوں قلم چلدن دیہو صبر ذرا کر جاؤ
ہرگز صبر نہ زاریوں کردے دم دم زور چڑھاؤ انہاں دان جنابوں رونا لکھ توڑے سمجھاؤ
دست بدستہ ہو کے میریاں نیناں عرض گزاری لوڑ نہ سانوں اج روون تھیں رج کرن دیہ زاری
سامنے ساڈے نظری آوے صورت شکل پیاری ویکھ پیارا کرن سہارا طاقت تھیں ہماری
برفانی وچہ روپ سجن دے بھلی ہوش جہاتی ایسے روپ سجن تھیں شیک جاتی لو حتانی
ظر کر غور بھلیرا میری ویکھ کتابے حاسداں وانگ ویکھ نہ پاویں میری جان عذابے
ہتھ بنھ عرض سراج کریندا استاد و داناؤ کم عقل دیاں بھلاں تائیں پردہ پا چھپاؤ
ایہ نہیں دانائی کرنے عیب کسے دے واندے داناواں دا نیک طریقہ تک تک عیب چھپاندے
نکتہ چینی کر کر ایویں جگر نہ میرا تاناں نہ میں شاعر عالم فاضل نہ دانا سیانا
بس اک درد اظہار کرندا مطلب میرے من دا بے مقدور سداوے شاعر نہیں قیاس چلن دا
بس سراج سپرد خدا نوں جس نوں سب وڈیایاں توکلتُ علی اللہ آکھ زباناں کراگاں ول دہایاں

آغاز قصہ لیلیٰ مجنوں دا احوال سلطان علی امیر حمزہ مصر پدر لیلیٰ ولد شدن لیلیٰ درخانہ والد مذکور عزیز مصر

رَبِّ یَسِّر وَلا تُعَسِّر کر آساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

کر ساقی اک جام عنایت ٹھیک میرے مطلب دا کر کے نوش بے ہوش ہو جاواں سیر کراں میں عرب دی

کرۂ ارض لیا دھر اگے نقشہ بھرے عراقی
میں گولدا نملا تیرا رہساں زندگی باقی

پہلی صدی مبارک اندر بعد رسول مہینے
علی امیر شہنشاہ ہویا اندر عرب زمینے

پیر مزاج مدبر عالی عادی مڈھ گھرانہ
رومی شامی کل سعدی سر پر ظل ربانا

اندر مصر سوہایا اس نے تخت حکومت شاہی
زنگی اتے فرنگی اس دے باج گزار سپاہی

لشکر کٹک بہادر اس دا انت حسابوں باہر
قلم چلاون انت نہ پاون لکھ حسابی ماہر

تیغ اقبال اوہدی تھیں ڈردے شاہ مکھاندے سائیں
نذراں لے لے ملدے سارے علی امیرے تائیں

جو جو عیش زمانے والی سب اوس دے گھر آہی
نا ہا خوف کسے دا اس نوں دائم خوف الٰہیٰ

اک ہوس اجے مول باقی اوہ محروم نمانا
گھر اس دے اولاد نہ کھیڈے روے درد رنجانا

ایہو فکر چھرونا اُس نوں ایہو غم اندیشہ
کاری ضرب چلاوے دم دم غم دا

کرے دعاواں یارب سائیں! بن اختر فرزندے
کس کاری ایہ لشکر فوجاں ایہ

شاہنشاہی تاج حکومت بعد میرے کس کارن
کون وراثت پکڑے میری کون

شاخ امید میری دی ساوی آ کڈھیا رنگ پیلا
سرد آزار لگا جھٹلاون سک سک ہو نیلا

چمن جوانی میری اُتے پوہنی رت خزانی
کالی رات شباب میری دی دُھمی لو نورانی

کالے وال ہوئے ہن دھولے گئی سیاہی شب دی
وچہ دربار خداوند عالی کر۔۔۔۔۔۔

یا رحمان رحیم الٰہی مینوں دیہ مراداں
صدقہ نبی محمد سرورؐ سن میریاں فریاداں

کس کم تخت حکومت میری کس کم تاج ولایت
بے نظیر خزانے وچوں کر فرزند عنایت

یا خالق یا مالک کر دے ہر دے کم سولے
بیٹا دے یا بیٹی مینوں کرم تیرا ہر گلے

سرد ہویا دل خوشیوں میرا عیش نہ بھاوے جگ دی
ایہہ گلزار حیاتی والا مینوں مثل نرگ دی

رکھو لاج محتاج ۔۔۔میں بھکھیار سوالی
تدھ بن ونج سناواں کس نوں حالت درداں والی

زندگی میری کوڑی ہوئی میں زندہ زندانی
سن فریاد جگاں دیاں سایاں شان تیرا یزدانی

حالی وال سوالی تائیں رویں ناہیں خالی
کر منظور غفور رحیماں کوک غریبے والی

ابرِ کرم کر خشکے اُتے منگے نت دعائیں
یا رب سائیں کرم کمائیں خیر خزانیوں پائیں

کھولے درد سخاوت سندے دل وچہ آس ربیدی
آکھ سراج نکالے مطلب زاری نیم شبے دی

۔۔۔۔تقدیرے وانگن لگا وچہ نشانے
اک دن خوشئیں خوشئیں آیا اپنے دولت خانے

۔۔۔۔۔۔ہویا ہم جنت حرم سنگ مغز جویں بادامی
ہر دو تن تنہا اک ہوئے دو جسم اجسامی

سپ رحم دے رحم رحیموں تھامی بوند سنیاندی
خم بوذی تھیں پر پر ہوئی شیشی گل رُخاں دی

روشن اختر موتی ہویا سچا قطرے آیوں
حاملہ قدرت کاملہ کیتی بے نیاز جنابوں

نو ماہ گزر گئے جد خیریں گھڑی مبارک آئی
حمل ہویا سی برج حمل تھیں کامل مہر صفائی

سندر لڑکی پیدا ہوئی صورت دی متوالی
گویا حور جنت دی آئی عالی روپاں والی

دائی جلد بلائی آئی ویکھ ہوئی سودائی
جو جو رسم جگت دی آہی پوری کیتی دائی

صورت ویکھ شہزادی والی سورج بھی شرماوے
چودھوں دا چن گھٹدا جاندا جس دم نظراں پاوے

حوراں نے جد خبراں پائیاں ہران نظر لیایاں
کوہ قافاں دیاں پریاں اس دی کرن زیارت آیاں

لیلیٰ لیل قدر دی لیلیٰ گویا شب معراجی
دختر روشن اختر ساعت سعد سعید مزاجی

بھُل گیا اندراج پری نوں ویکھ سبھا اندراجی
جو ویکھے سو آکھے لیلاں ایہہ لیلیٰ سر تاجی

ڈِٹھا کُل خدائی جلوہ گھر گھر کاج رچایا
تک صورت نوزاد پری دی چرخ خوشی وچہ آیا

کیتی دور آلودگی دائی چھنک گلاب عنبیراں
ریشم ریشم وچہ لپٹی عقلاں دی تدبیروں

چینی گہلوارہ منگوایا ریشمی ڈوراں پائیاں
کھینوں پٹ دا گود پری جھوٹے دیون دائیاں

علی امیر تائیں رب دتا نور بھری جردا
لیلیٰ نام ٹکایا تک کے نور ظہور قمر دا

دایاں ملیاں خوب گاراں ناز لڈاون لیلاں
جو لیلیٰ نوں ویکھے آ کے آکھے میں ہی لیلاں

ذاد پری نوں نوروزے القا پری شہزادی
پل پل پل ودھے کھا خورشاں عیش خوشی کر شادی

مائی جائی جھولی پائی پہلے سال لڈیلی
قَالَ النَوم رَاحت قُم قُم لَیلَیٰ لیلی

دوجے ورہے ورھے مینہ خیریں کڈھ الماسی کلیاں
چٹے دند مسوڑیوں باہر جویں گلابی کلیاں

ویکھو اندنی مالن آکھے موتیا وانگ چنبیلی
گل وچہ ہسّی ہس کر دی انگن دے وچ کھیلی

سال تریجے چال البیلی چلے وانگ کبک دے
ونگاں باہیں رنگاں رنگاں گل وچہ ہار لٹکدے

راس زبان دھیان جہانی سمجھے گل تمامی
چوتھا سال ہدایت والا جی جی کرے مدامی

۔۔۔۔آکھن واہ واہ خوبی تک خوبی لیلیٰ دی
اٹھ بہشت بھلائے رضواں مرغوبی لیلیٰ دی

نوک نیزے دیاں چشماں قاتل تیز خوں ریز کٹاروں
سر تے بو دیاں پو دیاں وانگ سی آغاز بہاروں

جل جاوے اس تائیں تک کے روشن شمع نورانی
جھنڈ معبر تیز پھلاں تھیں پودا جویں ریحانی

سورن مرگ شکاری اس دے تک لیلیٰ دیاں نیناں
دلبریاں تک ہوون پریاں آکھن چھڈ نہ دنیاں

پیچ بہ پیچ تمامی زُلفاں اوہ خم دار گمانی
دھن کاری گر جس بنائی اوہ صورت انسانی

شوقوں خوشیوں نیازوں مائی جائی تائیں باپے
سیس گندا دے سرمہ پاوے مہندی لاوے ناپے

القصہ ہوئی داخل عمرے لیلیٰ حور بہشتی
کلیاں کھل گلابی آیاں نیناں سکھی شستی

باغ حسن بہاریں آیا نویں شگوفے جمیں
رخساراں رنگ لالی آندی وال ہوئے ودھ لمیں

نویں جوانی رُوپ انوکھا چن جویں وساکھی
وانگ گلاب اجالا مکھڑا گل نہ جاندی آکھی

نین کٹاری زُلف زناری ہوون مرگ شکاری
چال البیلی سرمیلی سرمیلی تیاری

کیا ایہ عمر جنابوں بخشش نالے حسن دلدارا
کی دساں پھر خوبی اُس دی جانے عالم سارا

خودی، تکبر، ناز اداواں ملکاری سینے ای
اس دے نال مقابل عاشق مسکینے ای

عشوہ سازی ناز کرشمہ زیور اصل جنابوں
جس نوں رُوپ خُدائی حاصل حاجت اسبابوں

نین سمند حسن دے ڈوہنگے مستی باجھ شرابوں
غیبوں تیر نشانے جاوَن جیوں تقدیر جنابوں

نیناں نال کلیجے کڈھن صورت سار مرادی
بربادی وچہ راضی ظالم کم انہاں

جس دم نیناں وچہ سہاون کجلہ بجلی جیہا
دیوانے ہتھ تیغ پھڑائی خوف اوہنوں پھر کیہا

وا وا خالق سرجن ہارے سر سرجیاں شکلاں فائق
ہر یک صورت نال جگر دے لا لیون دے لائق

محبوباں دی صفتیں میری چلدی قلم شتاب اے
وصف اوہناں دے لکھن کارن کیتی شروع کتاب اے

انہاں بے ترساں نے میرا کیتا جگر کباب اے
پھر بھی جانی نالوں پیارے لگن عجب حساب اے

مٹھی چھری محبت والی کوہندے لگن پیارے
جھڑک انہاں دی لطف ربانا وَسن عاشق سارے

دل میرا نہیں مندا ہرگز چھوڑاں صفت انہادی
اے پر لیلیٰ مجنوں والی گل پئی رہ جاندی

شرمندگی دلداراں ولوں جھلدی نہیں طبیعت
ہاں سرآج ہن آ الاہوں اگوں دس کیفیت

کاغذ دے میدانے اُتے گھوڑا چھیڑ قلم دا
افسانہ نہ بھولیں ہرگز اپنے درد الم دا

لیلیٰ لیل سیاہی اندر لَیلَۃُ القَدر نورانی
گویا وَجہُ اللہ بن آیا صورت صفت ربانی

جت ول مست نگاہ کر دیکھے چھُٹن تیر کمانوں
علم دے وچہ محشر جاگے کوئی نہ بچدا جانوں

وانگ کبک دج پب اُٹھاوے چلے چال گمانوں
قدماں تے سر دھردی آکے برا جھڑ اسمانوں

اُچا لما قدر شمشادی سَرو جیویں بستاناں
نرم چنبے دی ڈالی وانگر قد موزون سہانہ

پھُلن پھُلن سَرو بھُلایا حسد جلائے جھلکے
لیلیٰ قامت لیلیٰ میری کی لینا گل پھُلکے

متھاں وانگ شمس نورانی سوہنا بہت کشان
لے کے نصیباں والی تختی مہروں مہر زیان

تار حریر کمند دو زُلفاں کردیاں قید دلاں نوں
یا اوہ لام آہے اعرابی یا اوہ قاف قرانوں

دو بھروٹے وانگ کماناں جیوں ہلال سجایا   قوس قزح اسماناں اُپر سر خم آن جھکایا

نرگس مست متے تندرائے ظالم نین شکاری   موم کرن دل پتھر تائیں جے تکن اک واری

وا تیز کٹاراں سان چھڑایاں سرم سلم دیاں نویاں   وچہ جگر دے چھیک کرن نوں تیر لگاون سویاں

پیتے باجھ شرابی کھیوے اوہ گوہڑے متوالے   جت ول تکن جگر کٹّن نرگس شوخی والے

زُلفاں اُڑ اُڑ جھاتیاں گھتن ویکھن چہرہ نوری   کالا تل سیاہی بیٹھا آکھے دوری دوری

جس دم تیز نگاہاں کر تکے گاتریاں تھیں ترچھی   اُڈدے پنکھی ڈھہن ہواوں جھل نظر دی برچھی

بینی تیغ ایوبی پتلا جیوں کر الف آمادہ   رنگ گلابی نویں بہاروں حوروں نور زیادہ

رُخسارے رُخ سارے اُتے نور الٰہی چمکاں   وانگ انار بھکھن دو گوشے ماہ منور دمکاں

جوبن رُوپ الٰہی جیوں کر دات جناب الٰہوں   گلدستہ جیوں کر بدن ملطّف روشن چہرہ ماہوں

لال لباں یاقوت بہشتی میٹی کلی گلابی   سوہے ہونٹ نورانی تھیوے سوہنا رنگ عنابی

سوہنا ننگ موہیں دا غنچہ یا اوہ سر حقانی   چٹے دند چنبے دے دانے تارے اسمانی

پالو پال ٹکے از صفت بجلی دے چمکارے   یا عقیق سہیل یمن دا دسے نور نظارے

یا شفق اندر پوشیدہ وقت نماشاں دسدے   یا اوہ سچی تار پروتے دانے موتی اِس دے

سخن کرے تاں گوہر کِردے ظاہر ہوون کلیاں   برق انداز دسیوے روشن صادق صبح نکلیاں

ٹھوڑی سیب جلال آبادی رنگت صاف حنائی   یا مرجان خماک شاہے دا لیک کاری گر پائی

چوہا آب حیاتی ٹو اُپر پردس پریموں   جوبن نچڑیا نکلدا باہر جیوں کر پانی لیموں

گردن وانگ صراحی لمی واہ استاد بنائی   بوتل وانگ درازی اسدی شیشے ہار صفائی

مئے احمر تھیں پر پر بوتل جبی جیویں آئیناں   استادے نین ٹھیک استادی چاہڑ خراد مشیناں

بلوری تھالی وچہ ہیرے نال استادی گڈے   وانگ سپاہیاں باری وچوں بشاں کڈھے

نویں شگوفے چیتر والے اندر چمن حسن دے   حبشی کالے راکھی والے کول بہائے دھن دے

پتھر دل تھیں پتھر ظالم ترس نہیں وچہ دل دے   گُل گلاب شتاب شتابے وانگر جاون کھلدے

پتلا چم شکم جیوں کاغذ گلوں نازک دیہی   ناقہ حوض کوثر خشبوئی مشک ختن دے جیہی

نازک کمر کھلوتیاں ڈولے پٹ اوئل کیلے   شیشہ گر لاہوری جیوں کر چاہڑ خرادیں ویلے

ریشم لچھے دلیاں ہوئیاں پنیاں نازوں پلیاں   اُنگلیاں جیوں پھلیاں چھاپاں سینہ زمرد دلیاں

نازک پیر گلاباں وانگر چال چلے کبک دی   جاگی قسمت مہندی والیچال البیلی تکدی

سر پیراں تک نازک دیہی جیوں کر مخمل ریشم
پنجیں پھُلیں تولی ہوئی لیلیٰ بانو بیگم

مست الست دیوانیاں ہویاں بن شرابوں چشماں
کڈھن دل کلیجہ چیرن غمزہ مار کرشمہ

جدوں نقاب ہٹاوے رُخ تھیں گیسو والا دامن
جیوں بدلاں تھیں چن نکل دا لمکیں لگدا چانن

تارے موتی شبنم دا تک اُس دی زیبائی
ساری رات کھلوتے ویکھن صورت دے شیدائی

گل وچہ کُرتی کن وچ بُندے ہتھیں چھنکن ونگاں
روشن وانگ قمر دے متھا مژگاں مائل جنگاں

کوڑی کواری لیلیٰ جس دم ہیر گمانوں جاندی
مہندی لوہندی ہو ہو ڈیندی بھار حسن نہ چاندی

جھولی وچہ کھنون ووہٹ دے گل جویں شمشادوں
آپ پتھر موم کریندے پتھر دل فولادوں

قوس قزح چولی دیاں تبناں پٹ جویں خوشابی
پاپشواز شیرازی بندی لیلیٰ پری اعرابی

کی تعریف کراں لیلیٰ دی روشن جیوں مہتابی
خونی چونڈاں چن بدلاں وچہ سوہنا رنگ شہابی

سیاں نال لٹکدی پھردی جھولے پر عقابی
نرگس نیں ممولے ظاہر چہرہ پھُل گلابی

سُرمہ نیناں دی وچہ دھاراں لٹک جویں پنجابی
خط و خال کمال چہرے دے خوش خط صرف کتابی

جس دم باہر ترنجنوں آوے چن نکلے جویں ابروں
کرن زیارت جویں عبادت اُٹھ اُٹھ مردے قبروں

اُس ظالم ول تکن جے کر صابر گُزرن صبروں
پورا حسن جمال لیلیٰ دی شدوں، زیروں، زبروں

قدرت کاری گر سدی تکن ایہ ہے خاص عبادت
سوہنیاں دے دروازے مرنا بے شک عین شہادت

جوبن وچہ بہاراں آیا کمی نہ رہ گئی کائی
جھال نہ جھلن ملک نورانی ویکھ ہوون شیدائی

سیاں نال خوشی تھی کھیڈے جوبن دی متوالی
علی امیر دے گھر جائی نیکاں کرماں والی

فرزنداں تھیں ودھ پیاری لیلیٰ پاپیو تائیں
تک تک راضی ہووے اہنوں شاہ مصر دا سائیں

فارغ ہو دیوانوں عاموں جس دم خانے آوے
ٹھرے کلیجہ تک جائی نوں سو سو وار بلاوے

جو منگے سو حاضر ہووے ڈِھل نہ لگدی کائی
نازاں عیشاں دے وچہ پلدی شاہنشاہاں جائی

سنگ سہیلیاں کرے بہاراں خوشی سجے پر وگے
خدمت گاراں وچہ قطاراں رہن کھوتیاں اگے

کی تعریف کراں سیاں دی شاہ خوباں دا ٹولہ
اک دوئی تھیں بڑھ چڑھ شکلاں ساڑ کریندیاں ٹولہ

وانگر پریاں نخرے بھریاں اندر بارہ دریاں
وچہ سمند حسن دے ڈوہنگے رہن مچھلی بن تریاں

ہر یک بے مثال کہاوے وچہ سارے سنسارے
اے پر لیلیٰ اگے جاپن جویں چن گردے تارے

حسن مصر وسر کد جاوے رشک حوراں نوں آرے
صابر گزرے صبروں جے کر نظر اک واری پاوے

چھوڑ سراج اہنوں اس جائی ایہ نازاں وچ پلدی
کتھے قیس اہدا شیدائی سُنا ہُن جلدی

در بیان تولد قیس درخانہ سید عامر امیر عرب وعجم رئیس مصر

رَبِّ یَسِّر وَلَا تُعَسِّر اساں اس کم نوں
دے توفیق زباں میری نوں برکت بخش قلم نوں

دِر ساقی اک لال پیالہ تھیواں متوالا
بحر حُسن دے غوطہ لاواں ابن غواص نرالا

در گلفام تہوں گھن آواں بھاریہ قیمت والا
یا نصیب سرآج غریبا پوی قبول کشالا

شہر مصر وچہ اک عابد سی صاحب ذوالگرامی
زاہد حامد شرعی پورا سید عامر نامی

پنج گانہ وچہ قائم ہر دم تابع دین اسلامی
ایس عبادت کارن اس نوں خلقت کل سلامی

نیک طریق صدیق شرع پر واقف کار معانی
رب العزت کولوں پائی عزت لامکانی

دین دُنی دی دولت اُس نوں دتی وچون ہے مارے
نوکر چاکر خدمت والے زریں محل چبارے

سنگ مرمر قصر دے عجیبہ فرش فروش غلیچے
دولت دھن دا انت نہ کوئی رونق دار بغیچے

فجریں شامیں دھومو دھامی خاصی عامی آون
سیس نواون عرض سناون مطلب دل دے پاون

جود وجود فنا مسجودی بھلی عدم وجودی
دنیا نال محبت تھوڑی خالص یاری ہو دی

قوم اپنی دے اندر عامر سی اعلیٰ سرکردہ
جو زبانوں باہر کڈھے اُف نہ کوئی کردا

سید لقب پیا عامر دا کارن اِس سرداری
آل نبیؐ دی نہیں سی عامر جگ دی عزت داری

سید عزت کارن سدن منیاں تے پر ونیاں
آلِ نبیؐ اولادِ علیؓ دا خادم رہندا بنیا

عمر ضعیف پنجاہ سالاں دی گھر اولاد نہ کوئی
حصہ عمر اخیری آیا خوشی نہ سُجھدی کوئی

وال سفید وکیل آپر ہتے دن دن غمی زیادہ
شام صباحیں کرے دعائیں عامر مرد خُدا دا

کر نواش میرے اُتے رب غریب نواز
مانگت کارن رحمت والا کھلا ہے دروازہ

مہر کریں تاں دیر نہ کوئی خیر بخش سچیارا
عامر عاجز بندہ تیرا دم دم منگن ہارا

حرم اوہدا بھی دم دم رہندا خالق پیش سوالی
یا مالک پُر کر از عیبوں میری جھولی خالی

دولت دے دنیا دی مینوں مالک عالی قدراں
گھر وچہ بال نہ کھیڈے ساڈا دل ساڈے وچہ سدھراں

عرض قبول جنابوں ہوئی زاری سُنی الٰہی
ہاتف تھیں آوازہ آیا گھڑی مبارک آہی

حمل مکمل ہویا اُس نوں قدرت بے مانندوں
دل وچ شادیاں خوشیاں ہویاں آس لگی فرزندوں

حمل ہویا سی برج حمل تھیں روشن نور سراجوں
سُندر لڑکا پیدا ہویا جیوں کر چن اسمانی
صورت صنعت محبوبانہ جلوہ نور ربانی
اُم العَاشِقِین زلیخہ طیموسے دی جائی
عاشق صادق دی سُن آمد خود اُس خانے آئی
سچے عشق اپنے دیاں اُس وچہ بھر گئی تاثیراں
اج تک باہر وار مصر دے قائم گلّی میری
وِنج مبارک عامر تائیں دتی نفر شتابی
سُن فرحت افزا خوش خبری شادی دے شدیانے
جو مبارک دیون آیا ویلاں نال لیایا
سورج چن چڑھے کد چھپن خبر ہوئی ویرانے
سید عامر خوشیوں بیٹھا مجلس تازی لا کے
منصب دار برادری والے بیٹھے مل کے جائیں
شکر گزارن خالق والا کردے پھیر دلیلاں
دانے کل سیانے آہے سوچن نال تمیزے
نام مبارک قیس ٹکایا ملی مبارک بادی
القصہ لے دایاں مایاں لگیاں ناز لڈاون
صاحب زادے تے منہ چپائی گڑہتی درداں والی
قُم قُم کر جگاون اُس نوں جے سوں جاندا بابلا
جاگے بھاگ سولکھنے ویلے خالق پاک لیاندے
جاں پھر تن سالاں دا ہویا وانگر پھُل گلابی
فہم فہیم ادراک نزاکت تیز عقل دانائی
نازاں عیشاں دے وچہ پلدا خوشیوں صاحب زادہ
غم اندوہ نہ چِنتا کوئی وافر خوشی زیادہ
عامر وچہ درگاہ خدا دی کلمے پڑھے شکر دے

بعد نو ماہے نو ماہ آیا نو ماہ دے باجوں
دائی مائی ہوش بھُلائی تک صورت لاثانی
ماہ طلعت جھلکدا آیا لگی لو جہانی
حرم حرام نبی یوسفؑ دا جس دی عشق کمائی
لے جھولی وچہ بھری عشق دی گڑہتی گھول پلائی
دے دُعا روانہ ہوئی جھل بیٹا تقدیراں
عشق مصر نوں داغ نہ لائیں واری آئی تیری
لوں لوں کھِل گیا عامر دا وانگن گلی گلابی
دین مبارک رب تبارک دے ایہ فیض یگانے
سید عامر نیں اُس تائیں دولت نال رجایا
طوطے، مینا، خمرے، کوئل گاون گان سُہانے
ساک، آشنا، بھرا، قبیلے حاضر بیٹھے آ کے
خوشیاں عیشاں دیاں اندر راضی چائیں چائیں
کی اختر دا ناواں رکھیے عامر کہے وکیلاں
آخر فرمایا رکھو قیس اس نام عزیزے
گھر گھر بھاجی خوشیوں ونڈی نال محبت شادی
نال پیاراں گاون واراں دارد داری چاون
جمدڑیاں گل عشق پایونے عقلوں رہ گئے خالی
لوراں دے سواون اُس نوں جے کر پوندا کاہلا
پاپیو خوشیوں عیش مرادوں جامیوں باہر جاندے
آئی راس زبان گلاں دی شیریں بے حسابی
تیز مزاج طبیعت لائق ذہن اس دی چترائی
نوکر چاکر خدمت والے ماپیو دا دلدادہ
مائی بابل ونڈن صدقے ہویا فضل اللہ دا
کرم تیرا بے انت خدایا وسے مینہ مہر دے

عمر دراز کریں فرزندے طالع مند بناویں ‏ صراطِ مُستَقِیم شرح پر اس نوں آپ چلاویں

جس دم قیس عمر وچہ آیا نونہال حسن دا ‏ چہرے نور مریندا لاٹاں ثانی دوجاں چن دا

دھرتی دے ول ویکھے جس دم پردے ارضی کھلن ‏ جے کر انبر دے ول تکے تارے جھال نہ جھلن

ساعت نیک دہاڑا تک کے پڑہن اس تائیں پایا ‏ اک معلم فاضل شاہی اس سپرد کرایا

اوہ مکتب سرکاری آہا درس گاہ سلطانی ‏ فلاح عام کہن اس تائیں پڑہدے مرد زنانی

ایہہ سخاوت شاہی آہی دارالعلوم قدیمی ‏ بیت المالوں حصہ اس دا خرچ زکواۃ قدیمی

حصہ دے زکواتوں عامر پایا پڑہن پسر نوں ‏ بیٹا علم جیہی نہسیں دولت کوئی ہور بشر نوں

اتفاقاً جس روز تیسے نوں پایا پڑھن مدرسے ‏ علی امیر لیلیٰ نوں آندا اوسے دن وچ مدرسے

دے کجھ نذر نقد عالم نوں سر دستار پہنائی ‏ ملاں خضر مثال نمونہ نوری شکل سوائی

وات حیات الٰہی چشمہ گل تسبیح ہتھ عاصا ‏ بانا سبز محراب متھے پر نور چہرے تے خاصا

ماہی پاک زبان اوہناں دی معنے دسن والی ‏ باوضو ہر ویلے رہندے دم دم سورن والی

دن تے رات عبادت اندر روزہ دار ہمیشہ ‏ نفل گزارے ورد چنارے ایہو اس دا پیشہ

اوہ پارے تدریس اُتارے پارے قیس اُتارے ‏ لیلیٰ نوں آ حاضر کیتا کول استاد سہارے

دعا خیراں فرما اُستادے قاعدہ ہتھ پھڑایا ‏ بسم اللہ تھیں بسم ہوئی حال اشکارا آیا

قیس تائیں بھی کول بہایا باغ اِرم سہایا ‏ درس سرس فردوسوں ہویا جس دم جوڑا آیا

روشن چھت دیوار تمامی نور کڈھے لشکارے ‏ ہر چہرے پر توہ اس دا لاٹاں چانن مارے

ونگ پتنگ ہوئے گُل لڑکے روشن دیکھ چراغاں ‏ سبحان اللہ کیا خوش بوئی تازہ کرے دماغاں

ہریک دی اکھ ول انہاں دے بھُلیا سبق تماما ‏ ورقوں چہرے نوری دسن خبر نہ کوئی عاماں

جھڑا سبق دتا قیسے نوں راست کر پڑھایا ‏ اوہا لیلیٰ نوں وی دِتا کر ہمدرد بنایا

ہم سبق ہم درسی ہوئے ویکھن درس دیداروں ‏ پڑھیا الف ڈٹھا قد دوہاں سرو جویں گلزاروں

قیس اتے لیلیٰ نے جس دم اک دوجے ول تکیا ‏ تک الف تے میم دوہاں نوں سبق پیاروں پکیا

جس بھارے نوں عرش نہ چایا ہتھ اس نوں چا پایا ‏ اچن چیت لڑاکے نیناں اک دوجے بھرمایا

قلب قلب سنگ ٹھوکر کھاہدی نین اٹکے سنگ نیناں ‏ اک دوئے دا جیوڑا کھسیا نظر کیتی ماہیناں

نال پیار دوہاں نوں ملاں بسم اللہ اکھوایا ‏ آپس وچہ پڑھن بسم اللہ جی آیا جی آیا

الف قد تے باوَ متھا جیموں پیچ پھسایا ‏ دالوں درد کریدیا اوہناں ریوں راز چھپایا

کیہا سین چلایا ششتاں شینوں شرم بھلایا صاد ضاد ڈِٹھا جاں نیناں سجہ اچھٹ لگایا
طوئے طلب گھنیری اُٹھی عینوں عشق سکھایا فیوں فال وصل دی پائی قافوں قدم اُٹھایا
لاموں زُلفاں کنڈل پائے میموں مُکھ وکھایا نونوں ابرد طاق سجن دے وچہ ہلال ڈُبایا
واوَاِں وا پرم دی جھلی لام نفی گھنڈ پایا الفوں پک ارادہ کیتا جاناں نہیں ہٹایا
باوَں حرف پکایا یاری پکا متا پکایا با حرف یا نبھتا ہوسی جیوڑیاں نوں سمجھایا
پہلی پئی تختی جد بختی ہوئی پہلی پٹی زیر زبر سب پیشاں ڈٹھیاں ایہہ عشقے دی کھٹی
پڑھن عبارت کرن عبادت ویکھن نال پیاراں قاعدے پڑھ کے وعدے کیتے صدق صفاوَں یاراں
صفحہ مصحف دا پھر کھولن الحمداللہ پڑھیا قیسے بھی الحمد الایا سی پارہ دل پھڑیا
لیلیٰ پڑھے قرآن تے عاشق سُندا نال پیاراں الف لام میم دوہاں دل لگا خوب کرن گفتاراں
ملاں جانے دور علم دا اوہ دوری اقراری اوہ جانے ایہ سبق پکاون اوہ پکاون یاری
زیروں زبروں گزرے دونویں شد مدھ رہی نہ کائی اکھ عشق دے لکھیا آتش سینے لائی
اک دوجے ول چھپ ویکھن لکھن پڑھن بھلایا صبر سکوتوں گئے اگبرے یاری حرف پکایا
جوشیں ندی پرم دی آئی لہراں زور اُچایا آپس وچہ ہوئے اقراری واپس ٹُرن بھلایا
گھر اہناں نوں نرگ دسیندا جانن مرگ مدرسہ اک دوجے دا چہرہ تک تک آکھن تیرا سرسہ
وس نہیں ہُن بس کردی ہتھوں چھٹیاں واگاں شرم صبر حیا بھلایا ملدے نال وراگاں
جاون پہلوں آون پچھوں ایہو کار دُنہاندی یار پک مرمت ہوئی قائم سِک دوہاندی
دن تے رات خیال انہاں دا چھپ رووَن مل ہسن ہر دم خوھ انہاں نوں ایہا مت لڑ کے گھر دسن
اک پل جے اک غائب ہووے جانن سال مثالاں ساری رات نہ پلکاں جھمکن رووَن وچہ خیالاں
جس دم درسوں چھٹی ہووے رو رو دوعیا ہوون کر کر دین تے رین گزارن سکھ دی نیندر سوون
کرن دعائیں یارب سائیں! رین گھٹا شتابی ویکھاں رُوپ انوپ سجن دا دُور ہووے بے تابی
جیوں کر وقت ذبح تے پنکھی منہ قبلے ول کردا ساری رات کریندے سجدہ جت ول گھر دلبر دا
غضب ہجر دی رات گزارن روز حشر تھیں لمیں عاشق صادق ویلے صادق اُٹھن پہلی دھمی
ویکھن درس درس ول جاون اک دوجے گل لاون آتش ہجر قہر دی اُتے آب وصل دا پون
صدقے جاون حال سناون جیوں کر رات گزاری سینے لگ کرن دل ٹھنڈا دونویں وارو واری
دست بدستہ ہو کے بہندے کڈھ بستے دل بستے پھول کتاب عشق دی ویکھن توڑ چڑھن دے رستے

محو ہوئے چھڈ نہو کتاباں گزرے سہو خطاواں — رفتہ رفتہ پوری ہوئی منزل شرم حیاواں

جوش خروش محبت اندر خطرہ خوف بھلایا — اسم جسم دو طاہر آہے باطن روح رلایا

توڑے لکھ چھپائیے عشقے ایہ نہیں چھپن والا — لڑکے آپس دے وچہ تڑکے دیکھ انہاں دا چالا

گوشے کرن وچاراں سارے لگے جوڑن مونہاں — آپس وچہ لگائی یاری قیس تے لیلیٰ دوہاں

قول اقرار پکائے پکے چا چا قسماں سوہاں — اک دوجے سنگ رل مل ہوئے وانگر ماسے نوہاں

چغل باز غماز اُچکے بازاں وانگر آئے — باز نہ آون ترس نہ کھاون آتش حسد جلائے

ویکھن نہیں محبت کیسی اک دوجے نوں دسن — توڑ وچھوڑ پیاریاں سجناں نال خوشی پھر ہسن

ستی کلاں جگاون ظالم تھوڑی گل ودھاون — باز نہ آون باز نظر دے مفت ملامت لاون

رگڑ رگڑ جیوں سونا ویکھن پا آتش سُنیارے — تاسلاق عاشق نوں دیندے نویں رقیب ہنیارے

عاشق بے چارے دا چارہ نہیں انہاں سنگ چلدا — وچو وچہ کلیجہ کھاوے غضب النبہ بلدا

بن سجن دلدار دلاں دے دل دا بھیت لیجاون — بن ویری ڈنگ زہری لاون ملکیں گل کھنڈاون

جگر اتاون بدیاں لاون عاماں گل سناون — جے معشوق اکلا ملے پٹیاں وکھ پڑھاون

ہون وچھوڑ نہاں دِلے وچہ کیتیاں سر مہماں — ہون شہید جے دردوں عاشق خون انہاں دا ضمہ

چرچا آن کتونے گھر گھر لگیاں ٹُرن وچاراں — بھیت رہیا بھی ظاہر ہویا جد آیا منہ ناراں

رہی نہ گل سمہالے جوگی بھیت ہویا آشکارا — ایہو گل لوڑیندے دوکھی ہوندا نہیں سہارہ

کرن نہیں دلداری ظالم پردے پاڑن ہتھوں — اوہناں دا اظہار لیاون مڑ مڑ گلیوں کتھوں

عاشق تے معشوق نمانے چھپ چھپ ویلا پاون — دوتیاں کولوں ڈردے ڈردے دل دی اگ بجھاون

جس دم دوتی بیٹھے تکن خاک ہوون سڑ کولے — اک دوجے نوں کرن اشارے بہ بہ تکن اوہلے

چھڑ سرآج خیال اجیہے منگ مولا تھیں یاری — اس دی مدد اگے عاجز دشمن خلقت ساری

توڑے جگ تمامی ہووے ویری دوکھی سردا — جے اک ساجن ساجن ہووے کی کَرسی کڈھ پردہ

آن وچار زیادہ ہوئی اندر خاصی عامی — کوچے گلی بازار شہر پشہر تمامی

محفلاں مجلساں واریاں اندر شروع ایہو گفتاراں — جھوٹیاں گلاں سچ بناون ناراں وچہ بھنڈاراں

لڑکے اوس درس دے سارے کر کر جھوٹیا گلاں — ظالم دوکھی لاکے آتش ہتھوں دھوندے کھلاں

آپ حسد دی نار ستائے غیراں نوں بھی تاون — لیلیٰ قیس لگائی یاری بھس دلاں وچہ پاون

عاشق تے معشوق دوہاں نوں خبر ہوئی اس گل دی — گل ساڈی داغل جگت وچہ جند فکراں وچہ گلدی

حیرانی وچہ دونویں جانی کی تدبیر بنائیے ۔ دوتیاں لوتیاں بھر بھر لائیاں کیوں کر جان بچائیے

عقل قیاس ہ چلدا کوئی ناقص فکر رقیباں ۔ ہائے افسوس سراج اساں تے چایا شور رقیباں

خیریں ہسدے وسدے دلبر پاون وچہ فراقاں ۔ ترس نہ کھاون توڑ وکھاون دو رلیاں شاباں

قیس تے لیلیٰ کرن دلیلاں عاجز عقل عقیلا ں ۔ مصر سارے وچہ گل دُھمائی نظر بازاں رزیلاں

کوئی تدبیر ضمیر نہ آوے سخت بنی لاچاری ۔ دوہاں دا جی سویوں سیتا مچکل تروڑن یاری

وچھڑنا وی گور دسیوے نہیں ایہ جگرا ساہندا ۔ عشقے نے بھی ڈھول وگائے بھیت گیا ہو داندا

اک دوجے تھیں رو رو پچھن دس جانی کی کریے ۔ بن دیدار قرار نہ ساعت کیوں کر عمراں جریے

گوشے دے وچہ دونویں دلبر کردے میل ملاحوں ۔ سر دیون دا متا پکایا نہیں ہٹناں اس راہوں

دسد جانی تیتھوں قربانی کہندی لیلیٰ رانی ۔ آپ سنے میں گھول گھمائی لج پت بار شہانی

عرب عجم وچہ جاری ہوسی ایہ اف نہ میرا ۔ بار شہے دی دھی اُچکی ہائے ہائے قہر انھیرا

لیک لولیکج شریک لگاسن عزت پت نہ رہسی ۔ لگسی داغ بے داغ چادرنوں دھوتیاں مول نہ لہسی

باپ میرا سلطان عرب دا جگ جگ جیوے شالا ۔ لازم میری کاروں ہوسی عالی شاناں والا

جس دم لا کچہری باسی اُچی نظر نہ تکسی ۔ توڑے ظل اوہدے تھیں کوئی گل نہیں کر سکسی

حرف غلط سلطانی اتے شان آبائی جرمی ۔ عزت شرف اقبال نہ رہسی جمی نج نکرمی

شہر بشہر ہووے گا شہرہ شرت اتے ملامت ۔ اپر وچھڑنا تدھ نالوں مینوں قد قیامت

نیکی بدی بھلائی جگ دی کارن تیرے پیتے ۔ توں بھی ہو آمادہ سجناں نال دِلے دی نیتے

تیرے اُتوں گھول گھمائی جان کراں قربانی ۔ عشقے نوں بج لاساں ناہیں بج لگے سلطانی

سب خوفاں تھیں خوف گھنیرا مینوں ظلم ہجر دا ۔ اک دیدار تیرے دی خاطر صدقہ کرساں سر دا

حداں ٹپ تمامی چناں میں پھڑیا لڑ تیرا ۔ توں بھی ہو آمادہ دل تھیں کرکے قول پکیرا

جے اک پلک نہ نظریں آویں بلک بلک مر جاواں ۔ شام تلک از قلق فجر تک پلک نہ پلک لگاواں

جس دم سرسوں چھٹی ہووے روندی جاواں گھر نوں ۔ کراں دعائیں یا رب سائیں جلدی آں فجر نوں

درس جمال تساڈا نوری ہے حج اکبر میرا ۔ صفحہ قرآن اساڈے بھانے رُخ بیت اللہ تیرا

جت ول ویکھاں توں ہی دسیں لوں لوں تیرا ڈیرا ۔ رکھیں لاج سراج عاجز دی ایہ محتاج گھنیرا

قیس کہے سن دلبر میری گریہ زاری ۔ دید خرید لئی کر عاشق دے جان پیاری

جے توں وانگ شمع دے جلسیں میرے سوز الم تھیں ۔ میں بھی وانگ پتنگاں جلیا تیری ناز پرم تھیں

جے توں وانگ زلیخا ہوئی جھلی تے دیوانی　　مہنا مصر تمامی دیوے میرا تینوں جانی

میں بھی یوسف وانگر بردا وکیا عشق بازارے　　میں بھی زندانی پیت تیری دا کارن درس نظارے

تیرے باہجھ نہ چاہواں دوجا نہ جوٹھا منہ کردا　　قدم تیرے دی خاک مبارک سرمہ نور بصر دا

اندر باہر عشق تیرے نے جالیا تن من میرا　　مرنے تھیں پر پہلے چکا عاشق بن کے تیرا

نقش نگار تیرے نوں جاتا نقش نگار قرآنی　　صورت تیری دسے مینوں صورت صفت ربانی

جے اک ساعت اوجھل ہوویں سڑ درددوں مر جاواں　　وانگ سودایاں ہوش بھلاواں راگ غماں دے گاواں

توڑے میں نالائق جگوں ڈٹے وانگ نکارا　　عشق تیرے دل منزل اُتے قائم چلن ہارا

جے کر توں اک سجن ہوویں جگ تمامی ویری　　خطرہ خوف نہ رکھساں کوئی دم دم رہساں خیری

مٹھی بھاہ پریم تیرے دی جالیا وانگر لکھاں　　گھٹا پاک نعلین تیرے دا چم لگاساں اکھاں

روشن شمع شکل تیری تے وانگ پتنگاں سڑیا　　ہائے سراج نساں میں کت ول ناگ زُلف دا لڑیا

اپنا آپ نہ یاد اسانوں من وچ توہیں دسیا　　روم وروم محبت تیری دا رس جاوے رسیا

توں رانی میں گولا تیرا توں صاحب میں بندہ　　میں طالب مطلوب توں میرا بیرا میرے مندا

میں بلبل توں گل رنگیلہ بھور تیرے گلشن دا　　میں سراج چکوراں وانگر توں ہیں چن حسن دا

وجہ اللہ رُخ تیرا نوری آب حیات پیالہ　　شالا کرے نصیب اساڈے ساقی قدرت والا

قائم رکھ تسلّی نہچا نہ ہٹاں اقراروں　　ظاہر باطن توہیں دسیں درد میرے دا داروں

دونویں جانیا نے بہ گوشے قول اقرار پکائے　　گل جاوے پر گل نہ جاوے پھر لیلیٰ فرماوے

جیتا میتا رہنا قائم ہوناں نہیں کنڈ ریتا　　جان دینی گل جان نہیں دینی ایہ عاشق دی ریتا

میں بھی نال خوشی دے تیرا مدہ محبت پیتا　　انشااللہ پہرہ دیساں قول اقرار جو کیتا

کر اقرار نبھاون والے متا پکاون جانی　　جانی نوں نہیں جاون دینا بھاویں جاون جانی

آگاہ شدن اہلیانِ مصر از عشق عاشقان وسوال وجواب مادر ودختر

ضائع مول نہ جاوے یارو فلکی کج رفتاری　　بادشاہاں نوں تختوں سٹے پا مصیبت بھاری

ظالم ظلم اتے لک بدھا ترس نہ کجھاوے جانوں　　نسن چھپن ہوندا ناہیں اس ویری اسمانوں

جس دم دو دل کٹھے ویکھے ساعت جر نہ سکدا　　اچن چیت وچھوڑا پاکے نال خوشی پھر تکدا

ایہ نہیں معلوم اس تائیں جے کوئی دل اُداسی　　خاک سیاہ کرے گا غضبوں جے اک آہ چلاسی

ہویا تجربہ کار تہیارا ویکھ زمانہ ماضی
ملدے ویکھ پھڑے غم ناکی وچھڑیاں وچہ راضی

ظاہر چکل حبیباں والی باطن ویری جانوں
دوست بھی ہو دشمن جاندے اس گردش اسمانوں

الٹی ساعت پھری فلک دی آیا وقت جدایاں
جھوٹیاں سچیاں کر کر گلاں دوتیاں لوتیاں لایاں

پھیر ڈھندورے زور بزورے کرن حکمت مشہوری
جا لیلیٰ دی مائی اگے کھولی گل حضوری

الف ارادے تھیں لے یاری تک سب حال سنایا
بیٹی تیری نے وچہ درسے پکا نیہوں لگایا

چہرے تے کافوری چھائی فق ہوئی سُن مائی
بلیا غضب النبا اُچا غصے دیہی تائی

ہائے افسوس نعیبہ تتیا شرم نہ آیوس رَتی
غیر محرم نال لا یرانے پھرے کواری تتی

ایڑی تھی چوٹی تک کنبی پٹاں تے ہتھ مارے
بے حیائی شرم نہ آئی ایہ کی کیتے کارے

گولی گھل شتاب منگائی لیلیٰ غصے عاروں
متیں دے لگی فرماون تیز زبان تلواروں

مار دو ہتڑ آکھن لگی نج جمیوں اس خانے
دانت پت نہ تکی پیو دی لاندی پھریں یرانے

شرم حیا گوا مستانی پھریں چال نہ چل دیوانی
شہرت اتے ملامت پوری لاج نہ لا سلطانی

پیو دادے دا نام گوایا لایا نیہوں کواری
منگیں خصم رسم ایہ جاتی ہائے ہائے لیلیٰ ڈاری

ایسے کارن پالیا تینوں کرن ایس دہاڑے
جاتا سی دل ٹھنڈا ہوسی ہتھوں پائے ساڑے

جمدی دا ساہ گھٹ مریندی خبر ہوندی اس گل دی
لایا داغ سیاہی چٹی داہڑی پگ بابل دی

میں جانا سی لیلیٰ میری پھلوں پر پر جھولی
کیا معلم انگیاراں وانگر ساڑ دیون گے چولی

نج پئی کُکھ میری اندر جن جمدی گھر ساڑے
طعنے لسن خوف نہ کھاسن بولی ہار ڈاہڈے

دھیاں بیٹیاں دی چل چالے نہ وت مست دیوانی
میں واری سمجھا نیناں نوں کر کجھ ہوش جہانی

توں بیٹی سلطان مصر دی اوہ افضل امراواں
اوہ شرمندہ تیری کاروں بردکیتوئی ناواں

جے جیون دی خواہش رکھیں چھوڑ خیال اس گل دا
فیر نہ درسے جانا ہوسی رکھ خطرہ بابل دا

پایا پڑھن تینوں سی دھیئے علم ہدایت کارن
گھنے سبق یرانیاں والے ایہ کی کیتا کارن

آ ہُن باز سمجھ کر توبہ جگرا تا نہ ساڑا
وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحسَانًا ایہ حکم الٰہی ڈاہڈا

ایسے طرح ہزاراں پنداں دیوے ماں نمانی
نیویں نظر زمیں ول تکے لیلیٰ کوڑی سیانی

فکر قیاساں سوچاں اندر میں کی قہر کمایا
بادشاہاں دی بیٹی ہو کے کیوں یرانہ لایا

عقلی فکر نیں ڈیرے لائے ایہ کی ہویا کارا
میں بٹی سلطان عرب دی کی اوہ قیس بچارا

کولے عشق بہادر آہا تکدا کھلا تماشہ
جس دم عقل عشق نوں ڈٹھا نٹھی بے تحاشہ

چڑھیا عشق لگا کے چوٹاں جیوں دریا دی موجاں
تک اس نوں چل نٹھیاں اوتھوں عقل فکر دیاں فوجاں

سر لیلیٰ دے آن کھلوتا خونی عشق بہادر
شرم حیا قیاساں والی سروں اُتاری چادر

جدوں سروں اُتر گئی چادر اکھیں اُگھڑ گیاں
آمد ویکھ بہادر والی سب شوخیاں بھُل گیاں

کی مقسور نمانی لیلیٰ عشق بہادر اَگے
سدا بہادر رندا مارے جو اس اگے لگے

ہتھ بنھ کہن لگی مائی نوں توں سُن ماتا میری
ہوشوں گوشوں سنی تمامی پند نصیحت تیری

ماواں دھیاں والی ہوندی اِکو گل اندر دی
متیں دیویں میت نہ دیویں ماتا نہیں توں دردی

متیں تیریاں زخماں میریاں اُتے کردیاں پاشی
ہوش آکھیں نہیں ہوش سمہالا میں ہُن ہویاں وحشی

مائے خصم وکھاویں مینوں گھر غیراں اغیاراں
کھیہ پاوں کیوں انگ لگاواں بن محرم دلداراں

کل من علیہا فان مائے اوڑک دنیا فانی
جیوندیاں کیوں چھوڑاں ہتھوں قیس پیارا جانی

اِکو سک تکن دی دوہاں پاک محبت ساڈی
دلبر دا دل بردہ کیتا چھِک دِلے وچ ڈاہڈی

جے ہٹاں تاں کعبیوں ہٹاں اوہ بیت اللہ میرا
مائی نی اوہ قیس پیارا جگر میرے دا بیرا

وانگ زلیخا ہو دیوانی بنیاں میں وَپارن
دے روح نقد خریدیا یوسف صرف زیارت کارن

پیتا مدہ محبت والا نال پیارے رَل کے
کیوں مکھ موڑاں کراں اجوڑاں مت مرجاواں بھل کے

جند اپنی دا صرفہ ناہیں وس کتھوں جی میرا
لکھ واری قربان سجن تھیں اس تھیں کون چنگیرا

پایا بھار پرم دا سر تے قول اقرار پکا کے
ہار گلے دا یار پیارا رکھاں گل وچہ پا کے

جے کر سچ پچھیں توں مائے سخن اے صاف اساڈا
کعبے وانگ ابرو سجن دے فرض طواف اساڈا

دلبر دے مکھ نوری تائیں جائز میرا سجدہ
درس پڑھاں تک درس سجن دا تک تک جی نہ رَجدا

پڑھ پارے دل پارے ہوئے تک دیدار نظارے
ستے منزلاں میں پڑھ چکی رکھ قرآن کنارے

تن حجرہ من مسجد دلبر میری روا عبادت
چلے یار سجن دے پیاں جیوں عاشق دی عادت

میں رنگریز سجن دے رنگی مولی رنگ نہ بھاوے
وہوڑ مبارک قدم سجن دی میرے نین سہارے

خط و خال جمال سجن دے نقطے جیوں قرآنی
وصل اس دا معراج اساڈا وِچھڑن اس دا فانی

استغفار دھیے کر توبہ نہ کر سخن کفر دا
بے حیائی شرم نہ آئی کجھ نہ رکھیو پردہ

شرم حیا میرا کجھ کردی جردی خوف اندر دا
اتنی چھیتی چور نہ منے خواہ پھڑیے سنھ کردا

ہر کوئی عیب اپنے نوں کجے تک شہرت دنیائی
ذرا لحاظ نہ کیتا میرا سوچ سمجھ نہ آئی

مائے عیب سناویں مڑ مڑ کھہڑے عیب چھپاواں
عیب میرا جے چھڈ دلبر نوں غیراں نوں انگ لاواں

جے کرنظر تیری وچہ آون میرے عیب مندیرے ماواں پاج دھیاں دا ہوون عیب لئیں کجھ میرے
جے کر آپ کریں توں ظاہر کون کرے مڑ پردے ایہ گل آکھ نمانی لیلیٰ رُنی نال قہر دے
قہر پوے سر جان تیری تے جگرا تایوئی میرا وَل تینوں مضومس بنھن دا ایہ جواب کی تیرا
شوک زبان تیری چترائی بھس تیری دانائی میں کس گلوں ٹھاکیا تینوں توں کی گل سنانی
روون تیرا چھل مکر دا گلاں نال وِلاویں باز آ ایس خیالوں دھیئے جے کر زندگی چاہویں
ونج وہان عمر دا دھیّے چھڈ کے چوری یاری نیویں نظر حیا تھیں تکنا جیوں کر رسم کواری
مائے وانگ زلیخا میں بھی ونج وہاجیا سچا سی اک رات برات نصیباں شان اس شب دا اُچا
آئی خواب عجائب مینوں پوہتی عشق بازارے سی اک لعل کمال شکل دا رُوپ چھڈے لشکارے
بن طالب اس لعل عجب دی قیمت پچھی جاکے اوس جواری قیمت بھاری دسی تول تُلا کے
دو جوگوں مُل زائد کیتا سیس تلی دھر قیمت نی مائے اوہ لعل عجائب جاتا میں غنیمت
دِتا سر مُل موتی خوابوں ہوش سمہالی نظر نہ آیا دُر عجائب جاتی خواب خیال
جس دم درس گئی میں پڑھنے نظر پیا اوہ موتی اوہا لعل اوہ قیس پیارا ہو حیران کھلوتی
صورت ویکھ پڑھی حمد اللہ شکر گزاری رب دی سرآج دنیا پوری ہوئی آس میرے مطلب دی
سن سن سخت جوان دہیوتھی ماں غم خوار نمانی بند زبان سخن ہوئی ہو لاچار نمانی
جو کجھ اُس دے پلے پایا پالیا اَج جھولی شالا چتر نہ ہوئے دائی گئی ہتھوں جدا بولی
مندا رعب گواون اپنا دے دے متاں پنداں ضدا چڑھی نہ واپس ہووے سگوں ہووے دو چنداں
متاں شریک پاون سن کدھرے لاون بولی طعنے پالیا اج جھولی اندر جیوں مچھی بن پانی
مایاں دایاں پھُپھیاں تایاں سنگ سہیلیاں سیّاں دے دے متیں نال دلاسے سگوں ستاون پیّاں
وچوں وچہ رِجھے جیوں ہانڈی لگے ہجر مصالے سینے نار عشق دی بھڑکے آہیں بھاپ نکالے
وانگ شمع دے جلدی رہندی نہ کجھ بولے چالے بھاوے نہیں سرآج سجن بن زیور انگ دوالے
جس دم سخت اداس طبیعت دیوے درد اُبالے دُکھیں دردیں بکیں چھمیں نینوں خون اُچھالے
اندر وڑ اکلی روندی نین وگمن پرنالے ہائے سرآج لیلیٰ دا مکھڑا ہو گیا چھالے چھالے
نالے جھڑکاں نالے مہنے نالے شہرت گھر دی نالے بند دیدار سجن تھیں نہ جیوے نہ مردی
ہر کوئی بے درد دسیوے نہ کوئی محرم دردی دس سرآج نمانی لیلیٰ کردی تے کی کردی
کھاون پیون اوس بھلایا لِتاں گل وچہ پیاں بھڑکن بھاہیں مارے آہیں یاد نہ رہیاں سیّاں

بن دیدار قرار نہ آوے مچھلی وانگر پھڑکے ‏ وین کرے دن رین نمانی سول غماں دا رڑکے

نہ چین آرام نہ راتیں سیجاں سجھن سیخاں ‏ بیٹھ اکلی کردی زاری مار غماں دیاں چیخاں

ہو بے آس اساس چلاوے درداں کوہلاں چھڈیاں ‏ آتش تیز ہجر دی کولوں دُکھن لگیاں ہڈیاں

ساوی پیلی ہوئی نمانی سُکی رَت بدن دی ‏ جس دم خون اُچھالے نیناں دہڑی متھے دی بندی

خون جگر تھیں رنگے ہوئے دو ہتھ مہندی والے ‏ بے خود گل وچ لٹکن لٹاں جیوں سپ پوئے کالے

تارے گندیاں رات گزارے پلک اک پلک نہ جڑدی ‏ ظالم مرض پرم دی کولوں ہر دم رہندی چڑدی

سوزن ہجر فراق سجن دی سینے رہندی پُڑدی ‏ ہجوں نالوں کرے پرجھولی جس دم بہت ہسڑدی

پلکاں وانگر سویاں چبھن جے اک پلک لگائے ‏ ہو بے تاب نمانی روندی کر کر ہائے ہائے

نہ کوئی مہرم دل دکھے دا جھڑا درد ونڈائے ‏ مڈھوں لیکہ سرآج اوتے کی سر دوس پرائے

ہو او داس اساس چلاوے کر کر منہ فلک نوں ‏ توں ظالم کٹھی کٹھی کر جدا مشفق نوں

جو کجھ درد میرے تنگ کردے کی معلوم خلق نوں ‏ آ مل یار سرآج اسانوں جندڑی آئی نک نوں

لاون ساتھ وچھڑنا آیا لگی ضرب قلب تے ‏ ہوکے دست بدست نمانی کریں دعائیں رب تے

یا جامع المتفرقین الٰہی تدھ عالی دروازہ ‏ ہر پر تیری نظر کرم دی رب غریب نوازا

عاماں خاصاں کارن تیرا یغما خوان آوازہ ‏ میں سرآج جیہاں نوں دیویں توں نت نعمت تازہ

جلدی میل سکندیاں روحاں چھک مہار ملاندی ‏ توں ہیں میل کراون ہارا تدھ اگے کُرلاندی

اے دعا ونج عرض گزاریں پھڑ کے عرش خُدائی ‏ اک مظلوم تیرے دَر آئی درد فراق ستائی

بلبل باغ میری دی ربّا اُڈن اُتے آئی ‏ جیوندیاں اک واری دلبر ملدا تاں گل آہی

ایہو حال لیلیٰ دا ہر دم چین آرام نہ پاوے ‏ گرم دِلوں آہ سرد نکالے دم دم گھٹدی جاوے

قیدی عشق زور آور پاوے سکت کشالا ‏ لکھاں وچہ نہ آتش چھپے ہتھوں بھڑکے بالا

دَربیان دیوانہ شدن قیس از جدائی لیلیٰ ونام او مجنوں شدن

رَبِّ یَسِّر وَلا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

دیہ ساقی اک جام لبالب پی تھیواں مستانہ ‏ بنبن بین بجاگن گاواں بن مجنوں دیوانہ

گھر در ماپیو بھیناں بھائی ہوواں چھوڑ روانہ
جنگل وچہ پھراں بن جوگی بے آب و بے دانہ
چاواگاں وگ پردیاں وچوں گجھے درد سجن دے
جی اداسی کر بن باسی ونگر کوہ شکن دے
عشق مجازی اوکھی منزل پینڈا سخت کٹھن ہے
جس نے اپنا آپ گوایا اس پایا درشن ہے
جس دم اپنا آپ وجاسیں چھوڑ مجازی مستی
کھلن راز ہم راز ہوویں گا ویکھ حقانی بستی
موتو تھیں جو پہلے موئے جائق کیتی ہستی
سر دینا تاں دلبر لینا سودا دست بدستی
توڑے خوش وضع ہووے لعل عجائب بنیاں
موتو دا وچہ چھیک نہ ہووے کد محبوباں منیاں
جس دم چیر سریر اپنے نوں جگروں چھیک کراوے
تاں منظور پیارا کردا سینے نال لگاوے
دہر آری سر درداں والی کنگھی بدن چراندی
تاں سجناں دی زُلفیں اندر لیہن ہوائیں جاندی
ابراہیم شہنشاہ ادھم چھڈ شاہی سلطانی
بن قلندر بن بن ڈھو لوڑے یار گمانی
جد تک رہی زلیخا بی بی تختاں دی شہزادی
دلبر اس نوں انگ نہ لایا آاوے بو دنیا دی
ہو ناتانی تے دیوانی راہ وچ کلّی پائی
تاں مقصود دَلے دا ملیا ہویا کرم خُدائی
صورت مند سوداگر ملکی دانش ور سیانا
ساک شریکاں دے جا بوہے منگدا خیر نمانا
بھائی بند مذاخاں کردے مہنے دیون نالے
اک دیدار سجن دے کارن کیتے ایڈ کشالے
جو دلبر دی لوڑے چڑہیا جان تلی پر دَھر کے
سو ولاواں تے گڈھ اِکو جس پایا اس مر کے
لیلیٰ بند درس سی ایدھر قید ہوئی وچہ گھر دے
لکھن پڑھن بھلایا ایدھر قیس بیمار ہجر دے
دانواں ڈول پھرے وچہ گلیاں ہو بے طور نماناں
بے وس کر ہجر دی لگی بھُلا درسے جانا
کیوں کر نگہ زمیں وچہ جاوے ویل نہ دیوے دھرتی
کردا آہ فغاں نمانا قضا الٰہی ورتی
ترٹے بھار غماں دے سر پر آفت غیبی آئی
ناواقف سی وچھڑن کولوں ہوندی کی جدائی
کھاون پیون یاد نہ رہیا نیند آرام بھلائی
سجناں باجھ سراج اسانوں خوشی نہ سُجھدی کائی
دل غم ناک اداسی جیوڑا خفگی بے شمار
درس بھاوے پر درس نہ بھاوے کردا گریہ زاری
دونویں یار محبت والے گھڑی نہ آہے وسدے
پیا وچھوڑا غم نہ تھوڑا نین غریب ترسدے
رُخساراں تے خون جگر تھیں بھر بھر چھالے پھسدے
میلاوِیس تے وال ان دھوتے نین نمانے دِسدے
گھر بیٹھے دل بلن النبو بھانبڑ عشق مچاوے
روندا دل درس دے جاندا جانی نظر نہ آوے
ہتھوں ڈاہ پوے وچہ چھاتی ویکھ درس نوں خالی
فیر گھراں ول روندا آوے اندر باہر بھالی
ثانیں نال نہ ہسے کھیڈے نہ کوئی گل سکھاوے
دوراں بھوراں اکھیاں ہویاں زردی مکھ سہاوے

گرم دِلوں آہ ٹھنڈی چلے جس دم درد جلاوے
گلیاں وچہ پھرے دن راتیں چین قرار نہ پاوے

نرگس دار نزار دو چشماں جیون چشماں دریائی
ساعت سال مثال حشر دے اندر قہر جدائی

حال ویرانہ چال عاشقانہ قال مقال دیوانہ
نار بھڑکدی ناڑ پھڑکدی لگا روگ توانا

گُل گلاب لیا بھن مالی سی بلبل شیدائی
پیا وچھوڑا چکوری چکوے داہڈی قلم وگائی

وانگ چکور صبر نہ آوے پھر پھر مول نہ تھکدا
اَلعِشقُ نارٌ تَغرِق وانگو عاشق سڑ سڑ پکدا

بلبل عاشق نوں نہ دِسے اوہ گل رُخ پیارا
جا جنگل وچہ واسی ہوئی چھنوں پکڑ کنارا

آیا دام صیاد ہجر دے اندر اوہ ہما نمانا
تختوں ترٹ پیا وچ پھاہی جیوں کر رب دا بھانا

چت ادرس حیران طبیعت قیل و قال نہ سُجھدی
جت ول تکے بن النبے جنڈی ول ول بجھدی

وانگ جنونیاں گلیاں پھردا نہ کوئی سخن کلاماں
نہ نعلین مہا دے پیریں نہ دستار عمامہ

جس دم عشق مچاوے بھانبڑ نکلن جگروں آہیں
دلبر دے در بیت اللہ تے جاندا کدی کداہیں

کر سجدہ پھر پچھلی پیریں آوے پرت پچھاہیں
شہروں باہر ویرانے جاندا سینے اُبھلن بھاہیں

دو تن یار آہے ہمدردی واقف محرم دل دے
وقت کوقت پچھان عاشق نوں جا باری وچہ ملدے

ہو تنگ نمانی لیلیٰ جس دم بیٹھے باری
جا باری وچہ عاشق تائیں خبر سناون ساری

جیوں معیار تائیں آ دیووے نت خبراں ہرکارہ
یا جیوں نجم نسا جوگن نوں ونج ملدا ونجارہ

یا جیوں صبح صبا بلبل نوں تازی خبر سناندی
جیوں یوسف دی خبر زلیخا نوں خلقت پوچاندی

جیوں کر شیر علی نوں دیندا خبراں بوالمعالی
جیوں سراج عاشق نوں ملدا سی سلطان کھیوالی

سن پروانہ بن پروانہ ہووے قیس روانہ
ویکھے جا کے درس الٰہی مرنے دی پراہ ناں

عاشق دی وچہ نظرے جس دم خانۂ دلبر آوے
چم زمیں سلاماں کردا مڑ دو نفل اداوے

جس دم نظری اندر آوے سوہنا مکھ نورانی
بےخود تڑپ غشی وچہ جاندا کردا جانی جانی

ساعت بعد حواس بجاوے فیر تکے دلبر نوں
گردش کھا پوے پھر دھرتی خوف نہ جانوں مرنوں

لیلیٰ تک دلبر دا رولا منہ متھا سر بھندی
عاشق جر نہ سکن ہرگز تک تکلیف سجن دی

هَیهَاتَ اَنت المَجنوں آکھے نالے رووے
قُم قُم حَسبِی حَسبِی اللہ خیر ہووے خیر ہووے

چر تک رہے بے ہوش نمانا مڑ دو چشم اُگھاڑے
اَرِنِی اِرنِی کر کے اُٹھدا اکھیں لگن تاڑے

اِناالمجُودو سناوے دلبر حاضر مال اساڈا
درس کمال دسال اسانوں ویکھ جمال اساڈا

اک دوجے نوں دوروں تکن نہ طاقت گفتاراں
باشاہ گھر سنہیں لاون ایہ عشقے دیاں کاراں

دہن او عشق ہمت دے پُتلے کیا تیری دانائی
خوب علاج وصل دے جانے لوکاں کان سودائی

جس دم دربر ودعیا ہوندا چڑھ محل کھلوندی
جب لگ جاندا نظریں آندا نین لہو بھر روندی

جاں پھر نظروں گائب ہووے ہوش تران وسارے
میں واری کر دھرتی جھڑدی اوہ تک جاندے پیارے

کوئی وس نہ چلدا اُس دا جاندا موڑ لیاواں
کول بہاواں انگ بگاواں دل دی اگ بجھاواں

ماپیا تھیں بہ اندر چوری وٹیے خون جگر دا
اٹ کلیجیوں نرٹ نکلدے بھانبڑ بلے ہجر دا

وچہ فراق سجن دے پیوے لہو وانگ شراباں
هٰذالمَجنُون لَایَعقِلُ اُس نوں آکھن عربی سارے

هُوالذِینَ قَال المَجنُوں آپ سمجھے سودائی
اوہ مجنوں سی عشق سجن دا ہور کہڑی جھلیائی

اک دیدار سجن دے کارن مجنوں نام دھرایا
جیوں کر عزت بیگ گجت تے مہینوال سدایا

جت ول جاوے عربی اُس نوں خاص و عام پکارن
ایہ مجنوں دیوانہ جھلا آیا ہے کس کارن

نہ کُرتا نہ سر تے ٹوپی نہ کوئی سُرت بدن دی
آوارہ بےچارہ پھردا سار نہ گھر آون دی

لمے وال پیشانی لمکن جٹاں جویں مداری
آیا چن گرہن عشق وچہ گئی ضیائی ساری

نازک بدن پھلاں دا دستہ جیسی شاخ گلابی
زرد کیتا رنگ کیسر وانگر ظالم عشق عتابی

ہتھاں پیراں اُتے مہندی لگدی نیک شگونی
سولاں نال سراج الدنیا دسن خونی خونی

میل کولوں رنگ کالا ہویا سوہنے نقش نہ دسدے
چہرے اُتے رہی نہ لالی دیدے بھر بھر پھسدے

رفتہ رفتہ خبر اس گل دی ہوئی عامر تائیں
بیٹا مجنوں جھلا ہویا گیا وت رضائیں

جنگل برور بال اجاڑوں اُس نوں ڈھونڈ لیاندا
سر توں لاہ دستار نورانی دھرت اُتے ٹپکاندا

میرا اک سکندڑا بیٹا توہیں توہیں جایوں
آس امید نہ تروڑیں منتاں من من پایوں

تینوں سیک گئنے تے سڑدا جگر کلیجہ میرا
جے اک پل نہ نظریں آویں دو جگ پھرے انھیرا

جس دن گھر اولاد نہ آہی رہندا بھانبڑ چھُپیا
اخے ہویوں دکھ دونے لائے درد وٹڈادیا پیا

نورالعین میرے فرزندا کر طبیعت جائی
دل میرے نوں رول نہ دردیں کیوں ہویوں سودائی

مینوں سمجھ مسافر ایتھوں ہے ایہ دنیا فانی
گھر دربار حکومت تیری جم جم مان جوانی

جے کر اکھیں اگے ہوسیں نہ ہوسیں غم کائی
نہیں تاں ہا دے اندر کرساں روح خُدائی

محل پیارے چھوڑ پیارے ہویوں جنگل واسا
شیر درندے دشمن ظالم ترس نہ کھاون ماسہ

منتاں من من لدھیوں مینوں منگ منگ نت دعائیں
جے ہویوں تے غم زیادہ مینوں لا نہ جائیں

تیری شب حیاتی والی فجر نہ ہووے شالا
جگ جگ جگ پر موجاں مانیں بختاں کرماں والا

نہ تدھ رج ہڈاں عیشاں، نہ بدھا سر سہرا
نہ شدیانے نہ ہتھ گانے چا نہ ڈِٹھا تیرا

نہ مائی رَج ڈِٹھا تینوں نہ تدھ پایاں وُہماں
بجلی کڑک پئی اسمانوں پیاں سر مہاں

عمری تیری گھر بیٹھ پیاریا چین کماون والی
کتھوں تند اولّی پے گئی تکی خستہ حالی

ہو خاموش بیٹھا چپ بیٹا نہ کوئی سخن جواباں
سر نینواں کر چھڈیا عاشق نہ کوئی تاب وجوداں

عامر جلد حکیم بلائے نبضاں تکن والے
کُل قبیلہ کٹھا ہویا ماواں ماسیاں نالے

عامل کامل شامل ہوئے رامل ہور سیانے
پنڈت بیدی مصر برہمن دسن جو کوئی جانن

کرن تمیزاں وانگ عزیزاں گھول دیون سے چیزاں
گردش ایہ ستارے والی کیوں کر ملن طریزاں

کوئی آکھے خفقان اس تائیں دیون سے معجوناں
کئی تعویز وکھاون تسبیاں کردے ہورا ٹوناں

بھاپ جگر دی پئی دماغ تاں بنیا سودائی
گرم حماموں سرد ہواواں ایہ نحوست آئی

سایہ کسے پری نے پایا یا دیو کسے بلائی
آکھ سراج ایہ مرض عشق دی ہرگز کسے نہ پائی

سورت جن پڑھن تے پھوکن نامے پاون گل وچہ
تکن نبض حکیم سیانے سوچاں کرن عقل وچہ

آکھن کئی دماغ نقوت دین معجون نجاتی
کئی شربت خوش دل بتاون تک جگری کلیہاتی

جتن ہزاراں کر کر تھکے کوئی نہ چلیا حیلہ
دن دن لاغر ہوندا جاندا سُک سُک ہویا تیلہ

بن دیدار عاشق نوں دِسے ہور دوائی جھڑا
اُس دے نالوں دنیا اُتے ہور سودائی کھڑا

آخر کوں تدبیر تماماں ایہ صلاح پکائی
پا زنجیر اسیر بناؤ تاں بچسی سودائی

کیتا قید نمانے تائیں پیریں سنگل پا کے
نوکر پہرے کارن بیٹھے دروازے اُتے آکے

ک رکر منت زاری آکھے سنگل میرے لاہو
میں نہیں ہُن نسن والا خواہ بہو یا جاہو

جھڑکن نوکر ٹکیاں والے واہ واہ قدرت باری
ماپے قید کرن فرزنداں ترئی رشتہ داری

رووے درد رنجانا ہو کے ہے ربا کی کرساں
بن دلدار سجن دلبر دے ادور اندر مرساں

ہتھیں پیریں سنگل بدھے نہ کوئی چلے چارہ
کون ہووے اج درد ونڈاوے بن ہمدرد پیارا

ماپیاں ہتھیں قید کیتا واہ واہ قسمت میری
آپ محلاں دے وچہ سوندے میرے بھا اسیری

گھسک لوہے تھیں چھالے اُٹھے لہو ہویا جاری
ظالم عشق نہ ترس کماوے دن دن ودھ خواری

ہو لاچار کریندا زاری ارحم کرم سایاں
نازاں دے پرور دے تائیں کیہیاں سختیاں پایاں

اک قید اک یار نہ ملدا مشکل میرا جیون
اس زندگی تھیں ہے بہتر موت پیالہ پیون

تیرے باہجہ دساں ونج کس نوں درد اپنے دا حالا
ربا میل پیارا دلبر نکلے روح سکھالا

اصلوں تند اولی پے گئی بندش میرے بھانے
درد منداں دی مندی حالت تدھ بن کھڑا جانے

ہوش میرا بن دلبر مول منہ آوے جائی
مر ویساں اس درد الم تھیں ہو خفتی سودائی

سر سجدے وچہ دھر کے روندا رو کرے فریاداں
دیہ مراد دلے دی ربا شادی دس نہ شاداں

سینے ہجر غباری پائی چوداں طبق نہ سُجھدے
پاؤ تیل زیتون وصل دا دیوے دل دے بُجھدے

متیں دیون میت نہ دیون ماپیو دشمن میرے
وانگ زلیخا قیدی کیتا دھن انہاں دے جیرے

سید عامر درد پُتر تھیں دم دم سڑدا رہندا
مڑ مڑ فرزندے ول آوے سکھ دی گھڑی نہ بہندا

جس دم حال پتر دا ویکھے سینے لگدی کانی
اکھیں اگے کس دے بیٹے واہ واہ شان ربانی

جس گھر قیدی آہا بیٹا روز بے ناغہ جاوے
یا اِبنِی! کر ہوش بجائی رووے تے سمجھاوے

اے فرزند میرے ماہ پارے! ایہ کی ہویا تینوں
آپ سڑیں وچہ قید اولی نالے ساڑیں مینوں

لے گودی وچہ لخت جگر نوں رو رو لاوے سینے
کس ڈائن نے چھلیا تینوں میرے قیس نگینے

اچن چیت از غیبوں کہی وا غضب دی چلی
عیش میرے دے ڈال تمامی ڈال زمین پر چلی

اے بیٹے سودائی کر کجھ ہوش سمہالا
اک بیماری تیری مینوں دوجا برا مکالا

کھڑا روگ اولا لگا جان تیری نوں مارو
اجڑ گئی بہار حسن دی کی کراں ہُن دارو

یا پاپ میرے دے بدلے پھڑیوں مالک ڈاہڈے
تیرے بدلے میں غم بھوگاں تم ہوون دم ساڈے

تروڑ امید نہ میری بیٹا میں ضعیف نمانا
دس کجھ بھیت دلے دا مینوں کی ہن راز چھپانا

مرض تیری رب پاک ونجاوے وَل ہوویں سودائی
وس میرا نہیں چلدا کوئی ڈاہڈے قلم چلائی

مجنوں رو آکھے سن بابل! میری گریہ زاری
دس نہیں جی دکھیا میرا بے وس پئی لاچاری

باہجوں امر نہ راہی ہووے روح بے کس نمانا
اس زندگی شرمندگی کولوں ہے بہتر مر جانا

زخم میرے دی پٹی ایہو ملے پیارا جانی
قسم تیری نہیں روح وچہ واکے نہ کوئی چا جہانی

جان پچھان بنے کوئی کے کر اپنے آپ دیوانہ
مینوں وچہ درس دے پھٹیا لیلیٰ رکھ نشانہ

جے کر اوہ محبوب یگانہ نہ میرے ہتھ لگے
کوئی علاج نہ پھُرسی ہرگز مرض میرے دے اَگے

عامر اگے سُن چکا سی اہناں دا افسانہ
آہا بھس اوہدے دل اگے ہے ایہ عشق توانا

ایہ ظالم نہیں سمجھن ہارا آتش باہجوں ساڑے
بیرے کٹ جگر دے خونی دیگ ہجر دی چاڑے

سوچ قیاس عقل دا ویری پونچے سرے سراڑے
جان لئے بن چھڈ دا ناہیں جے سو کریے ہاڑے

جس دم بول جواب سُنایا مجنوں اپنے پیو نوں
حیرانی غم ناکی لگی سید عامر جیو نوں

نیناں وچوں چھٹیاں وہاراں ساون وانگ فوارے
کہن لگا اے لخت جگر دے بخت متھے ہارے

دوس نہیں کوئی تیرے اُتے لکھیا جھولی پایا
کارن علم بہایاں درسے الم تیرے ہتھ آیا

بیٹا چھوڑ خیالوں خاماں اوہ شاہاں گھر جائی
ضائع جان گوا نہ اپنی کر طبیعت جائی

جیہڑا عقل قیاسوں باہر ہووے سخن کیہا اوہ کرنا
کرکے ضد نہیں کم چنگا وانگ چکوراں مرنا

میں بڈھے دی تک دگھیری فرزندا ناداناں!
ایویں روگ نہ لا جانی نوں عمر ہنڈا جواناں

نہ خود جل جلا نہ مینوں پے وچہ نار الم دی
میں ہن گیا گزریا ہوشوں سُرت سمہال ہرکم دی

میں ہن ہاں مہمان گھڑی دا اج کل میری حالی
نال تیرے بس بیٹا میری لقمے دی بھائیوالی

بن راعی گھر بار بسار دا میں بھی رعیت تیری
پیری وقت نہ داغ لگاویں آس نہ توڑیں میری

توں امید میری دا پتلائیں پر میریاں تکاں
تینوں حرج جے پوہنچے رتی ساعت جر نہ سکاں

ویکھ میری ناداری بچیا اڈ نہ دے تصدیعے
اگے عمر گئی وچہ درداں لا نہ ہور قضیئے

مجنوں رو فرمایا بابا بخت سوتے تیرے
جادو عشق ستم گر پائے وس نہیں کجہ میرے

بن لیلیٰ وچہ میریاں نیناں سجھے لیل سیاہی
جھوٹ نہیں اس گل وچہ قبلہ پائی عشق تباہی

نہ میں وحشی نہ دیوانہ نہ بے سُرت سمہالا
ایہ ساری سرشاری مینوں پیتا پریم پیالہ

روگی جی میرے نوں لبھے وصل جے کر دلداروں
مرضاں جاون گھل تمامی شافی ہووے داروں

عامر ہو نمانا جیہا رو آکھے فرزندا!
کر کجہ ہوش ٹکانے اپنا لخت جگر دلبندا

میرا اج کل کوچ دُنی توں سمجھ وانگر کرواناں
کود کفیر اساڈے تائیں ہووے گا دفناناں

مجنوں رو کہے بابل نوں توسن قبلہ میرے
میری موت سرے تے کوکے بے شک تیرے اگے

میرا سفر تیرے تھیں اوّل کیا تینوں دفناواں
مینوں رو کرو ہن ودعیا وچہ قبر دے جاواں

عامر کہے شالا مر جاوے اوہ لیلیٰ تہباری
مجنوں آکھے نال سجن دے میری ہوگ تیاری

عامر کہے دکہ تینوں میں سڑ ہویا کولے
ساعت جر نہ سکاں جے کر نظروں ہوویں اوہلے

مجنوں کہے جے کر اک ساعت نظر نہ لیلیٰ آوے
تیرے وانگ مراں میں غم تھیں وچہ دلبر دیہاوے

عامر کہے ملک ایہ تیرا ایہ تیری سب شاہی
مجنوں کہے سجن دے در دی مینوں بھلی گدائی

عامر کہے پڑھایا تینوں ہتھوں ہویوں جھلا
شاہوں بنے گدا فرزندا! عقل کیتوئی

تخت وسار دنت گل پائے سخت ہویوں درماندا
ہتھیں پیریں سنگل تیرے اجے نہیں باز آندا

رو مجنوں فرمایا بابل! لکھیا جھولی پایا
توں اک دل میرے دا واقف توں بھی قید کرایا

ن سن سخن غریب پتر تھیں آندریاں وٹ پایا
نیناں گوہر آنسو وہٹے جو دلے نوں آیا

فوراً توڑ زنجیر اسیری کیتا پت ازادی
داموں نکل روانہ ہویا پڑھدا حمد خدا دی

جیوں داموں نخچیر سنداوے ہویا جلد فراری
یار سجن دے کوچے اندر جاندا کردا زاری

پاڑ پوشاک تروڑے زیور منہ سر خاک رمائی
ننگ ننگاں گلیاں پھردا ہوش حواس نہ کائی

دلبر دے دروازے جا کے سجدے کرے ہزاراں
کرے اواز لبیک یا لیلیٰ تیتھوں اپنی نہ واراں

کامن پا لیا گھت جادوتینوں کھڑی نارے
دس مینوں ماہ پارے میرے اے فرزند پیارے

عقل مندی کر عقل نہ مندی جا ملیو ویرانہ
محبوباں مجذوباں وانگر کیوں بنیو دیوانہ

مجنوں ہو نمانا جیہا کہندا دے دعائیں
شالا سر میرے پر ہر دم سایہ رحمت پائیں

دیہو اجازت میرے تائیں میں ہُن جاواں بن نوں
دس نہیں جی دکھیا میرا کی سمجھاواں من نوں

خواہش ہور نہ میری بن لیلیٰ دی دیدے
بن دیدے نہ دیدے ٹھلن عاجز درد رسیدے

جے کر اوہ آ مینوں سمجھو جیون میرا
نہیں مجنوں بن بن بن اندر پھرساں دکھاں ڈیرہ

یار بناں اقرار نہ مینوں کھاون ویاون گلیاں
ہو قربان مراں دلبر توں ایہو عقلاں بھلیاں

عامر نوں ہن سخن پتر دا لگا فکر جھوراناں
لادوا ہے درد پسر دا بن لیلیٰ نہیں جاناں

گوڈیاں تے سر دھر کے سوچے ہائے ربا کی ہویا
کس شامت نے میرے تائیں اس تکلیفے ڈھویا

کوئی تدبیر ضمیر نہ آوے مشکل بنیا کارا
کر علاج مکمل کوئی ستارا غفارا

کر کر سوچاں دل دے اندر ایہ صلاح پکائی
شاہنشاہے دے گھر جاواں منگاں ناطہ جائی

توڑت میں بھی گھٹ نہ اس تھیں ملکاں وچہ منیواں
نام میرے دا سکہ کتھوں پرجا وچ گنیواں

شاید بخت نہیں اج میرے دیوے یا نہ دیوے
بیٹے ولوں ساعت اُلٹی ہون کویں منگیوے

فوراً سد امیر تمامی ہور وزیر اکابر
بھائی رشتہ دار برابر ہور تمام صلاح گر

فر تصدیق تحقیق تمامی حال سنایا سارا
سگھڑ سجانوں عقل پچھانوں مشکل بنیا کارا

آخر ایہ صلاح پکائی کر عقلاں سوچاں نوں
میلا چل بہو گھر شاہ دےناطہ دیوے سانوں

توں بھی کم نہ عزت ولوں عادی مڈھ گھرانا
ملکاں تے پردنیاں منیاں تیں پر وقت ربانا

داہڑیاں دی لج داہڑیاں میل صلح پکاون
دہیاں دالیاں نوں سب پچھن کی شرعوں شرماون

در بیان رفتن سید عامر بہ ہمراہی رشتہ داران بہ خانہ شاہِ مصر وسوال کردن بہ ناطہ لیلیٰ و بودسیدن مجنوں پائے لگ

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

مجنوں سن سخن مطلب دا آیا وچہ ہوشیاری — خندہ لب تے مُکھ فرخندہ ہوگئی دور بیماری
خوشیوں رات لمی بن دسے دھمن وچہ نہ آوے — فجریں گھر سجناں دے جاناں تاڑی مارے گاوے
ہوکے شاد حمام لے جاون نویں پوشاک پہناون — عطر عبیر لایا والیں چلیا درشن پاون
محبوبان دے خانے ٹریا قسمت نوں ازماون — دھن سراج نصیب انہاں دے جو دلبر ول جاون
پا پوشاک سنہری مجنوں سر دستار ٹکائی — نیناں وچہ سُہایا سُرمہ نال محبت مائی
توڑے لسّا ماندا ہیسی حسن کڈھے لشکارے — جو ویکھے سو راضی ہووے دین دعائیں سارے
شالا ایہ جوان رنگیلا بچے تتی واؤں — مائی بابل نوں سکھ ہٹے مرض سواؤں
عام و خاص مبارک دیون بچیا لعل نگینہ — شالا روز قیامت تیکر پھُلے دونا تینا
ظاہر مرض سودایاں والی ہٹی وصل امیدوں — ایہو کار عشق دی دائم مشکل آوے بن دیدوں
تندرست کدی کر دسے کدی کرے سودائی — سراج الدنیا عشق بہادر کردا منہ ور آئی
فجری بھائی بند تمامی ہور اکابر شہری — عامر نال چلے بن میلہ ہو اک خاص کچہری
آکھ تَوَکَّتُ عَلَی اللہ چلے قیس لیونے نالے — راہ وچہ پنداں دیون بیٹا چل سیانی چالے
دو تن شخص رکھے ہم راہی مجنوں دی نگہبانی — ہوش عقل وچہ جائی رکھنا کرے نہ تیز زبانی
رکھیں ہوش حواس بجائی ایہ مطلب سب تیرے — القصہ جا پوہتے سارے شاہنشاہی ڈیرے
خبر ہوئی سلطان امیرے آیا سید عامر — اسرقبال کارن اُٹھ آیا کے کے نال اکابر
بھرا قدم اکرامے کارن آیا باہر در تھیں — خوش آمد خوش آمد آکھے بولے حمد شکر تھیں
عزت نال بہایا ہر نوں قدر بہ قدری جائی — خیر عافیت پچھے ساری کر کے چشم نوائی
جس دم نال امن دے بیٹھے حاضر ہوئے کھانے — کھ کھانا جد فارغ ہوئے کل دانا سیانے
آ مطلب دیاں گلاں ہویاں پچھے شاہ عامر نوں — لکھ الحمد کیتا تدھ روشن میں عاجز دے گھر نوں
قدم رنجہ فرمایا حجرت میرے دھن نصیبے — طالع مند بنایا رساں اس ناچیز غریبے
اک اک قدم تیرے دا بدلہ میں تھیں اُتر نہ سکدا — کیتی بہت غریب نوازی بول نہ سکاں جھکدا

وانگ سکندر قمت میری فخر تیری تشریفوں
نال نیاز معافی منگاں آون دی تکلیفوں

جس مقصد تکلیف سپائی اوہ خدمت فرماؤ
عین عنایت ربی جاناں امروں دیر نہ لاؤ

تا پھر دست بدستہ ہوکے عامر عرض گزاری
دم دم بخت اقبال تساڈے تیز کرے رب باری

ظل اقبال سرے پر قائم دائم زمن زمینے
ہون فدا تساڈے اُتوں میرے جیہے کمینے

اس مطلب میں حاصل کیتا رُخ نیاز جنابی
مہر کرو تے ناطہ بخشو نیکی بےحسابی

ریش سفید میری دا صدقہ میں پر کرم کماؤ
بھائی ہمدردی بھایاں دے سر پر پردہ پاؤ

عفو کرو ہم کفو اپنے نوں لیلیٰ بخشو مینوں
میری لاج کرم کر رکھیں تیری لاج ربی نوں

خیر پاؤ بھکھیارے تائیں صدقہ نام ربانے
کرو عنایت ذاتی میں پر کر ممنون احسانے

آسی تمام آئے بن میلہ رکھیں شرم تماماں
قیس میرے بیٹے نوں کریو داخل وچہ غلاماں

بے شک میں نہ لائق تیرے نہ ہم سر نہ ثانی
رکھ امید تیرے تے آئے دیوے دار جہانی

سن سلطان عامر نوں کہندا عذر نہیں کجھ میرا
اے پر میں سنیاں جے جھلا پُت سودائی تیرا

جے ایہ گل پکیری ہووے نہ مینوں شرماؤ
دیوانے نوں بیٹی دیواں عقل ذرا فرماؤ

ہتھ بنھ عامر عرض گزارے سن سلطان امیرا!
ہاتھ کنگن نوں شیشہ کیہا اکھیں تک لے ویرا

عاقل فاضل ہر علموں میرا پُت سیانا
مفتی آن صلاحیں گھنن جتھے فتویٰ لانا

علمیت دی بحثیں اندر قائم رہے نہ ڈولے
ادب قواعد محفل جانے نے مطلب نہ بولے

جے مکلس وچہ کرے کلاماں در پروپے گل دے
نکتہ چینی زیر کریندا نال قیاس عقل دے

علمی ادبی دین دنیوی تاریخی اخباراں
پڑھ پڑھ معلم ہویا اُس نوں بری بحری ساراں

طاق ہویا ہر کسبوں سمجھے گوشے تیر اندازی
میداناں وچہ سری بہادر واقف نیزہ بازی

سید عامر پیا سناوے صفتاں تے وڈیایاں
آتش عشق مشک تن چیزاں کیوں کر رہن چھپایاں

مجنوں چپ دلیلاں اندر گل کلام نہ کوئی
اے پر چشم لبوئے کوئے دلبر لگی ہوئی

اتفاقاً اک کتا نکلے باہر اس محل تھیں
مجنوں وقت غنیمت سمجھے اُٹھیا اس محفل تھیں

نال پیار لگاوے سینے صدقے صدقے جاوے
چادر لاہ سر دی اپنی کتے ہیٹھ وچھاوے

جس راہوں توں ٹُردا آیوں اُس راہوں قربانی
دہن نصیب سجن دے کوچے چال چلیں مستانی

وفاداری مشہور تساڈی باوفا کہائیں
جھوٹا کھانا یار میرے دا میرے کول پوچائیں

اور اک پیغام اساڈا کن دلبر دے پائیں
دے سلام دعا سجناں نوں ہتھ بنھ عرض سنائیں

آکھیں اک بیمار تساڈا جنگل بر ور رُلدا　　وصل دوائی اصل عاشق دی تاں اوہ مرضوں گھُلدا
آپ وسیں وچہ رنگ محلاں اسیں ہوئے صحرائی　　بے پرواہا میریا شاہا ترس نہ آوی رائی
جے توں مان حسن دے مٹی مان اسانوں تیرا　　سانوں سک تساڈی دم دم من وچہ چا گھنیرا
واللہ عالم کدی سجن نے سانوں چت لیاندا　　بے پرواہ معشوق ہمیشہ جگرا سخت انہاندا
آکھیں اُس بے ترس میرے نوں قول نبھائیوئی بھلا　　ہجر تیرے وچہ قیس نمانا ہویا مجنوں جھلا
ہائے افسوس جے آپ اک واری کول سجن دے جاواں　　دل دکھیے دی بیتی ساری جھڑ قدمیں سمجھاواں
او قاصد ہو میری جائی جائیں وچ درباریں　　دے دعا سلام اساڈا خدمت وچہ گزاریں
کی زاری عاشق نے کیتی ظاہر لکھ سناواں　　جے کر کرم کرے رب والیعربی بیت بناواں

پیغام دادن مجنوں سگ را بزبان عربی وگفتن سلطان امیر عامر را

قَالَ المَجنُونُ لِلکَلبِ قَطِیرا　　بِخُشُوعِ و خُضُوعِ و۔ بِاالعِجزِ کَمالِی
مَن هُوا قَد اَکرَمهُ اللہ تَعَالیٰ　　یَجمَع
اَنّا الطّالِبُ مَفخِراً حِینَ اَفخَر　　جَدّہ بِالمَطلُوبِ لِیلَی الوِصَالَی
اَلآ عَینُ فَا نَبتَھِلِی بِجَھد　　اَن لّا یَعلَمُ اَینَ ذَھَبَ الّیَال
فالمّا ذَھَبَ وَ قُلِ النّورِ عَینَنِی　　قَلبُہُ اِلَیكَ دِالدّارُالنِجدِ بِجِبَالِی
لَحمَی و ظَحِمِی حَرَ النّارِ فِرَاقاً　　وِجَا ءَ كَ بِاالسّرّجِ حِبِیبِی وِ تَعَالیٰ
تیرے ونگ میری بھی کُتیا وچہ کُتیاں مشہوری　　فرق ایہا منظوری تیری میری نامنظوری
پک امید میری بھی اک دن خیر پوے گا یاروں　　اپنا بنا رکھسی دلبر پا پٹہ گل پیاروں
ویکھاں شان اوہدے نوں جس دم خوف آوے دل بھارا　　مت درکار ہٹاونے درتھیں بانکیاں نیناں والا
کدی کدی اسیں بھی آہے در دلبر دے کتے　　اج اسانوں کوئی نہیں پچھدا بخت متھے دے سُتے
ساتھوں دُور دسندیا سجناں یاد رکھیں اوہ ویلے　　نال محبت بہندے آہے مجلس لا اکیلے
جس دم یاد آون اوہ گھڑیاں جگر کپیوے گردوں　　کرن سراج مزاخ اسانوں جو نامحرم دردوں
میں دربار تیرے دا کتا نہیں ہوراں ول بھجناں　　وچہ دربار معلیٰ تیرے بھونکدیاں نہیں رجناں
مینوں سمجھ نکارا جگوں در اپنے تھیں تج ناں　　بھولے وقت لگائی ہوئی تروڑ نہ جاویں سجناں
اکھیں کھول سراج الدنیا من جیوں امر ربانا　　اجے قصے دی پہلی منزل دور جتھے تد جانا

مجنوں پیر کتے دے چُمے وانگ مرید غلاماں
غصے ہو کہن اُس تائیں او کم عقل دیوانے!
قیس کیہا بےشک میں جھلاّ سارے تسی سیانے
کدی کدی ایہہ جاندا آہا یار میرے دے خانے
خدمت اس دی بے شک واجب آہی
ـسُندر نقش اُجالے

لکھ عطار عطر اپنے دی کرد سے وڈیائی
پیا دلال سناوے صفتاں نال زبان تمیزے
اطمیناں مکمل ہویا عامر پسر تیرے دا
عامر سخت حیرانی اندر کوئی جواب نہ آوے
چوٹی تھیں لگ پیراں توڑی چلیا چھُٹ پسینہ
آئی باہجہ مرے کوئی کیوں کر نکلے روح سریروں
لازمیوں چپ ہویا عامر نقش جویں دیواری
مورت وانگ پتھر دی ہویا گل کلام نہ کائی
اُٹھ آیا شرمندہ ہو کے سنے تمامی بھایاں
مجنوں شاد قورم وچہ شادی من وچہ خوشی مقررہ
عامر ہو رنجوراں وانگر آیا ڈیرے گھائل
ربا کچوں کھوٹا ہویا میرا بیٹا ہیرا
ویکھ میری غم ناکی تائیں رونہ اپنے بابوں
توں شافی الامراض کہاویں لا دوا ازاراں
کر قبول دعا میری نوں صدقہ ذات علائی
جیوں کر تدہ عطا فرمایا پیری ویلے عاصہ
اوتر تھیں تیں تدھ سوتر کیتا تیری عین عنایت
ہے آئین مروّت تیرا کر غریب نوازی

اس دی ایہ دیوانی حالت ڈٹھی انہاں تماماں
ایہ کی کار بے ہودہ کیتی اے بدبخت کو دانے
اے پر ایس معاملے اندر کملے میرے بھانے
ادب اس دا سر فرض اساڈے جیوں عزت مہمانے
امر العشق کتاباں پڑھ کے ویکھو صاف گواہی
میرے وانگ بنو دیوانے بھاریاں عقلاں والے
دانے بیٹے واتک رولا پھر اوصاف سنائیں
جب تک آپ عطر نہ بولے گھتن نہیں دانائی
حاجت نہیں سراج دسن دیکارن چنگی چیزے
بے شک رہیا دماغ نہ جائی نور البصر تیرے دا
ویل نہ دیوے دھرتی اُس نوں غرق رنیں ہوجاوے
غیرت آکھے مر جا ایتھے ہے شرمندگی جینا
آکھ سرج قضا نہیں مڑدی عقلاں دی تدبیروں
تان تران نہ رہیا جُسے ہویا رنگ وساری
سخت ہویا حیران نمانا وچہ مجلس رسوائی
لاجواب حسابوں باہر کیتیاں دینیاں آیا
سراج الدنیا عاشق تائیں لتھی چڑھی نہ ذرہ
ڈِگ دربار ربانے اندر عرض کریندا سائل
کھڑے پاپ اولت پچھے پھڑیا بے تقصیرا
بخش شفا میرے فرزندے اپنی پاک جنابوں
تیری نظر کرم دی شافی کافی ہر بیماراں
یاد رجاناں تھیں کی مینوں بری نحوست آئی
تیویں مہر کریسی عاجز تے تینوں ڈھل نہ ماسہ
پھر اوتر سدواون والی آئی میری ساعت
بھُلن ہار انسانے تائیں توں نہ بھُلیں ماضی

اِنّاالاِنسانُ رَبُّ مِن خِطاءِ وَاِنسانِ ڑھوں بلدا آیا
نہیں زیبائی شان تیری دی پھڑناں جلد خدایا

توڑے لکھ کروڑ گناہاں متھے ساڈے لگے
کی مقدور اساڈیاں عیباں رحمت بے حدا اگے

گھنی امید تیرے تے ربا دیسیں آس یتیماں
صدقہ ذات سرآج وکھی نوں سکھ رحیاں

عامر غم بیٹے دے اندر رووے حال ونجاوے
اپنے کول بلا کے مجنوں نوں متیں دے سمجھاوے

اے بیٹا رو درد تیرے تھیں نین ہوئے کمزورے
وائے دریغ نہ جمدوں شالا نہ لگدے غم جھورے

جس دم گھر اولاد نہ آہی بہت آہا دل ماندہ
فرزندہ ! اس غم تھیں میرا درد ہن ودھیا جاندا

میری آس مراد دلے دی سی ملحق سنگ تیرے
بڈھے وقت امید تروڑی واہ او بیٹے میرے

بے شک میری قسمت اندر پھیر پیا کوئی بھارا
کس پر دوس سرآج ٹھیراواں میں جمدا دکھیارا

میں غمگین دکھاں دا بھریا بیت الحزن سداواں
فرزندا! غم تیرے کولوں میں شالا مر جاواں

میں جاتا سی بیٹا میرے درد مُکاون آیا
کی معلم سی مینوں دوہرے غم لگاون آیا

دلبندا پیدائش تیری وانگر ہفت اقلیماں
اج مجنونی تیری بچیا کیتا وانگ یتیماں

ایسے طرح نمانا عامر ظاہر کردا جھورے
عاشق نوں پرواہ نہ کوئی جیوں کر گنگے ڈورے

عاشق نوں ایہہ متیں یارو لگن وانگ بندوقاں
جو آتش پر تیل پلٹ کے اُتوں لاون پھوکاں

جس دم نار عشق دی بھڑکی شعلے بجلی بندے
صبر قرار گیا جل بیٹھے کیوں کر نال رہندے

اس ناری کئی نر ونجائے شیر بہادر رندے
عزت بیگ سوداگر جیہے وانگر کوہ شکن دے

رفتن مجنوں برکوہِ نجد وحالت دیوانگی آں

کیتی اُٹھ نجدل ول دہائی کردا حال دہائی
ایہو بیت زباتے وچوں نکلے نال صفائی

خوش وسو محبوب اساڈے عیشاں نال بہاراں
اسی اداسی تے بن باسی داسی اندر باراں

مرضی ویکھ تساڈی چناں کیتا ترک بہاراں
کی کجہ نال وہارے تیرے کدی نہ پچھیا یاراں

بابل رہیا بلاندا پچھوں فرزندا فرزندا
سب گلاں منظور اسانوں جاہ نہیں دلبندا

باز نہ آون باز شکاری چھمہ لین ضروری
سر دینا پر سیّر نہ لینا عاشق نوں منظوری

عزت بیگ تائیں چڑھ ماڑی رہی بلاندی مائی
چھتیاں جیہیاں بھیناں تائیں چھڈی جاندے بھائی

شیر نہیں ہٹ رہن شکاروں جیہے چڑہی زنانی
وقت وہانہ ہتھ نہ آوے گزری عمر جوانی

نین نہ تکنوں رہندے درجے کاری گری ربانی
رونوں باز سرآج نہ آوے کر کر یار وہانی

ڈرن ناہیں وریام مرن تھیں مڑن نہ لیکھ ازل دے ۔۔۔ متیں نال سرؔاج نہ ہرگز عاشق صادق ٹلدے
مجنوں کوہ نجد پر آیا دل بریاں تن عریاں ۔۔۔ دل بے چین غماں تھیں ماندا عشق چلاوے چھُریاں
گاوے غزلاں ہزلاں غم تھیں نال عجیبہ سُردی ۔۔۔ جو آفات پہاڑی آہی سُن آوازہ بُردی
حاضر آن تمامی ہوئے وانگر خدمت گاراں ۔۔۔ بیٹھا شاہ سکندر بن کے عاشق نال بہاراں
میر وزیر ھنگل دے وحشی امر منن سلطانی ۔۔۔ عشق لویس آوازے اُتے واہ واہ چرب زبانی
جد بے کل ہووے دل دکھیا پھردا اُتے نجد دے ۔۔۔ ایہو جیہے شعر الاوے نین نہ رونوں رجدے
یار تساڈے خانے اندر اسی آئے بن میلا ۔۔۔ باپ تیرے تیرا میرا ہون نہ دتا میلہ
جو کتے دربار تیرے دے میں انہاں دا چیلہ ۔۔۔ صد الحمد قدم بوسی دا لدھا اسانوں ویلہ
سگ سانوں اک نظری آیا وچہ گلی دلبر دی ۔۔۔ قدم چمے پھر سیس نوایا حالت دس اندر دی
سجناں سار نہ تیرے تائیں میرے دردا الم دی ۔۔۔ صدقہ اپنی لاپرواہی خبر لئو اس غم دی
اسیں سجن دے کوچے وچوں ہو گزرے سودائی ۔۔۔ بے پرواہ محبوب اساڈا اُس نوں خبر نہ کائی
نہیں لائق محبوب پیارے تدھ جیہاں مخدوماں ۔۔۔ آقا سو جو کرے نوازش ہو چکیاں مغموماں
آ ہن مہر کرو تے ویکھو داد دیہو مظلوماں ۔۔۔ روندا روح نہ ہووے راہی وچہ فراق ہجوماں
مدت ہوئی سکھ سنیہاں آیا نہیں سجن دا ۔۔۔ کون بنے اج قاصد ہو کے دردی میرے من دا
بُجھ کباب ہویا دل میرا سڑیا خون بدن دا ۔۔۔ اس زندگی تھیں مرنا بہتر کی سواد جیون دا
سرگردان بیاباں اندر میں سودائی جھلاّ ۔۔۔ سیاں آفاتاں دے اندر رووواں اک اکلاّ
میں جھلیں توں محلیں سیجے سویں سوکھلاّ ۔۔۔ کر اقرار تے ہار گیوہیں خوب یرانہ بھلاّ
او محبوب پیارے میرے سوہنیا نیناں والے ۔۔۔ جی کھسیا پھر منہ نہ دسیا واہ الفت دے چالے
للہ کرم کرو دکھیے تے ویکھو حال کنگالے ۔۔۔ نہیں تے جان میری اس غم تھیں ہوسی موت حوالے
میں پُر رنج غماں دا سڑیا نجد اُتے تن گالاں ۔۔۔ یار میرے نوں سار نہ کوئی کی کجہ حال کنگالاں
میں لیکھ لکھا کے آیا میں دکھیارا جمدا ۔۔۔ کس نوں درد سرؔاج غریبا تیرے دکھیے دل دا
نہ کوئی بھین بھائی نہ دردی جس نوں رو سُناواں ۔۔۔ جس دم سخت اُداسی ہوواں رو رو سدھراں لاہواں
ہر دم چت اُداس تتے دا سکھ دا ساہ نہ آیا ۔۔۔ میں ناکار جگاں تھیں دُکھیا وار کولے جایا
کوئی حامی دل تھامی میرا ناہیں وچہ لوکائی ۔۔۔ جس نوں پھٹ جگر دے دساں کس توں پیڑ پرائی
میرے نالوں بھی کوئی ہوسیں جگر پر دُکھیا ڈاہڈا ۔۔۔ اپنا کسے نہ کیتا سانوں نہ کوئی بنیا ساڈا

خبر نہیں کیا کانی قدرت لکھیا میرے لیکھیں
چھوڑ دلا! ایہ گل نکمی بے شک ہوسیں دُکھیا
القصہ شاہ قیس نمانا نجد اُتے تَن گالے
دُکھیا راگ غماں دا سڑیا سن تھیون متوالے
ظالم عشق بے ترس انوکھے پائے وخت امیراں
عزت بیگ بخارے والا بادشاہی چھڈ آیا
شہزادہ فرہاد بتاون پھڑ ہتھیار عشق دا
فرخ زادے نے وطن بھلایا بنیا مست قلندر
اژدہا داں دے منہ پاکے فیر سلامت کڈھیا
سیف ملوک جگاں وچ پاہلا والی شہر مصر دا
کوہ قافاں دیاں غاراں اندر ڈٹھا رُلدا بھردا
مجنوں نجد اُتے آزردہ گاوے راگ غماں دے
آدم زاد نہ اوتھے کوئی وحشی شیر درندے
غاراں رات ہجر تھیں لمیاں ویکھدیاں ڈر آوے
تنگ پیا غمگین نمانا سخت اداس بچارا
کدی کدی ایہ میرا آہا مجلس دا ورتارا
ساری رات پھرے تے گاوے نیند آرام نہ ذرہ
آپو آپنی جائی خلقت سنی نال مراداں
مخمل سیجاں بھاون ناہیں بھون پتھر پڑیاں
شاعر کھلا تکے کی ویکھے رات ہنیری کالی
بدل ہاڑھاں بن بن آون لمی رات سیالی
اک آواز نجد تھیں آوے سمجھ نہ کوئی اُس دی
جس دم درد جگر تھیں بولے اُٹھے کنب پہاڑی
زمین زمن تک رات نہیری نظر نہیں کجھ آوے
بجلی دا چمکارا لگا چانن ہویا واہڈا

دہاڑے سراج اس دنیا اُتے سکھ دی گھڑی نہ ویکھیں
اُس دنیائے فانی اُتے دس کھا کیہڑا سکھیا
جو درند گزند جنگل دے سبھے رہن دُوالے
زہراں والے باشک کالے آون شاخ نکالے
شاہ سلطان جگاں دے سائیں کیتے وانگ فقیراں
کامیاں دا آ بنیا کاماں مہینوال سدایا
چیر پہاڑ وگاوے نہراں کھپدا مول نہ تھکدا
ٹال پوا تے جزیرے پھردا رہڑیا ہر سمندر
جس دن جان لئی عاشق دی تاں اس کھاہڑا چڑھیا
دل سیوں نکل ہویا پردیسی راج بھُلایا گھر دا
القصہ ایہ عشق قصائی لئے ندرانہ سر دا
آپے ٹھیک آوازے نکلن پورے سُراں گُراں دے
دیویاں وانگ دسیندے بلدے لسبے ناگ گزندے
گویا غار ایہو سلمانی راہ حشر نوں جاوے
کوہ قافاں وچہ روندا پھردا لعلاں دا ونجارا
اج حیران جنگل وچہ روندا محفلاں لاون ہارا
ظلم آفاتاں دے وچہ واسہ راکھا رب مقررہ
عاشق راتیں بیلے گاہے کر چکوی فریاداں
نازاں دے پروردے تائیں پیاں سختیاں بڑیاں
خاموشی جیوں شہر خموشاں دلے دھرت پتالی
برف جھڑے چو طرف اسمانوں جا نہ چھپن والی
آ مل جانی آمل جانی جان نمانی کُسدی
کوہیں کوہاں تیکر جاوے وانگ بھونچالے تاڑی
بانگ درائی کوکن والا نہ پہچانیاں جاوے
تاں پہچان میری وچہ آیا ہے ایہ مجنوں ساڈا

کدی غرب تھیں مشرق جاوے کدی جنوب شمالے | یا لیلیٰ دا نعرہ لاوے ہور نہ لفظ نکالے
خونی لسبے مار پہاڑی ڈنگ چلان زہر | پڑیاں خستہ بُریاں ہورن ٹوٹے ہون پتھر دے
قدماں ہیٹھ رہن جوں سولاں زہری ڈنگ قہر دے | جس دم قدم ٹکاوے عاشق اُٹھن ہف ہف کردے
شاعر تھم قلم دا گھوڑا چل لیلیٰ دے خانے | عاشق دی ایہ دُکھیا حالت پا دلبر دے کانے

دَربیان آمدسیاں بہ نزدلیلیٰ واظہار کردن منشاخودوسوال وجواب لیلیٰ وسہیلیاں

جس دن قیس امیر رنگیلا گھر سجن دے آیا | سیاں جا کے لیلیٰ تائیں سارا حال سُنایا
اے لیلیٰ گل خانے تیرے آیا قیس پیارا | تینوں خبر نہ ہوئی مولے روندا گیا بچارا
میل بنا بن آیا لاڑا صورت دا ماہ پارہ | سر عامہ تے گل جامہ جوبن اپن اپارا
گلی تیری دے کتے جھڑے چُمے قدم انہاں دے | نی بھینے بن مجنوں جھلا رُلدا وچہ بناں دے
یار بنا خواریا اُس نوں دھن برا نہ تیرا | جے لائیے تاں توڑ نبھائیے رکھیے صدق پکیرا
درد فراق تیرے نے اُس نوں کیتا جیوں مجذوباں | ایڈی انت نہ دسیے لیلیٰ بودی دیاں محبوباں
درس اندر دل چیریا اُس دا پا نیناں دی کُنڈی | کئی سال لنگھائے پچھوں پا پرم دی جُنڈی
ساریاں نوں بدنام کرایا لا یاری ہٹ جاون | مچھی اِکو جل ونجاوے جیوں دانے فراماون
لائق نہیں لگا کے یاری دلبر یار بھلاون | اوس نمانے تیرے پچھے چھڈیا پیون کھاون
در درع پھرے بچارا روندا نجد پہاڑاں گھمدا | گلی تیری دیاں کُتیاں تائیں پھرے نمانا چُمدا
جے کر شہرت تھیں ڈر آوے اول نہیوں لایے | پُت بیگانے قید نہ کریے نہ سر خون چڑھایے
توڑے یار نہ ہووے ثانی ہووے کوئی کمینہ | نہین لائق چھڈ جانا اُس نوں مرسی ہو نابیناں
بے شک توں شہزادی لیلیٰ تیرا شان اُچیرا | باپ اوہدا وی مکیں منیا عزت قرب بتیرا
بے شک توں نازی بروڑہ بادشہاں گھر جائی | اوہ بھی ماپیاں دے گھر اکا دولت کمی نہ کائی
باپ اوہدے بے چارے سندی سراس دے سنگ بازی | اوہ مظلوم نجد تے پھردا کرو عامر نوں تازی
دل پا نازوں گلوکڑی عیش ہنڈائے سارے | ہن شہرت بدنامی کولوں ہویوں ڈر کنارے
توں چڑھ رنگ محلیں سُتی سیج وِچھا زربافی | اوہ کوہ قافاں وچہ رُلدا نہیں ایہ گل انصافی
نی اوہ قسمیں ہم درس درس دا بیلی یار پرانا | جنہاں نال گئے دن اچھے چاہیے نہیں بھلانا
ایسے طرح سہیلیاں رل کے بھر بھر لائی بولی | چھم چھم نین لیلیٰ دے چوندے موتیاں رُدھی جھولی

اگے سی اوہ دردیں کٹھی کیتا زیر جدایاں   بلدی اُتے تیل پلٹیا سیّاں بولیاں لایاں

جس دَم سیّاں لا کے بولی چھیڑی درد کہانی   کہندی بھینو کجھ نہ آکھو میں ہاں درد رنجانی

اندر چیر جے ویکھو میرا ہوگ تسانوں معلم   بے شک اوہ دل شق ہو گیا میں بھی ناہیں سالم

فیر نہ طعنے مار جلاؤ درد رنجانی تائیں   اُٹھی پیڑ پرانی میری جاون والی ناہیں

رہندا چت اداس ہمیشہ نہ کھاون نہ پیون   نام سجن دا خورش ساڈی اوہا میرا جیون

درداں میرا انتاں چایاں مشکل سجھدا کارا   ایدھر بے وس قید اوہدھر اوہ آوارہ

جس دن دا اوہ وچھڑیا جانی سکھ دی نیند نہ سوواں   ماپیاں کولوں چوری چوری نکل دے وچہ رووواں

کراں دعائیں یارب سائیں کول سجن دے ہوواں   سینے لاواں حال سناواں داغ دِلے دے دھوواں

مار مُکایا غم دلبر دے وانگ کبوتر کُٹھی   وچھڑیاں سجناں دی مینوں پیڑ رہے انت اُٹھی

میں بھولی نیہوں بھُل لگایا لایا کی پھل پایا   دکھن ہڈیاں راتیں صدیاں تنگیاں وڈیاں تایا

سکھاں کارن لائی آہی آن پیئے دکھ جھولی   ترٹے غم الم سر یک دم آن دُکھاں جند رولی

میں ہم درس ہم سبق سجن دی ہمدرد و ہم جولی   اچن چیتی پیا وچھوڑا چنک پئی وچہ چولی

اتن کتن دِلوں بھُلایا پھرنیاں لِٹاں کھولی   ڈائن ہجر ماہی دی کپدی جگرم ہولی ہولی

نہ کوئی ڈھب سبب ملن دا نہ کوئی کُڑی وچولی   ہو قربان سجن تھیں مرساں بن بے داماں گولی

ڈِیکاں مار نمانی لیلیٰ رَت نیناں تھیں ڈولی   نی اُس جنگلیں رُلدے اُتوں میں واری میں گھولی

ونگاں انگاں تھیں دل چایا رنگ نہ بھاوے دھولی   باہجھ سراج نہ راج سکھاوے رووواں بہ بہ اوہلی

لیلیٰ حالت دل دی جس دم سیّاں اگے پھولی   رب بھاوے تاں پال وکھاساں ایہ تساڈی بولی

چار دہاڑے عمر جوانی اس اوڑک ڈھل ویناں   بنو شفیق ملاؤ مشفق ہان میرے دیاں بھیناں

جے کر جان میری دا صرفہ ہووے کسے سہیلی   فیر میرے سنگ میلے آکے وچھڑے ہوئے بیلی

وچھڑیاں نوں کون ملاوے بنے وکیل اجیہا   اس بن جگ انھیر تتی نوں ہک جنڈڑی دو دیہا

سیّو نی کوئی آن ملاؤ قیس پیارا جانی   نہیں تے ختم میری زندگانی ہو مرساں دیوانی

دم دم کوکاں جانی جانی جیوں مچھلی بن پانی   میں ناتانی پئی تڑفدی ماہی ریگستانی

نال پیارے ساں متہانی نہ کوئی فکر جہانی   بجلی کڑک پئی اسمانی آفت ناگہانی

لوک زبانی خلق کو دانی کھولیا راز نہانی   جائی جائی ٹری کہانی جیوں کر ریت پرانی

بے شک میں گستاخ سجن دی وانگ زلیخا ہوئی   ایہ پر قسم صنم اوسے دی وس نہ میرا کوئی

ایہ جیوں چھاں بدلاں دی دن تھوڑے مہمانی
سر کسے دے وری چڑھاکے لیئے لطف جوانی
جس دم تسی سیّاں گل لاؤ گونتاں نوں سر سیجے
کٹ کٹ جگر میں سٹ دی باہر ترٹن اٹ کلیجے
مینوں سینجھاں وانگر ماراں رو رو آہیں ماراں
لائے مینوں روگ ہزاراں عمر چھوٹی دیاں یاراں
ساری رات شماراں تارے یا شمار وحاندے
نیند ارام حرام اوہناں نوں یار بدیس جنہاں دے
نیناں تھیں رت ترم ترم چوندے سول کلیجہ کھاندے
سراج الدنیا مار مکاندے غم رُٹھیاں سجناں دے

آمدن سہیلیاں بہ نزد مادر لیلیٰ وسوال جواب آنہا

سیّاں کول نمانی لیلیٰ کڈھیاں ساڑ اندر دا
بھیناں للہ کریو حیلا مکھ دسو دلبر دا
فکر دلیلاں سوچاں اندر سیّاں پیاں سبھے
کرن قیاس ملاپ انہاں دا ہووے کس سببے
ااوڑک سبھے جنیاں رَل کے ایہ صلاح پکائی
فند فریب جگاؤ کوئی کول لیلیٰ دی مائی
آیاں ہو اکٹھیاں ہو کے کول لیلیٰ دی ماتاں
سیس نوا ثنا مناون کر کر تسلیماتاں
بیگم سبھناں نوں ہتھ پھیرے نازوں کول بہایا
آیاں سر برمطلب اپنے سبھناں نے فرمایا
اے مائے ایہ بھین اساڈی لیلیٰ خاتوں رانی
دن دن لَسی تے درماندی ہوندی جائے نمانی
ساڈے نال محبت اُس دی آہی خوروں سالوں
لگے غم زیادہ سانوں اس دے اڈ وبالوں
ایہ سی گُل گلاب رنگیلہ حور مثال جمالوں
آن اچانک مرضاں اُٹھیاں خبرے کس خیالوں
ساں ساں ایہ ملدی آہی سانوں نال پیاراں
اج اداس حیران دسیندی نہیں خوش خوش گفتاراں
میلا ویس اداس طبیعت کیس کھلے وچہ گل دے
آبشارے دو نین بچارے دم دم رہندے چلدے
دیہ اجازت ساڈے تائیں باغ کھیڈن جاون
جا بدلاون صحت ہمیشہ سب حکما فرماون
مت اِس دا دل تنگی وچوں فرحت دے وَل آوے
تک سبزی دل سبزی پکڑے روگ اندر دا جاوے
مائی نے فرمایا دھیو جاؤ سیر کرن نوں
تک گلشن دل شاہی پکڑے چھوڑے رنج محن نوں
خبر نہیں کی ہویا اس نوں بنی براگن جوگن
کی بجگ پئی از غیبوں لُٹیا اس دا جوبن
بستر اُتے لیٹی رہندی بن آزارن روگن
باغ جاؤ مت داغ گواوے سوگ بھلاوے سوگن
اوڑک ایہ صلاح بنائی فجری کرن تیاری
جیوں کر ہیر کپاہ چنن نوں سہتی لے گئی باری
کر اجماع تمامی سیّاں گیاں اپنے گھر نوں
دن سرؔاج آزادی والا قیدیاں کان فجر نوں

دفتن ہمراہ ہم جلیاں در روضۂ عدن و آمدن مجنوں و ملاپ آہناں

آ ساقی لا مجلس بہیے ہو دونوں اتفاقی — رل روئیے دربار ربانا نے جاوے گھڑی فراقی

فجر ہوئی تے چائیں چائیں اُٹھیاں سبھے کُڑیاں — قدر بقدری پا پوشاکاں گھر لیلیٰ دے جُڑیاں

رَل سیّاں نے سیس لیلیٰ داگندیاں چاؤں چاؤں — عطر عبیر پھُلیل لگایا سرمہ نین سہاؤں

پاشیواز لئی اعرابی گل پیرہن تاتاری — پاندیاں سار گریباں پھٹیا چاک ہویا یک باری

سر دوپٹ دوپٹہ ریشم دوپٹ پٹ حریری — کنیں بوندیاں عربی رسموں ناز انداز امیری

نیناں وچہ سہاون خونی واہ بجلے دیاں دھاراں — ٹھاٹھیں آئی ندی حسن دی کردی ماراں ماراں

سیّاں گُل ہمراہی لیّاں باغ دے راہ پیاں — ہرگز جھال نہ جھلی جاوے سبھے اکو اکو جیاں

پری زاداں دا ٹولہ چڑھیا جیوں کرکٹک کوہ قافی — راہیاں پا کمنداں بنھن دیون نہیں معافی

سُرخ سالوسا لادیا سر تے سُرمہ اندر نیناں — جت ول تکن محشر اُٹھے بچ کے کسے نہ دیناں

شان گمان حسابوں باہر گل ریشم پوشاکاں — زُلفاں ناگ پلم دے گھاتیں لاون ڈنگ مشتاقاں

ہریک نازوں حدوں باہر جیوں چنبے دی ڈالی — ترکھیاں وہار خنجر تھیں چشماں چہرے بھکھدی لالی

شیری وانگر ہریک شیریں حور مثال نظارے — اے پر کول لیلیٰ دے دِسن چن گردے تارے

حسن کمال حسابوں باہر صفت نہ کیتی بارے — سوہنے نقش جوانی اندر قدرت رنگ وکھاوے

آخر آ رہیا وچہ باغے رَل مِل سبھے سیّاں — دس سرؔاج ہن صفت چمن دی ایہ فرمائشاں پیاں

علی امیر شہنشاہ مصری سی اِک باغ بنایا — روضہ عدن کہن اِس تائیں جیوں راوی فرمایا

روضہ عدن مثال جنت دی یا جیوں باغ اِرم دا — گُل پھُل ون وناں دے اوتھے ہر ہر رنگ قسم دا

میوے دار درخت عجیبہ چھاواں تے خوش جائیں — ہر پاسے خوشبو گُلاں دی آون سرد ہوائیں

وگن نہریں وارن لہراں وانگ حسن دیاں بحراں — ویکھدیاں دل تازہ ہووے رجے ناہیں پہراں

چشمے ٹھنڈے رُکھ عجائب پالو پال قطاراں — جس دم وا پریری کھُلے شافاں دیون واراں

باغ و باغ ہوکے سب سیّاں جنت وڑیاں پریاں — شافاں وانگ کواریاں کُڑیاں زیور گاہنے بھریا

لیلیٰ بوٹے بوٹے پھردی بلبل وانگ سودائی — نظر نہ آوے اوہ گل مقصد جس تے سی شیدائی

یار بناں گلزار نہ بھاوے خار دِسن گُل سارے — رنج محن چمن بن ساجن نہ من کرے سہارے

سورج مکھی دا مکھ سورج ویکھ پون دل گھالاں — سنبل ویکھ ہووے جی دُکھیا رووے وانگر بالاں

پھر پھر سیر کرے ہر پاسے روندی کھلے والیں   تک چنار قرار نہ رہیا ربا یار دسالیں

ویکھ انار سجن دا چہرہ سامنے نظری آیا   ہر ہر رس انگوراں اندر جوبن جویں جوشایا

سیو ویکھ غم لگا چھاتی ایہ رنگت دلبر دی   نرگس تک رو نرگس وانگر آن پھری مکھ زردی

پھُل پھُل بھندی پھُل پھُل اتے لیلیٰ وانگن بلبل   غنچہ ویکھ ہووے تنگ لیلیٰ ایہ لکھ دلبر باکھل

موتیا ویکھ مریندی ڈھاہیں درد ستائی لیلی   چٹے دند سجن دے ایویں جیوں کر کھڑی چنبیلی

شاعر کس کر بنھ تاری منگ جنابوں یاری   عاشق اک دوجے نوں سکدے میل کرا اِک واری

اک پہاڑ عظیم عرب وچہ نامی نجد ستیدا   جاگھ ہیبت ناک گھنیری کلر شور زمیندا

بوکن شیر بلائیں خونی غولاں دا بسراناں   صیفہ عیش نہ ہرگز اوتھے غم اندوہ پراناں

پھرن گروہ بلائیں اوتھے اُچا وانگر کوٹاں   سڑدے پر پرندیاں والے جے اُڈن کر اوٹاں

سخت اُجاڑ بیابان خونی باراں باراں کوہاں   وحشی اتے درندیاں والے پھرن چوہاف گروہاں

مجنوں درد سجن دے کُٹھا اوس پہاڑ گیاسی   بھارا بھار فراق سجن دا سینے جھل لیاسی

رو رو ہرناں نوں گل لاوے مست الست جنابی   آکھے نین میرے دلبر دے ایویں سُرخ شرابی

ریحاناں دے بوٹے لکھاں اوس پہاڑے گردے   آکھے وال معنبر ایویں ماہ لقا دلبر دے

بے شک توں سلطان حسیناں حکم تیرا بر متّاں   یار میرے دا حسن چُرایا توں نورانی چناں

داغ سیاہ تیرے وچہ مینوں ظاہر دیہن دکھائی   یار میرے دی صورت اندر داغ نہ دِسے کائی

ایسے طرح وجھاپ کریندا نجد اُتے دُکھیارا   عامر دے گھر نازیں پلیا اج ہویا آوارہ

تیر کمان ہجر تھیں چھُٹا لگ وس بے وس سینے   جس زخمے دی دی مرہم نہ کوئی اوہا پھٹ چرینے

یا لیلیٰ یا لیلیٰ کوکے ہر دم حال اُداسی   ایہو رونا ایہو مطلب جان غماں وچہ داسی

کرو سراج الدین دعائیں ملے پیارا جانی   جاون درد اندوہ اندر دا کرم ہووے یزدانی

کوئی مسافر راہی جاندا اوس اجاڑی آیا   ڈاچی اُپر چڑھیا ہویا مصر شہر دا دہایا

جس دم نجد پہاڑوں لنگھیا سنیوس اک آوازہ   آمل لیلیٰ آمل لیلیٰ کرو میرے دل تازہ

کی ویکھے اک عمر اوائل خوب جوان شکیلہ   جوبن حسن حسابوں باہر اُچا قد رنگیلہ

گوڈیاں تے سر دھر کے بیٹھا اندر فکراں گھنیاں   ہو اگیرے پُچھدا اس تھیں کون کوئی توں جنیاں

ایس اُجاڑ بیاباں اندر پھرنائیں آوارہ   کون کوئی دیس مکانوں جگر کدھے دا پارہ

کی مہم بنی سر تیرے پونہوں ایس مکانے   یا تو ہیں لیلیٰ دا عاشق اِبنُ العَامِر دانے

نالے درد تیتھے ہو نالے آہ پتھراں نوں گالے
دیہ کوئی سکھ سنیہوڑا مینوں کرساں یار حوالے

مجنوں اُٹھ رکاباں چمے کردا تسلیماتاں
جزاک اللہ فی الدارین او بھائی پاویں نیک براتاں

جا آکھیں دلدار میرے نوں اتنی مدت ہوئی
نہ توں یاد اسانوں کیتا یا سنیہا کوئی

درد غماں دے دفتر کھولے اگے شتر سوارے
میرے کم سواریں تیرے مولا کم سوارے

اے دلدار کمنداں والے میتھے پونچ کدائیں
ڈونگھے زخم لگے وچہ سینے جاون والے ناہیں

جے توں ملیں ملن پھٹ میرے ایہو مرہم میری
نہیں تے جان روانہ ہوسی وچہ جدائی تیری

درد تیرے نے میرے تائیں وحشی پکڑ بنایا
شہروں باہر کڈھایا تینوں اجے ترس نہ آیا

جو کجھ درد میرے بھا کردے ویسن جگیں خبراں
مرن قبول اس نایوں مینوں ایہ جیون وچہ قبراں

تن من جل بل ہویا کولے نہ مویا نہ زندہ
پا زنجیر اسیر کیتوئی گل وچہ پایا دھندا

مکن نہیں غماں دے قصے دردمنداں دے بارے
آخرکار مہار اٹھائی قاصد شتر سوارے

باز وانگر اوہ باز بہادر کر پرواز شتابی
دوڑیا نال سوار شتر دے کان پیام جنابی

بھجدا نال شُتر دے آیا دیندا رہیا پیغاماں
آ پوہتے نزدیک مصر دے واہ عشقا وریاماں

دس بھائی ایہ نگری کہڑی پوچھیا عاشق زارے
کہڑا شہر کہڑی ایہ دھرتی آون نظر چبارے

محل مکان دسیندے دوروں دسیں خبر جواناں
حیرت وچہ آیا اوہ بندہ واہ عشقا ناداناں

عشق مجازی دی ایہ بازی گھن گیا کھڈکاری
اجے پیغام نہ اس دے مُکدے مکی منزل ساری

عاشق باہجھ نہ اتنا پینڈا ہور کوئی کر سکے
عاشق وصل امیدے اُتے ساری عمر نہ تھکے

شتر مہار کیہا سن بھائی! واگ سمال عقل دی
ایہ ہے مصر سہاوہ نگری جاگہ جنم اصل دی

ہے ایہ شہر تیرے دلبر دا پوتیوں ایس مکانے
ہن خود آپ پیغام سجن نوں اپنی نال زبانے

مجنوں چھوڑ رکاب قاصد دی کہندا اس دے تائیں
یار میرے نوں دسر بدستہ ایہ پیغام سنائیں

دید تیری دا طالب صادق مجنوں درد رنجانا
شہر تیرے وچہ روندا پھردا ڈانواں ڈول نمانا

قاصد کہن لگا اُس تائیں چل اپنے گھر یارا
وقت پچھان لئیں مل اُس نوں کر کجھ سمجھ سہارا

مجنوں رو فرماوے اس نوں توں سُن بھائی میرا
بن دلدار ہے دار اسانوں انیا وار نہیرا

توں ہن جا جس کم نوں جانا سانوں سونپ اللہ نوں
جے کر قسمت ہوئی میری مل پیاں اُس ماہ نوں

فکر قیاساں دے وچہ مجنوں بیٹھ رہیا اک جائی
روضہ عدن ولوں اس تائیں بو دلبر دی آئی

سر اُٹھا نگاہ کر تکے ویکھے چار طرف دی
آکھے جھوٹ نہ ہووے شالا ایہ بو زلف دی

ا پاسے دی خوشبو میرا کرے دماغ معطر
ہویا اُٹھ اوسے ول راہی عاشق صادق چاتر

ایدھر باغ عدن وچہ لیلیٰ رووے مارے آہیں
یا رب اوہ گُل مجنوں میرا ایتھے دِسدا ناہیں

کر دے غمی مبدل خوشیوں میل پیارا جانی
دیر نہیں کوئی تیرے اگے زندہ کرنا فانی

دوستاں باہجھ گلستاں مینوں کارستان دِسیندا
جے اج جانی مِلدا مینوں عجب نظارہ تھیندا

توں خود حال دلے دا جانیں جگرا پیا کپیندا
ربا میل کتوں دلبر نوں نہیں ہُن درد سہیندا

تدھ غفار بناں کس لینی سار میری سچیارا
کرم کما ہن پا پن اتے میل حبیب پیارا

صدقہ نبی مفخر عالم سُن فریاد خُدایا
ظلام قید ہجر دے کولوں کر آزاد خدایا

اوہ رووے تے قسمت اُس دی کھلی سرے تے سہے
تک نی کڑیے دلبر تیرا کول تیرے ہی وسے

جاگ زلیخا تے چھوڑ جھورا تے ہویا دکھ پرایا
کرداناں وچہ وکدا وکدا دلبر شامی آیا

کن آواز پیا جس ویلے اکھیں اُگھڑ گیاں
ہر چمن دے تختے اُتوں بھجیاں آ سیّاں

آ خوش خبر سُنائی سیّاں اوہ تک آیا مجنوں
لیلیٰ تاب صبر نہ رکھی آکھے دسو مجھ نوں

مردی جاندی دے منہ لایا سیّاں آب پیالہ
صبر نہ کردی پلک نہ جردی جیئو پیا بہوں کاہلا

سیّو نی جھب دسو مینوں سندر نقشاں والا
جس دے زخم کلیجے کاری جیوں ناسور اُجالا

اچراں نوں اوہ طالب درشن آ وڑیا وچہ باغے
بُو سجن دی تیزی کیتی اُس دے وچہ دماغے

وانگ شرابیاں دوڑیا آوے ہون شہید دِھنگانے
چھک لیاوے شمع نورانی جیوں دوروں پروانے

جس دم اک دوجے نوں ڈٹھا داغی نین ملائے
سینے لگ ڈگے گھا گردی بے ہوشی وچہ آئے

پھڑکن وانگ ذبیحاں دونویں ہوش حواسوں خالی
چر تک رہے ایسے وچہ حالے حالت بکریں والی

سیّاں کھلیاں ملدیاں تلیاں جانیں جان نکلیاں
عرق گلاب چوایا دوہیں سر خوشبوئیں ملیاں

چرکی ہوش آئی دو یاراں سُرت سمہالی خوابوں
اک دوجے دیاں لباں بنایا کاسہ جویں شرابوں

لیلیٰ نے پھر دور ہٹائی کولوں سنگ سہیلی
دوئی دور گئی ہو اوتھوں اک دلبر اک بیلی

دوہاں یاراں دے دل آہے ہجروں تیر رڑکدے
سینے لگ کریندے ٹھنڈے دو تنور بھڑکدے

دونویں ہار بیمار ہجر دے روگ نہ آیا دِسدا
اک دوجے دے بنے معالج اوہ اس دا اوہ اس دا

روپ انوپ سجن دے کیتا مجنوں وانگ شہیداں
مرا مرا بے ہوشی وچہ جاندا جھل نہ سکیا عیداں

لیلیٰ کشتہ ناز اپنے دا سر جھولی وچہ دھردی
آوس ہوش زلف دلبر دی مفضر معطر کردی

دلبر نوں لا چھاتی کہندی لیلیٰ درخواری
سجناں جان میری نوں لگی لادوا بیماری

آتش سرد ہوئی جس ویلے ناز نیاز پیاروں
آپو اپنی بیتی دسن درد جدائی پاروں

ہجر فراق تیرے وچہ سجناں پلک پلک جیوں صدیاں
آتش تیز تیری دی کولوں سڑدیاں رہندیاں ہڈیاں

مویاں باہجھ نہ جاون ہارا میرا روگ جدائی
کراں دعائیں دیہ رب سائیں مورت کسے دی آئی

جے نہ جان ہووے پھر کیہا روگ آزار بدن نوں
قسم تیری محبوب پیارے کیتا ترک امن نوں

بے شک توں پہاڑیں رُلدا درد زیادہ تینوں
تدھ بناں ایہ دوزخ ورگے باغ بہاراں مینوں

نالے گل کریندی لیلیٰ نالے وہٹے موتی
سجناں چڑھ محل اُچے تے تکدی رہا کھلوتی

وجن وچہ کلیجے چھُریاں پیش نہ کوئی جاوے
منگی موت کویں ہتھ آوے جان خلاصی پاوے

منزل درد فراق میرے دی جیوندیاں نہیں مُکدی
ایس آزاروں ملے خلاصی کوئی تدبیر نہ ڈُھکدی

جان جسے وچہ توہیں توہیں میں بن داماں گولی
تدھ محبوب اُتوں میں باندی لکھ لکھ واری گھولی

میرے تن محبت تیری روم وروم پروتی
نتھ سہاگ میری دا سجناں توں نگینہ موتی

اک پل چین آرام نہ مینوں روواں بھر بھر آہیں
سینے لا سجن نوں لیلیٰ رُنی ڈھاہیں ڈھاہیں

کردی وین نصیبا جلیا کیہی قسمت ساڈی
نازاں دیاں پلیاں تائیں دن دن سختی ڈاہڈی

بیرے ترٹ جگر دے نکلن راہ بنایاں چشماں
چولا سجیاں اکھیں سُجیاں کول لگا اک چشمہ

رووَن مظلوماں دا یارو ڈولے عرش ربانا
تارے ترٹ پون اسمانوں جد دردی کُرلانا

عاشق جر نہ سکیا اُس دی رونی طبع رنجانی
سینے لا سجن نوں پونچے اتھرواں دا پانی

ہو قربان نمانا کہندا نہ رو میریا یارا
رووَن کان میں ہی کافی پروَرداں دکھیارا

دل مظلوماں عرش الٰہی رون تیرے تھیں ڈولے
سکھ خوشیاں سے عیش جہانی رون تیرے تھیں گھولے

راہ تیرے دیاں دکھاں اتوں سکھ تمامی وارے
جس نوں ہتھ نہ پایا ملکاں میں چایا اُس بھارے

نہ رو جان میری او دلبر میں قربانی صدقے
پارا پارا جگرا میرا ویکھیں بھانویں گڈھ کے

شالا جان میری دکھیاری تیتھوں صدقے جاوے
غم تیرے بھی میرے حصے پاون ہارا پاوے

میں اگے ہی پرے پرزے کیتا تیریاں درداں
رو کر جگر نہ لاؤ میرے سجریاں کرداں

بلبل وانگر روز ازل تھیں قسمت میری رونا
تدبیراں دے نال نہ مٹدا ہو ہونا سو ہونا

ایسے طرح پیار وٹڈیندے اوہ غم خوار دِلاں دے
قصے ختم سرآج نہ ہوون عمراں پا ملیاں دے

یار وچھنیں مدتاں پچھوں ملے آہے دو جانی
مکن وچہ نہ آون ہرگز لاڈ پیار نہانی

فرصت ملے نہ یاراں تائیں پھولن ساڑ ہجر دے
ملیاں مکن وچہ آون درد غبار اندر دے

مدت تک دونویں دل جانی گوشے کرن جماعت
گزر گئی معیاد وصل دی آئی غم دی ساعت

ودعیا وقت اخیری سجناں چلے وانگر چوراں
رکھے کون اجوکی راتیں ڈاہڈے دے ہتھ ڈوراں

سارا دن خوشی وچہ بیتا دیگر آئی مندی
پیئے گئی آپو اپنی ہر نوں بھلی عیش چمن دی

سیّاں نے تیاری کیتی واپس اپنے گھر نوں
لیلیٰ نے وی ودعیا کیتا مجنوں نور بصر نوں

لے سجناں ہن اللہ بیلی آئی گھڑی کرختی
وچھڑن تیرا سُجھدا مینوں جاں کنّدن دی سختی

جزع فزع میں وانگ قزح دے تڑپاں وانگر ماہی
ہوسی نہ بر حیاتی میری جھے نہ دسیوں ماہی

غیبی تیر وجن گے چھاتی سِکدی جندڑی ٹُرسی
باہجھ وصال جمال تیرے دے کوئی علاج نہ پھُرسی

سجرے پھٹ پیئے ہن سینے وانگ ناسوراں چھِلساں
خبر نہیں پھر عمر اپنی وچ ملساں یا نہ ملساں

الوداع ہن سجنوں ساتھوں رب جدائیاں پایاں
بے قدراں نوں کیہڑ یاں خبراں کیوں کرہون جدایاں

اج رخصت محبوب اساڈے ہائے ہائے قہر انھیرا
ودعیا تیرے کولوں ودعیا روح دکھیارا میرا

ہائے ہائے میں پاپن نوں شالا مائی نج جیندی
نج پئی کُکھ ماتا تتی یا جمدی مر ویندی

توں ٹُر چلیوں دلبر میرے دس مینوں کی کرساں
کون بیگانہ دردی میرا اودر اودر مرساں

آخر ر دھو ودعیا کیتا دلبر نے دلبر نوں
ہتھیں ٹور پیارے جانی روندی آئی گھر نوں

دلبر تھیں جد رخصت ہویا عاشق مرد سپاہی
وا ہودا ہی نجد پہاڑی دے ول ہویا راہی

لیلیٰ نے جد جابدا ڈٹھا کھاہدا جوش جگر نے
اوہ تک لدی جاندے دلبر آکھ ڈھٹھی سر پرنے

قدم قدم تے جھڑدی اٹھدی تازی سانگ رڑکدی
جد تک جاندا دسدا رہیا رہی بے آب پھڑکدی

سیّاں دین سبھے دلبریاں صبر کما کجھ بھینے
ہمت ہار نہ ہو کودانی کن دھرے خلقے نے

ویکھو ہور فتور کی پایا اک کڑی عیارہ
سب تھیں پہلے گھر لیلیٰ دے آ پوہتی مکارہ

جا لیلیٰ دی مائی اگے حال کیہا وچ سارا
اے بیگم اج باغ اندر ہویا اجیہا کارا

زیب زبان نہ دیوے میری عزت بت اصیلاں
منہ چھوٹا تے گل وڈیری خوب کرے تمثیلاں

سید عامر دا جو بیٹا قیس جھلا سودائی
اج دیہاڑ تمامی اس نے لیلیٰ نال لنگھائی

سندے سار لیلیٰ دی مائی ہوئی غرق حبابی
چغلی خوار روانہ ہوئی لاک اگ شتابی

چالو چال آئی گھر لیلیٰ اگے نالوں دونی
اے پر وچھڑیا مل جانی آہی نمہوں جھونی

آوندیاں ہی ماتا اگوں مار دوہتر پٹی
ہائے انموڑی بے حیائی بیج تیری رب پٹی

توں بھی باز نہ آئی مولے میں کردی رہی جھیڑے
منگن خصم کواریاں دھیاں محشر جانوں نیڑے

اے بیٹی کر ہوش سمہالا توں شاہاں گھر جائی
چلیں چال کمینیاں والی نہیں تینوں زیبائی

ہوش عقل دے کیوں تو ہو رہی سودائی
ساک شریک وچارا لوڑن تک تیری جھلیائی

کول بہائی جائی مائی کہندی سُن نی جائی
لجپت بادشاہی تک بیٹی کر طبیعت جائی

مائی نوں رو آکھن لگی بیٹی درداں کٹھی
مائے سک سجن دی میری لوں لوں رہندی اُٹھی

قسم مینوں دلدار اُسے دی وس نہیں جی میرا
مرن قبول نہ چھوڑاں اُس نوں ایہو سخن پکیرا

متیں نال ستا نہ مینوں میں ہاں درد رنجانی
ہو سکی تاں میل پیارا مجنوں میرا جانی

کعبہ مکھ محبوب میرے دا مڑاں ایمانوں ہاراں
راتیں کراں عبادت اُس دی وانگر شب بیداراں

نہ مڑساں میں چاہ سجن دی چاہ پواں اس چاہوں
دھوڑ مبارک سُرمہ میرا اوہ گزرے جس راہوں

مائے روپ انوپ سجن دا ڈاڈھا روشن ماہوں
تن من دہن تے عزت دانش قربانی دل خواہوں

لاجواب جائی تھیں ہوئی گئی جوابوں مائی
لازم ہوئی جیوندی موئی غیرت تھیں شرمائی

سخت حیران ہوئی بےچاری سن جواب اولّے
غیرت دے دریا دے اندر آکھے ڈُباں تھلے

رکھیں شرم تینوں سب لاجاں ارحم اکرم سایاں
پتر چور جواری مندے چتر نہ ہوون جایاں

ہو حلیم لگی فرماون سُن دھیا نادانے
وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا آیا حکم قرانے

بے شک دوزخ جال انہاں دی جو امروں انکاری
پڑھ پڑھ علم بھلایا سارا عقل تیری رب ماری

بے شک حکم ربی دیان مائے ترٹ نہ سکن بنداں
امر اوہدے دا طوق گلے وچہ سخت زنجیر کمنداں

جے ماپیو گمراہ بناوے راہوں راہ بھلاوے
ہے بہتر فرزنداں تائیں اپنی عقل دوڑاوے

نال سجن میں کر کر قسماں قول اقرار پکائے
اُوفُو بِعَهْدِیْ امر الٰہی کیوں کر بھلاں مائے

دل میرا بھی ایس خیالوں کسے وقت نہیں خالی
ہر دم ایہو فکر گھنیرا خیر کرے رب والی

ناطے کارن نامے لکھن سے ملکاں دے سائیں
اجے ضمیر نہ منیں میرا کسے شہنشاہ تائیں

عقل میری وچہ منگن ہارا نہیں اجے کوئی مکھیا
خبر نہیں کس جائی دا لیکھ مقدر لکھیا

کوئی شریف شریف گھرانہ اصلوں نسلوں اُچا
عالم فاضل لائق فائق حسبوں نسبوں سُچا

مرد اصیل زبانوں پکا نیکوکار سیانا
عقل شکل تے علم حلم تھیں ہووے یا ورجاناں

گزری رات ہویا دن روشن لاڑا ودعیا ہویا
صاحب ظل اجے دا سورج آ میدان کھلویا

تخت مبارک ونج سُہایا شاہنشاہ امیرے
آپو اپنی جا سمالی ہر امیر وزیرے

عالم فاضل مفتی ملاں ہور حکیم سیانے
قدر بہ قدر تمامی بیٹھے منصب دار شہانے

کی مقدور کرے اُف کوئی ڈھیون موتاں منگیاں
برق انداز کھلوتے حاضر کر کے تیغاں ننگیاں
اچراں نوں دربار حضوری آ کے عرض سنائی
ہے اک شخص کھلوتا در تے کردا سیس نوائی
اندر آون نوں اوہ لوڑے ہے پردیسی دوروں
حاضر ہووے یا نہ ہووے جو کر حکم حضوروں
حکم ہویا اوہ حاضر ہووے جا دربان سُنایا
حاضر ہو شتابی بھائی شاہنشاہ فرمایا
گھن اجازت حاضر ہویا نیوں نیوں کرے سلاماں
تعظیماں تکریماں کردا وانگ غلام غلاماں
دے دعائیں تے ثنائیں جیوں کر رسم شہانی
چم زمین طواف کریندا ہو خمدار کمانی
دست بدستی ہو کھلوتا پچھیا علی امیرے
کون کوئی کس گھلیا تینوں کر اپنی تقریرے
بول دعا کریندا حاضر کھول کمر تھیں نامہ
شاہنشاہ لگا پھڑ ویکھن لکھیا کی کلاماں

نامہ ابن اسلام بطرف علی امیر برائے ناطہ دختر وخواندن آنزا سلطان

دم دم صفت اسے دی کریئے جو حمداں دا سائیں
لاعلاج امراضاں کارن اس دی نظر شفائیں
سائلاں کارن رحمت اُس دی دا کھلا دروازہ
وقت بوقت پوچاوے روزی عاماں خاصاں تازہ
جو چاہوے سو کر وکھلاوے نہیں ڈِھل اوس حکیمے
کارو ہیٹھ ذبیح بچایا نارو ابراہیمے
دُنیا اُتے ظاہر کردا روشن نورو چنداں
قاضی الحاجات کہاوے ہر ہر حاجت منداں
لکھ درود سلام ہزاراں بر محبوب یگانے
شان بیان اوہدا کر سکے کی مقدور زبانے
نام اوہدا اک مشعل نوری لگی لو جہانے
بانگ درا اوہدی دا کلمہ محشر تیک زمانے
برتر شان اوہدا نہ مکے لکھیے لکھ کتاباں
آکھ سراج سلام ہزاراں جملہ آل اصحاباں
بعد اس دے سن علی امیرا ملک عرب دیا شاہا
دن دن دونے تھیوں تیرے بخت اقبال تے جاہا
دوست تیرے شاد ہمیشہ و دشمن تیرے رون کھلو کے
ابن اسلام سلام سناوے دست بدستہ ہو کے
بخشو شوخی تے گستاخی کرو غریب نوازی
داخل کرو غلاماں اندر کر کے واقف زاری
ہرگز شان تیرے دے لائق میں نہیں ہو سکدا
جے منظور ہووے گستاخی عرض کراں میں جھکدا
بند زبان شہانے خوفوں بول نہ سکدا ڈردا
کرو عنایت ناطہ مینوں دختر نیک اختر دا
للہ خیر پاؤ بیٹی دا بھکھیارے دی جھولی
نہیں تے کی مقدور اساڈا کراں زیادہ بولی
زندگی اپنی دے ورقے نوں مت شوخی کر پھاڑاں
تھوڑے سخن کہے جی ڈردا مت شامت سر چاڑاں
مت زاری بے زاری تھیوے طبع مبارک تائیں
ختم کراں ایہ نامہ عرضی آکھ دعا ثنائیں

پڑھ رقعہ سلطان امیرے کیہا وزیرے تائیں اس نوں ویکھ جواب سناویں جلدی میری تائیں
اُٹھ ویر کرے تسلیماں بعد سلام دعاواں شالا روز قیامت تیکر بچیں تتی واواں
لکھ احسان مروت میں پر شرف دتا ناچیزے جان میری قربان بچاری اتوں تدھ عزیزے
کامل عقل تساڈے اگے بند میری دانائی جو کجھ عرض شاہی ہووے نہیں اس وچہ خطائی
بے شک ابن اسلام شہزادہ عادی مڈھ گھرانا دینی اتے دنیوی دولت دا اوہ پر خزانہ
نامے ایہ دانے فرماون عقل علم دے سائیں دیہو بیٹی اپنے نالوں کسے نویرے تائیں
عقل میری وچہ ایہو آوے ایہ قائم آبادی ابن اسلام جیہا جے ہووے داخل وچہ دامادی
آخر درباروں گھر باروں ساریاں میل صلاحاں آکھ دعائیں خیراں چھڈی کر کڑمائی شاہاں
بھڑی رات برات آون دی اک تاریخ پکائی جوڑا گھوڑا تحفے ویکھے رخصت کیتا نائی

مقولہ شاعر سراج الدین

بیٹے دے غم گجھے اس نوں لائی سخت بیماری رو رو اکھیں پکیاں ہویاں چہرہ رنگ وساری
چین ارام تمام بھلائے آہیں سرد بھریندا دن تے رات کریندا زاری گجھے وین کریندا
ابھڑ واہ اٹھے جیوں خوابوں درد النبے چاوے یا رَبّی اِتنی کرے فیر غشی وچہ جاوے
یا رووَن یا کرن عبادت ہور گلاں بھُل گیاں ہر دم ہجو تاراں وگن پنہنیاں چھڑ پیاں
رخسارے بھی گل گئے سارے چھالے بن بن پھِسن ہٹیا زور ہویا تن لاغر نریں نیلیاں دِسن
عمر رسیدہ جگر تپیدا نہ کھاوے نہ پیوے خون جگر دا قوت بدن دی اوہا گھٹ گھٹ پیوے
اک دن خوابے دے وچہ اُس نوں ملیا قیس پیارا ڈھاہیں مار لگایا سینے لخت جگر ماہ پارہ
تاب سہارے دی پھر کتھوں لوے کلاوے گودی نال پیار بلائیں لیندا چمے متھا بودی
اے فرزندے پیارے میرے گل اقبال نگینے اے سر دبستان میرے دے یکتا لعل نگینے
نور چشم اکھیں دی دھیری جگر میرے دے بیرے ایہ تک میری خستہ حالی کیڈی باجھوں تیرے
ہوش سمہال حیاتی میری ویکھ میری تکلیفے چل بیٹا دفنا خود ہتھیں بڈھے باپ ضعیفے
جانی میری قربانی تیرے توں میں مراں تو جیویں تتی وا نہ لگی شالا سدا سکھالا تھیویں
مڑ مڑ چھاتی نال لگاوے دھووے داغ دلے دا اے فرزند میری زندگانی چشم چراغ دلے دا
چل بیٹ اگھر نال اساڈے چھوڑ دیوانگی خوئی چل ویکھ مائی دا رولا سڑ سڑ کولے ہوئی

سودائن دیوانی ہوئی اوہ ناتانی جھلّی
مجنوں بھی گل لگ پیو دے روندا کردا زاری
سودائی بیٹے دا ہوندا ماپیو نوں خصمانہ
جاتا تساں نہیں ایہ کم دا منوں بھلایا سانوں
بچیاں دے غم چھیک کلیجے آکھن صاحب دانے
خیر کسے پر دوس نہ کوئی ایویں لیکھ نوشتہ
ماپیو نوں بھی یا دنہ آواں ہائے قسمت برگشتہ
مجنوں نے جب درد الم تھیں رو رو حال سنایا
عفت دور ہوئی نیندر دی آئی ہوش بجائی
الایا تِمینُ فَابتَھلِی پڑھ کے ڈاچی جلد منگائی
صبر سہارا مشکل ہویا کردا رات دہاڑی
هٰذاالنِجدُ کِمَثلِ الجَبلِ النّدِاءَ آکھیا عامر رو کے
آ بِن القَیس یَا بِن القَیس کیتیا اوس آوازہ
کفیبل بھوسے کھاندا ڈھندا جدوں اُتیرے چڑھیا
سر تا پا برہنہ بیٹھا رنگ ہویا سڑ کالا
کدی قیام کھلوتا روندا کدی پوے وچہ سجدے
نیڑے ہو بلایا عامر او فرزند نگینے
مجنوں نوں پرواہ نہ کوئی کون آیا اس جائی
جا نزدیک کھلوتا اس دے عامر درد رنجانا
مجنوں نے فرمایا اگوں ایہ نہیں معلم مینوں
ایہ بھی مینوں معلم ہووے ہیں کوئی میرا دردی
جے توں سچ خضر ہیں بابا آ پوہتوں اس تھاویں
میں بھی وچھڑیاں ہاں سنگوں مہر میرے تے کرتوں
عامر نے فرمایا اگوں اٹھ عاشق مردانے
مجنوں نوں لے آندا خانے عامر ایس بہانے

ایویں واویلا پئی سدے چڑھ چبارے کھلی
بابل چھڈ نہ جاویں مینوں لے چل گھر اِک واری
مینوں تساں اُتاریا من تھیں وحشی سمجھ دیوانہ
ساڈا بھی کوئی بیٹا آہا نہ ایہ یاد تسانوں
ہائے افسوس اساں کیوں ہو گئے جیوندیاں بیگانے
ہیں جمدا کم بخت نکارا درد اولیاں کشتہ
بدبختی وچہ کہن سیانے نہ بیلی نہ رشتہ
عامر خوابوں سُرت سمالی جیو ٹکانے آیا
مڑ اوہ نظر نہ آیا چہرہ نیناں جھڑی لگائی
ہو اسوار شتابی کیتی کوہ نجد ول دہائی
منزل مقصودے تے پوہتا کردا رات دہاڑی
چھک نکیل کھلاری ڈاچی مارے سد کھلو کے
کوئی جواب نہ ملیا اگوں درد لگا دل تازہ
بیٹھا نظر پیا اس بیٹا شکرانہ دل پڑھیا
درماندہ درماندہ آہا پلپیا بہت سکھالا
وانگ جھلاراں دیون واراں رو رو نین نہ رجدے
میں ہاں باپ تیرا دُکھیارا اُٹھ لگ میرے سینے
اے پر ہو بیٹھا متحمل شاید لیلیٰ آئی
دس بھلا میں کون کھلوتا اے فرزند سیانا
اے پر ایہ ضروری اگے ڈٹھا ہوسی تینوں
صورت روپ تیرے تھیں جاپے نوری شکل فقر دی
میں سنیاں تو بھلیاں تائیں منزل توڑ پوچاویں
اک واری پوچادے مینوں یار میرے دے گھرتوں
چاہیا رب پوچاساں تینوں یار تیرے دے خانے
شکرانے دے پڑھن دوگانے ہوئے فیض ربانے

مائی سینے نال لگایا چمے منہ سر متھا
میں قربان میرے فرزندا! برم دلے دا لتھا

کیتا کرم خداوند سچے مینہ رحمت دا وُٹھا
سن سن خبراں خوشیوں ہویا کل پروار اکٹھا

بھینا بھایاں نے گل لایا سیک ہویا کجھ مٹھا
صدقے تے شکرانے وٹڈن فکرع اندیشہ نٹھا

پانی جلد منگا نہایا کرے حجامت نائی
میل کچیل بدن دی لاہی نویں پوشاک پہنائی

خوب نہا دھوا سرے تے عطر مقوی ملیا
موئے ناگ ہوئے پھر زندہ روشن دیوا بلیا

کان علاج بلایا عامر حکماواں داناواں
ویکھ مزاج علاج کریندے دین دواواں

جیوں جیوں کرن نطول مریضے تیوں تیوں جان نپاوے
کاہڑیاں نال جلایا جگرا دم دم مرض ودھاوے

باجھ لقا دوا نہ کوئی اوہ شفا مشتاقاں
ناگ زلف دا لڑیا جتھے نہیں دارو تریاقاں

درس دیدار اوہدا ہے دارو جنوں مرض نہانی
ہوور علاج نہ پھُرسی کوئی قول پکا لقمانی

منتر کوئی نپ پھردا اوتھے ناگ زلف دیاں ڈنگاں
اس تمنا سجن دا درشن اوہ تریاق خزنگاں

لکھ علاج کرو عاشق دا باجھ دیدار سجن دے
ہتھوں درد زیادہ ہوسی روگ نہ جاسن من دے

نار عشق دی اگے یارو جلایاں جان دوائیں
آہ وصال علاج مکمل جے اوہ دیوے سائیں

مکھ گل ڈس چمن وچہ ہوون اگ گلاب نہ ہووے
بلبل نہ دِسے اوتھے کیوں بے تاب نہ ہووے

توڑے لکھ مجنوں نوں آہے گھر وچہ عیش جہانی
اک دیدار نہ دِسدا اوتھے زہر ہوئی زندگانی

اگے سی آزاد جنگل وچہ درد آیا دل سجن دے
ہن بے وس نمانا قیدی جیوں پنکھی وچہ پنجرے

جو حکیم سیانا آہا آیا وارو واری
دے معجوناں کرن اٹونا مرض نہ گئی تیاری

عامل کامل رامل سارے للکھ لکھ پاون گنٹاں
گھٹاں مرض چڑھاندی آوے آکھے میں کیوں ہٹاں

نہ ہٹاں نہ ہٹاں ہرگز کراں زیادہ پھٹاں
لوہکا چھوہرنا یا ہتھ میرے پییاں خون کرٹاں

آخر دے جواب سدھارے کل حکیم سیانے
کوئی دوا نہ کاری آوے باجوں حکم ربانے

ناامید ہویا جس ویلے عامر از طبیباں
نال افسوس دلیلاں کردا دِتی ہار نصیباں

ڈاہڈے نال نہ چارہ کوئی بے شک قسمت مندی
جو تقدیر ربانی ہووے نہیں تدبیراں مندی

مجنوں جگر گالے وچہ سینے تنگ پیا وچہ بندی
گھر تھیں نکل روانہ ہویا جاوے گلی سجن دی

لیلیٰ نوں وچہ ہجر پیا دے لگی سخت بیماری
اٹھے پہر چلن دو دیدے نالے دین نہ واری

کھاون پیون کتن سیون خوشی سمجھدی نہ کوئی
فل وچہ زلفاں چاک گریباں جھل ولّی ہوئی

اپٹھن سول غماں دے سینے لِسکاں پون اولیاں
بیرے کپ سٹیندی باہر تراٹاں جان نہ جھلیاں

پھرن ولوہنے تور غماں دے کیپا جر جھناٹاں   درداں سینے پا بال پھاٹاں جیوں کر زرد گھراٹاں

اکھیں وچہ پڑوال غماں دے چبھن وانگر سویاں   جے کر پلک پلک اک لاوے پلکاں نین چبھو یاں

ہنجوں درد سجن دی تسبیح ورد کرے دن راتیں   شکل سجن دی حاضر کر کے ہوندی گلیں باتیں

سجناں درد تیرے نے مینوں آندا گور کنارے   چھاتی وچہ جلایا جیوڑا ہجر تیرے دی نارے

چکناچور ہویا تن میرا درد عشق دے بھارے   تک نبض دے دارو درشن یا رطبیب ہمارے

آ اک وار دیدار وسالیں جنڈری آئی نک نوں   رو رو نیں ہوئے نے بورے ہوئے جوابی تکنوں

تیرے دیوانے رولے توں قربانی دیوانی   دیوا نی اوہ میرے دل دا شمس قمر دا ثانی

آ دلدار پیارے میرے خوباں شاہ گمانی   آب وصال پیال شتابی ترسے جان نمانی

برے دہاڑے نیہوں لگایا لایا کی پھل پایا   آپنا آپ رہیا اک پاسے سر جھُلیا جو آیا

نازاں عیشاں دے وچہ پلیا مر مر ماہیا پایا   برّاعظماں دے وچہ رُلدا بھُکھا تے ترہایا

صاحب عقل دار ہا مجنوں نام دہرایا   میں تتی سب بالن بالے ہائے ہائے قہر خدایا

میرے کارن اوس بچارے کیڈ جھلے قضیے   میں بھی ہجراوہدے وچہ مرساں لے لے کے تعدیے

سچیارا ہن میل پیارا تاب نہ رہی جردی   روح لباں پر ترلے لیندا پنجرے شکل طائر دی

یا جامع المتفرقین خدایا میل پیارا جانی   حاجت روا! تیرا در اولیٰ کر مشکل آسانی

توں مایہ بے مایاں والا فیض تیرا ہر اُتے   صدقہ اپنی بے پرواہی بخت جگا ہن سُتے

میں اگے ایہ کار نہ کوئی قبول غم دی   جیوندیاں اک واری ویکھاں صورت یارصنم دی

آدم صفی اپنے دی جیوں کر عرض کیتی منظوری   تیویں میرا تے دلبر دا میل کرا ضروری

ایسے طرح کریندی رہندی لیلیٰ درد رنجانی   اپڑاں نوں جا پوہتا در تے عاشق شکل نمانی

جا دربارسخن دے ڈِگا سجدے کرے ہزاراں   کعبہ سمجھ طواف کریندا کر لبیک پکاراں

منجی تے بیمار پئی سی لیلیٰ ددر پروئی   پوہتی مغز اوہدے دے اندر دلبر دی خوشبوئی

ہو حیوان شتابی کرکے آن کھلی وچہ باری   ویکھے قیس کھلوتا در تے آکھے میں بلہاری

نرگس نین اکٹھے ہوئے پھڑ کے وانگر بسمل   اک دوجے ول اکھیں لایاں باجھوں ناہیں ملدی

ماراں چھال لواں گھٹ سینے دلبر ماہ لقا نوں   مرنے دی یا سڑنے دی کجھ نہیں پرواہ اسانوں

گولیاں خدمت گاراں کھلیاں پکڑ لیا کر دہائی   شہزادی کر عقل نہ مندی ایہ کھہڑی دانائی

جس دم گولیاں پکڑ بہایا ہوش حواس بھلائی   بوڑ پیا برہان عشق دا جان بدن پر آئی

اچراں نوں اوہ حاسد ظالم آ گزرے اس راہوں
واقف کار آہے دکھیارے اہناں دوہاں دی چاہوں

ویکھن بیٹھ کھلوتا مجنوں لیلیٰ اندر باری
جرن محال اوہناں نوں ہویا بھکھن وانگ انگیاری

پھڑ مارو پھڑ مارو کر کے مگر عاشق دے لگے
ڈانگاں چا چوفیرے ہوئے آ دھریو نے اگے

اک دوجے نوں کوکاں مارن ایہ آیا ایہ آیا
اس نوں مارن والا کھڑا حافظ جس خدایا

جاگے جگہ پرانی ملی نجد پہاڑ ولایت
گزر گئی نوں یار کریندا روند ہر ہر ساعت

غداراں نے ستم کمایا رو رو مارے آہیں
مدت بعد ملے سن دلبر رَج ڈِٹھا مکھ ناہیں

حاسداں ظالم ظلم کمایا شالا بدلے پاون
ویکھ سرآج اگوں کی ویری ہور فتور مچاون

دَربیان ظاہر کرن حاسدان عشق مجنوں پیش سلطان علی امیر والد لیلیٰ

صورت توبہ وچہ قرآنے جو کالق فرمایا
نہیں حکم بسم اللہ اوتھے پڑھو اعوذ سبحانی

شر شیطان تہیارے کولوں دیوے رب پناہاں
سانوں بھی گمراہ کریندا آپ پیا بدہاراں

ایسے طرح بنی آدم وچہ ہے شیطان لوکائی
ہے تنبیہ اساڈے کارن آیت جویں خدائی

یُوَسوِسُ فِی الصُّدُورِ النَّاس بتاوے جوں کر آیت ربانی
بےشک اوہ صورت انسانی پر سیرت شیطانی

امر جناب الٰہی والا رکھو خوف خناسوں
اوہ غنیم شیطاناں وانگر زن پاون وسواسوں

ظاہر شکل انسانان والی باطن خو شیطانی
پا فتور ہوون خوش مڑ کے ایہ خناس انسانی

بے ایمان ایہناں نوں کیہا خالق حق تعالیٰ
وچہ قرآن گواہی اس دی ویکھے ویکھن والا

پردے پاڑ اظہار کریندے بھیت دِلاں دے گجھے
اتو نالے چلن جس دم ورم اہناں دا بجھے

عاشق نوں کڈھ شہروں آیا اوہ خناسی ٹولہ
آتش حسد تپائے سینے سڑ سڑ ہوئے کولہ

گوشے کر جماعت سبھناں ایہ صلاح چتاری
چل دربار شہانے کریئے ظاہر حالت ساری

ویکھو ویکھی سور بہتیرے نال ہوئے ہمراہی
جا دربارے شہانے پوہتے منہ پر مل سیاہی

شہنشاہا عالی جاہا تیرا راج سلامت
شالا روز حشر تک تیرے کار و کاج سلامت

اسیں آئے دربار تیرے تے داد منگن فریادی
للہ طرف اساڈی ہووے نظر مبارک شاہ دی

پچھے شاہ درباناں کولوں جلدی خبر لیاوَ
کون کھلے دربار کوکاوَ حالت آن سناوَ

حاضر کرو دربار اندر کون کوئی ایہ آئے
کی تکلیف اہناں نوں پوہتی کی فریاد لیائے

کس دے ظلم ستائے آئے اُچیاں کرن پکاراں
پیش کرو دربار شتابی حکم دیاں سرکاراں

ہویا حکم سلامی ہوئے تعظیموں تسلیموں دین دلایں وانگ غلاماں کر مجرا تکریموں
سیس نوا ثنا سُناون شاہا فیض رساناں سر تیرے تے ہووے دائم ظل ربانا
اسی اتے ماں باپ اساڈے فدا تساڈی جانوں دشمن تیرے دے سر ترٹّے غیبی قہر اسمانوں
جس دم عدل ہو وگیا جاری محشر دے میدانوں پوچھ ہووے گی مسکیناں دی داد نرسی سلطانوں
شاہنشاہ فرمایا اگوں دسوم سخن زبانوں کس ظالم نے راج میرے وچہ دِتا دکھ تسانوں
چغل خواراں ہو دست بدستہ ادبوں سیس نوایا شالا تیرا دم دم ہووے بخت اقبال سوایا
جے کر مہر کرو جند بخشو رحم ہووے سرکاری نوشیروان شہنشاہ اگے دسیے حالت ساری
ہویا حکم سناؤ سانوں ناں پھر بدکاراں شاہنشاہ اگے کر دسیا جھوٹوں سچ گفتاراں
شاہنشاہا تیرے دم دم اقبال چڑھاوے اک شخص سید عامر نامی بزرگ وار سداوے
گھر اُس دے جو بیٹا مجنوں قیس نانواں اُس چوہرے کی دسیے نہیں جادسن دی پیر دھرے اُس اوہرے
بادشاہاں گھر سنہیں خطرہ خوف نہ رکھے چاہیے جے اُس کار بُری دی سزا حضوروں چکھے
صاھب زادی بیٹی لیلیٰ دختر نیک صفا تے دے اُس بیت بنائے ہوئے بےشرمے بدذاتے
بادشہے نوں معلم ہووے اُس دی ایہ چترائی عزت ستر تیرے دے اندر سطر غلط اس پائی
بیٹی تیری دا اوہ عاشق آپ سداوے موہوں غزلاں ہزلاں عربی اندر بیت بنائے موہوں
ننگ منگاں پھرے بازارے بن مجنوں مستانہ دھی تیری دے گاون سندا جاہل ملک دیوانہ
اوہ کم ذات اُچکا لنڈا لگا برے خیالے عزت عطر گلاب تیری وچہ ہتھ ان دھوتے ڈالے
آپنے آپ سداندا پھردا میں عاشق لیلیٰ دا اوہ بھی ہے دیوانی میں پر دم بھریندی چاہ دا
ہیبت حشمت بادشاہی دا اُس نوں خوف نہ آوے پھرے ملنگ نسنگ بازارے گاوے جو منہ آوے
خلقت بھی دیوانی اُس نوں پھڑ پھڑ کول بہاوے اُس بیت بنائے ہوئے خوب سُراں کر گاوے
بیٹھ محل تساڈے ہر دائم بیٹھا رہندا آ کے آہ اساں کل اکھیں ڈِٹھا نٹھا جان بچا کے
غیرت تھیں تک ضبط نی ہویا ایہ کمام اولاّ تاں دربار ہوئے آ حاضر ہوگ انجام اولا
چوراں یاراں تے بدکاراں دیون سزا مناسب غیراں نوں بھی عبرت آوے جے ایہ ہوئے غاضب
زانی مارن روا شرع وچہ عیب نہیں ایہ کوئی ہوراں نوں بھی ہمت پوسی درگزر جے ہوئی
ایہ دھبا بدنامی والا از شمشیر اُتارو تان ایہ دور سیاہی ہوسی جے پھڑ اُس نوں مارو
علی امیر ہویا متحیر سُن بدنامی وڈی چہرے غضب مریندا ٹھاٹھاں اکھیں لالی چھڈی

مارے پیر تخت تے زوروں غیبت بھانبڑ بالے
ڈھرت اسمان برابر ہویا کون گلاں سُن جالے

کیتا حکم قتل کر ڈالو اوس دیوانے لڑکے
لکھ حلیا ہر پاسے گھلیا مارو اُس نوں پھڑ کے

کدھرے جان نہ جاوے موڑ اُس دا خون معافی
چغلی خوار ہوئے خو بہتے دھن او شاہ انصافی

جس جائی اوہ نظری آوے اِٹاں پتھر مارو
اُس پاپی دا ترس نہ کھاؤ نہ سچ جھوٹ نتارو

پتھراں نال کرو تن گھائل ایہ بدلا فاسق دا
ہائے افسوس سرؔاج نہ جانن کی درجہ عاشق دا

پھڑ ہتھیار روانہ ہوئے آتش حسد تپائے
ہویاں حاصل دِلی مراداں منگے مطلب پائے

پھڑ ڈانگاں کر کوکاں چانگاں ہوئے جلد روانہ
جتھے لبھے جان نہ پاوے اوہ زانی متانہ

جس دم علی امیر کیتا سی حکم قتل دا صادر
مجنوں دے مامے دا بیٹا اوتھے آہا حاضر

سن فرمان بیان شہانہ دوڑیا دوڑیا آیا
مجنوں دے پیو عامر تائیں سارا حال سُنایا

جو گزری دربار شہانے آکھ سنائی ساری
مارن قیس تائیں اج گئی اے خلقت بے شماری

نافذ حکم قتل دا ہویا اَج دربار شہانے
دوتی ویری پھڑ تلواراں کئی ہزار وہانے

عامت سُن ہویا متحیّر ایہ کی بنیا کارا
اگے درد آہے کی تھوڑے ہور پیا غم بھارا

وچہ دماغ آئی چکرائی ڈِھا ہو ٹاتانا
چکری ہوش آئی تے اُٹھیا عامر درد رنجانا

کرکے منہ فلک ول کہندا واہ ستار خدایا
تیری شان نہیں عیبی نوں کرن خوار خدایا

کی گناہ کبیرا ہویا وانگن بلجم بن عُورے
جس دے بدلے بیٹا میرا بدلے لیندا پورے

عامر نے پھر نوکر چاکر بھائی بند بُلائے
خیر خواہی دے سنگی سارے اپنے اتے پرائے

اہناں نوں سب حالت دسی دست بدستہ ہوکے
بھائیو لاج رکھو دُکھیا دی گلاں کردا رو کے

وچولیاں میریاں دی کر خاطر میں پر کرم کماہو
ڈھونڈ لیاہو مجنوں میرا جنگل اندر جاہو

کسے حسود سنایا جا کے شاہ نوں مطلب گل دا
شاہنشاہے دی غیرت نے کیتا حکم قتل دا

تسی بنو سب محسن میرے موڑ لیاؤ اُس نوں
اوہ دیوانہ بیٹا میرا مت بچ جاوے کُس نوں

اک واری پھڑ بانہہ پُتر دی آن دیو ہتھ میرے
اگوں آپ سمہال لواں گا گل نہ ہوگ اگیرے

مت اوہ یوسف ثانی میرا ہتھ آوے بگھیاڑاں
چیر ونجاون ترس نہ کھاون اندر جنگل جھاڑاں

میں یعقوب نبی دے وانگر روساں عمراں ساری
بنو بشیر ملاؤ یوسف آ مینوں اک واری

جے کر جیوندیاں اک واری اوہ ہتھ میرے آوے
فیر نہ باہر نکلن دیساں رو عامر فرماوے

مجھ بڈھے ناتانے کولوں لٹو ہمیش دعائیں
شالاں خضروں عمر تساڈی طول کرے رب سائیں

ایکو ہو انیک ہزاراں سے بیٹے اک بابل
مجھ ضعیف بچارے سن دا عاصہ بنو مکمل

جس دم عامر نے بھایاں نوں دسیا حال نمانی
سُن فرمان روانہ ہوئے دعویٰ بنہ غلامی

ڈانگاں پھڑ کہاڑے کھونڈے نیزے تے تلواراں
ہو اسوار روانہ ہوئے اندر جنگل باراں

بادشاہاں تھیں گھٹ نہ آہا عامر بختاں والا
لیکن نال رضا ربانی کوئی نہیں چلدا چالہ

دیوانے نوں لوڑن چلے ہو اسوار پیادے
جند پہاڑ اُتے ونج پوہتے بن ہمدرد بھرا دے

بوٹا بوٹا جھاڑی جھاڑی پیراں ہٹھ لتاڑی
کدرے نظر نہ آیا مجنوں گزری سب دہاڑی

آخر شام پئی دن لتھا پھری جان سیاہی
ہو نومید لڑاؤ سارے ہوئے گھراں ول راہی

اک ویران جگہ تھیں گزرے لق و دق اس ناواں
آپس وچہ صلاحیں کردے ایہ بھی بھالو تھاواں

دن تے راتیں اوس جنگل وچہ شیر کروڑاں پھردے
خطرہ خوف اُتار لوڑاؤ اپنی لوڑاں پھردے

خستہ حالت دے وچہ مجنوں نظر پیا اک جائی
خوشیوں اک دوجے نوں دسن اوہ تک پیارا بھائی

کر اسوار دھنگانے عاشق نوں لے آئے خانے
عامر دے دل خوشی سمائی حمد پڑھے شکرانے

عامر نے فرزند اپنے نوں رو رو لایا سینے
متھا چمے تے ہتھ پھیرے میرے لعل نگینے

اے فرزند میرے دکھیارے رُلنائیں جنگل باراں
دوتی تیرے مارن کارن پھردے نبھ تلواراں

میں ضعیف قبر دے دندے میری ویکھ ظہیری
لک تروڑ نہ پیو بڈھے دا تک میری دل گیری

فرزندا کر ہوش سمالے چھوڑ خیال کوّلے
آپ دکھی بھی میرے تائیں لائے دکھ اوّلے

میں مہماں گھڑی ساعت دا جاساں چھوڑ ٹکانے
دولت مال وراثت تیری نال نہیں لے جانے

جگر میرے دے پارے بیرے ایہ کی پھڑیا چالا
ڈھیر رُلایائی پیو عاجز نوں کر ہن جر سمہالا

بے اولاد آہا جس ویلے شاد آہا بے چارہ
جم لائے غم بیٹا مینوں دم کیتا دکھیارا

عمر تیری گھر بیٹھ پیارے چین کماون والی
ہو دیوانہ درد رنجانا چایوئی خستہ حالی

مجنوں غرق خموشی اندر نہ کوئی سخن جوابی
آخر نوں فرماندا بابا واچر جنابی

بے شک تسی تمامی سچے میں کم عقل گناہیں
اے پرقسم تیرے قدماں دی وس میرا کجھ ناہیں

ہتھ مہار عشق دے میری پھردا جھل چراندا
جت ول آکھے اُت ول جانا کھڑا زور اساں دا

ایہ گل کر نٹھا گھر تھیں جیوں کر پنچھی داموں
کوہ نجد ول کیتی دُہائی پھڑیا عشق لگاموں

جیوں کر کوہ نداوَں آوے یَا اَخی آوازہ
جس طرف مخاطب ہووے دوڑے بے اندازہ

جیویں اُس بھی از غیبوں آہا عشق بلاندا
مقناطیس کشش کر آہن اپنی نال رَلاندا

راوی فرااون اُس ویلے ٹھیک اوہی شب آہی — دلبر دے در سیس نوا کے عاشق ہویا راہی
ساڈق صبح ہوئی جس ویلے عامر منہ ہتھ دھوتا — نال نیاز جناب ربانی نیت نماز کھلوتا
فارغ ہو نمازوں عامر نال لئے کجھ بندے — ہور سوار روانہ ہوئے منہ دھریا دل بن کے
ریگستانوں گزر اگیرے پوتھے کوہستانے — نظر پیا اک جائی بیٹھا مجنوں خارستانے
کنڈے دار درخت گھنیرے پتھراں نوں وی پاڑن — وہواں مار بیٹھا مستانہ دوروں اُس نوں تاڑن
مجنوں ویکھ اہناں نوں نٹھا جیوں نخچیر نمانا — عامر فرمایا ایہ وحشی مول نہ پاوے جانا
گھیرا پا کریندے قابو پکڑ لیونے جاندا — محکم پٹکے تھیں کر قیدی کول عامر دے آندا
آکھن لیلیٰ یاد کریندی تینوں ہر زمانے — پا زنجیر اسیر بنایا آوندیاں ہی خانے
دوتیاں دے خطرے تھیں اُس دا لگا جی ٹکانے — اوہ بھی حسد جلائے ہوئے پھڑ شمشیراں دہانے
پھ پھر بار آئے گھر سارے ہتھ نہ آیا مجنوں — ترکھی تیغ رقیباں کولوں رب بچایا مجنوں
اے پر قید اندر دکھیارا روندا درداں مارا — کھاون پیون نہ چت چیتے اک روون سنگ کارا
ہڈیاں دی مٹھ سُک سُک ہویا چنتا درد وچھوڑے — رطب بدن دی خون جگر دا ظالم عشق نچوڑے
آہیں ڈھاہیں بھڑکن بھاہیں روندا شام صباحیں — اکھیاں سڑ سڑ پکیاں عشقوں اجے اوہ تھکیاں ناہیں
ترلے ہاڑے منت خوشامد سے عامر کر تھکا — مجنوں مکھ طعام نہ لاوے دائم رہندا بھکھا
مکر فریب تے حیلہ سازی کر عامر فرماندا — کھا بیٹا ایہ لیلیٰ گھلیا تاں کجھ عاشق کھاندا
دل بے تاب ہووے جس ویلے دیوے درد اُبالے — لاوے زور زنجیراں تائیں مارے نعرے آلے
چیکاں کوکاں دردوں نکلن سیخاں وچہ پروتا — نند ارام حرام بنایا کیا فجری کیا سوتا
ساری رات نہ اکھیں جھمکے وین کرے دکھیارے — آپ رووے بھی نال رووا وے دردوں کل سنسارے
جس دم دا میں پیدا ہویا قدم دکھاں وچہ دھریا — لکھن ہارے لیکھ میرے نوں غم دی سیاہیوں بھریا
درداں روح وجودوں کڈھیا نک آیا دکھیارا — کرم کما ملا دل جانی سچیارا غفارا
واہ او یار قصائی میرے اول پیت لگا کے — بے پرواہ ہویوں ہن ساتھوں اگ میرے تن لا کے
میں بدنام ہویا جگ سارے مجنوں نام دھرا کے — ہائے افسوس سراج دکھی دا حال نہ پچھیا آکے
واہ او یار محبت والے واہ تیری رُشنائی — میں کی یاد تساڈا کرنا نہ اگ لا بجھائی
اکھیں میریاں رو رو پکیاں کم ہوئی بینائی — طعنے مار جلاوے خلقت واہ محبوب وفائی
میں بیمار پیار تیرے دا دیہ دیدار دوائی — آ تک درد میرے دا رولا جان لباں پر آئی

کیتے عہد اقرار بتیرے رہساں میں وفائی
ہن کتھے اقرار تساڈے واہ واہ توڑ چڑھائی

میں بے چارے دا کی چارہ نال تیرے دلدارا
لیکن چارہ کرداں جاساں پچھاں نہ ہٹساں یارا

نہیں محبوب تینوں ایہ لائق ویکھ میری بدحالی
ترس نہ کھاویں نہ من لاویں نہ بجھاویں بالی

یار خُدایا کس نوں دساں حالت دکھیے دم دی
میں بدقسمت تے بدبختے نوں نج ماتا جمدی

کر دعا منظور خدایا میرے دل پُر غم دی
یا کردے زندگانی پوری یا دس شکل صنم دی

ون پونے جان میری نوں لگے درد ہزاراں
سڑیا نار عشق دی اندر حال نہ پچھیا یاراں

تختہ بخت گیا ہو مُوہندا قسمت دتیاں ہاراں
مندے لیکھ لکھا کے آیا کس نوں میریاں ساراں

فجری شامیں دل میرے تے وجدا درد کہاڑا
زخم میرئے تے پٹیاں لاوٗ من عاجز دا ہاڑا

سکھی وسدیاں نوں از غیبوں پیا غضب دا ڈھاڑا
کس سر دوس سرآج اساڈا لکھیا مڈھوں ماڑا

وانگ چکور اُتاں منہ کر کے کردا گریہ زاری
اے ظالم اسمان ہتھیارے پایوئی کیڈ خواری

سکھیا جان میری تدھ کیتی دکھ ویکھے دکھیاری
ہن تے مہر کما دس دلبر صدقہ اُچی ڈاری

حد مکان ہووے ہر شے نوں پوہچن جدوں کمالے
درداں میریاں دی حد کتھے پوسن کدوں زوالے

ٹل جا اساں غریباں کولوں کج رفتاری والے
کت ول نس تیرے تھیں چھپاں دم دم رہندا نالے

ساری رات کھلوتا رہندا گیت فراقوں گاوے
نعرہ مار جیبی والا فیر غشی وچہ جاوے

جس دم ہوش آوے پھر اٹھے مارے سد اجالے
اوہ محبوب پیارے میرے بانکیاں نیناں والے

ایہ تک نیت پریت عاشق ریت اپنی نوں پالے
خستہ جگر سرآج عاجز نوں اپنے کول بلا لے

وائے اس بے رحم میرے نوں دسیں میرے حالے
آکھیں ہجر قصائی اُس نوں بکرے وانگ حلالے

سُک کرنگ ہویا تن میرا لسا وانگ بلالے
میں قیدی زندان محبت سنگل پیریں ڈالے

سرگردانی بے سامانی حیارنی پرشانی
آن لگے جند میری تائیں جو اندوہ جہانی

کاغذ اُتے لکھن لگے میری رام کہانی
شق کلک میری دا سینہ خشک ہووے مستوانی

کیا جانا کد رُتیں پھرسن رُت بہاری گھُلسی
غنچہ بندل مضحل دا ہو شگفتہ کھُلسی

آس امید میری دا بوٹا خبر نہیں کد پھُلسی
پھر اوہ بلبل ہو شیدائی روپ میرے پر بھُلسی

ربا باہجھ تیرے در کھڑا بخشن ہار گناہیاں
شالا مینہ کرم دا وسے دھوپن روسیاہیاں

کدی کدی من میرے اندر ہور امیداں آہیاں
آس آہی ہُن یاس دسیندی تیریاں بے پرواہیاں

ربا کس دن مدد کرسن میرے میرے بخت شوریدے
گریہ زاریوں بند ہوون گے دیدے درد رسیدے

ہم سر عمر میرے دے ہانی خوش خوش وانگر عیدے
کس پردے وچہ آئے ربا میرے وقت خوشی دے

خبر نہیں کی مطلب رکھن میرے نین نمانے
کہے میرے تھیں باہر ہو کے بھجدے پھرن نمانے

بازی لا سراں دی کھیڈن دیون ہار دھنگانے
ہر صورت ایہ درشن لوڑن اپنی چال سیانے

کد تک مندے روز وکھاسیں مینوں بار خدایا
مُکی نہیں معیاد غماں دی حصہ عمر وہایا

اک افسوس نہ جاسی میرا تڑے خاک سمایا
من میرے وچہ جا جنہاں دی اوہناں مینوں بھلایا

ایہ نہیں شرط وفا دی چناں لا یاری ہٹ جاون
گُل گلاب تیرے مکھڑے نوں نین میرے سدھراون

عمر امنگاں والی میری لگی ویس وٹاون
آ ہن مہر کما لا سینے کی اتنا ترساون

سوجھا سُرت لیا نہ جیوڑے تک صورت گرو دی
ثابت ہویا ہُن اس گل وچہ نہیں رتی خوشبو دی

شورش ڈھیر سنیندی آہی اپنے دل خوش خُو دی
چھاتی چیر ڈٹھا جس ویلے اِکو بوند لہو دی

ایسے طور نمانا مجنوں جگر کھاوے رت پیوے
کدی ہسے ہس دھرتی جھڑدا کدی خیالیں تھیوے

کدی رووے دکھیارا تھیوے کدی کریندا سجدے
ایہو طریقہ جاری اُس دا روندے نین نہ رجدے

کدی کہے آ دلبر میرے میرے ویکھ سیاپے
کدی خیال ہجر دے اندر ڈھاہیں مارے آپے

عربی بیت بناوے غزلاں بےخود ہو الاپے
بےقدراں نوں سرّ آج نہ معلم سروجے تاں جاپے

نال زنجیراں کڑیا ہویا سخت معیبت مندی
عامر نوں وٹ سینے پیندے ہائے ہائے قسمت مندی

اِک دن ویکھ پتر نوں روندا پیروں سنگل تروڑے
فی اِمانِ اللہ تعَالیٰ قیدو چھوڑے

پتاں پنداں دیون لگا سُن بیٹا بیٹا گفتاراں
قل تیرے نوں دونی ظالم تیز کرن تلواراں

گھ تھیں باہر نہ قدم نکالیں توں سُن بیٹا میرا
مت تینوں کج حرج پوچاون مینوں جرن اوکھیرا

مجنوں وقت غنیمت جاتا نہ کجھ سوچ سمجھے
جان تلی دھر وانگ پتنگاں گیا سجن دے کوچے

روڈلے وانگ ہویا پھر حاضر اوہ عاشق مستانہ
ڈرن مرن تھیں مول نہ عاشق کرن تصدق جاناں

جا دربار سجن دے پوہتا عاشق مرد حضوری
ایہ پروانہ سی مستانہ شمع آہی اوہ نوری

متھا رکھ سجن دی چوکھٹ چمے وانگ اوسوداں
اچراں نوں پئی دھاڑ از غیبی نمروداں مردوداں

وانگ امام پیا سی سجدے عاشق مرد ربانا
وانگ شمر چڑھ چھاتی آئے سایاں تن خصماناں

مارو مارو دا آوازہ آن ہویا ہر پاسے
اِٹاں پتھر مارن لگے لاساں پیاں ماسے

تھاں مارو تھاں مارو اس نوں لگیاں پین صدائیں
پتھر جگر مریندے پتھر شاہ منصورے تائیں

ان ہجوم اکٹھی ہوئی ہر کوئی ویری اُس دا
کون سرّ کرے اپرالے بے تقصیرا کُسدا

جو آوے سو بھریا تپیا اک تھیں اک چڑھیندا آکھے ہر کوئی مارو اِس نوں مول نہ چھوڑو جیندا
داناواں استاداں کولوں آہا ایہ سنیندا جند پھاتھی سنگی ساتھی کوئی نہیں دم دا تھیندا
نازک بدن اگے سی لاغر زخماں نال پرویا ہائے افسوس پیارے تائیں اجے نہ معلم ہویا
لیلیٰ نوں معلوم نہ کوئی کُسدا پیا پیارا باری لاہ تکے اُٹھ باہروں کیہا شور ککارا
پائی جھات تکے جس ویلے حیرانی وچہ آئی زخمی مجنوں گرد بہ گردے دوتی لوک قصائی
ویکھدیاں ہی تاب نہ رہیوس ہو سر پرنے ڈھٹھی پھڑکے وانگ کبوتر یا جیوں تڑپن دانے بھٹھی
لگی اگ چواہیں پلیں بتی جویں چراغے دایاں مایائی سیّاں آیاں روغن ملن دماغے
چھٹے مارن رب چتارن ایہ موئی کہ موئی چرکی سُرت سمہالی لیلیٰ ہوش بجائی ہوئی
لیلیٰ دی ماں نے جاتا جس دم فیر تکے گی محل اُتوں ترٹ شیریں وانگر درد نہ جر سکے گی
سیّاں نوں فرماون لگی اُٹھن مول نہ دیناں مت کوئی پوے فتور زیادہ ڈگ اتوں مر ویناں
لیلیٰ ہاڑے کر کر تھکی آکھے چھوڑو بھیناں بانہہ کھلی کر روندی عاجز کر کر اُچیاں ویناں
ہائے ہائے نی اوہ مجنوں میرا سوہنا یوسف ثانی بگیاڑاں دے قابو آیا مار کریسن فانی
جھلے کون عشق دے زورے ہر اک شے نترانی باری وچہ کھلی آ لیلیٰ آکھے میں قربانی
روندیاں دو قطرے آنسو ڈِگے تن زخمی تے آب حیات برابر ہوئے کارن عاشق میتے
خوشبو گئی دماگ عاشق دے نین برابر کیتے نیناں نال بتایا سجناں ایہ تک میری پیتے
سیّاں نے پھڑ باہوں اُس نوں اتے پلنگ بہایا سُدھ بُدھ ہوش وجودوں وہانی سانس لباں پر آیا
موہندی ہو ڈگی بے چاری آتش جگر جلایا سیّاں کھلیاں ملدیاں تلیاں رکھیں یار خُدایا
دوتیاں ویریاں عاشق تائیں اس حالت نوں ڈھویا کئی آکھن اس مکر بنایا کئی کہندے ہُن مویا
آکھن اجے ہووے مت زندہ مارن سوٹے ڈانگاں چوکاں دے دے معلم کردے وانگر مویاں نانگاں
دوتیاں بے شک سمجھیا آخر ایہ ہُن گیا جہانوں اک کھائی سی باہر شہروں ڈونگھی ودھ بیانوں
مردہ سمجھ اہناں نے اُس نوں جا اُس وچہ وگایا آہی جان اجے آس باقی زخماں روح چھپایا
اوہی رات آہی جس ویلے آئی سیرت سمہالے رہا کیڈ جھلن تکلیفاں نازو لاڈوں پالے
ہائے ہائے ظالم عشق اچر جے پائے کیڈ کشالے بادشاہاں نوں دھکے دیون دِتا کھاون والے
جے کر اُس دے درد الم دی عامر سُنے کہانی سننے ساتھ لوے ہڈکورا دیوے جان نمانی
جے کوئی قیس نمانے مندی اُس نوں خبر سناندا پلک اک جر نہ سکدا سوزوں سندیاں ہی مر جاندا

جیوں کر روڑے دے کر ڈکرے بار پا رڑھاون — زندہ ہو آوے پھر عاشق در پر سیس نواون

ہوش آئی تے دوڑیا آیا محبوباں دے در تے — لیلیٰ نوں بھی چین نہ کوئی سول چبھن ۔۔۔۔تے

پوہتی مغز اوہدے خوشبوئی آئی اتر مکانوں — کی دیکھے عاشق ستانہ سجدے کرے بجانوں

میں سجدے کر لیلیٰ اُس نوں نال کلیجے لایا — عاشق دی رہی پیڑ نہ باقی فوراً درد سدھایا

باہیں ڈال گلے وچہ رُنّے بیلی درد ستائے — رو رو آکھن اسی نمانے وار کوتے جائے

سجن اک نہیں وچہ ساڈا دشمن لوک پرائے — بدلے لین سرآج جنابوں جو جو ظلم کمائے

لیلیٰ دلبر نوں لا چھاتی کہندی میں بلہاری — میرے پچھے تیر تیائیں پئی مصیبت بھاری

سر شرمندی روز حشر تک نج جمی ہنیاری — ہائے ربا اج درمنداں دی کون سنیندا زاری

عاشق فرماندا محبوبا خوف نہ رکھ اس گل دا — سر دتا تے دید خریدی پکا قول اصل دا

ایسے طرح کروڑاں رنجاں میں نت رہساں جھلدا — اک دیدار تیرے توں عاشق سر نذرانہ گھلدا

دید خرید لئی کر عاشق وانگ شبیر شہیدے — اُف نہ کرساں سر پر جھلساں ظلم ستم یزیدے

توڑے اس نالوں بھی ظلم دیون درد ہزاراں — اک تیرے دیار جمالوں سب تکلیفاں واراں

جب لگ مار رہیا میں کھانداپڑھدا شکر ربانا — عین شہادت دلبر دے دروازے تے مرجانا

دلبر دے در اتے مرنا فخر نرا دل میرے — در تیرے تھیں دور نہ کردے بھاویں کردے بیرے

ایسے طرح کریندے گلاں دلبر لاڈ پیاروں — اک دوجے دیاں پیڑاں چُندے لا زخماں تے داروں

دل وچہ خوف رقیباں والا جا نہ لبھے دل دے — اک دوجے تھیں ودعیا ہوندے گل باہاں گھت ملدے

مجنوں نجد اُتے آ پوہتا اپنی جا ٹکانے — لیلیٰ سیج اُتے آ ڈِگی سول ہزاراں دہانے

گھمن گھیر چوفیر اندر وچہ درداں پائی لوٹی — بستر تے دکھیاری لیلیٰ جیوں اگ وچہ بوٹی

نجد پہاڑ اُتے وج پوہتا عاشق مرد رباناں — مار آواز بلاوے سنگی چوپایاں حیواناں

شیر پلنگ تے گرگ درندے ہو پرند خرندے — آ عاشق دے پیریں ڈِگے قدماں وچہ گرندے

رو رو ملدے دھوون دل دے داغ جدائی والے — سُن سُن خبراں دوڑے آون باشک مار پسالے

بن سلطان تخت تے بیٹھا مجنوں ثانی جمدا — میر وزیر درندے وحشی اوہ سلطان حکم دا

لا دربار عشق دا بہندا درداں وچہ گزارا — عشق مشک دی لذت چکھے سکھ دیکھے وکھیارا

ما پیو بھین بھراواں تائیں ہویا چھوڑ کنارے — چھوڑ سرآج عاشق نوں ایتھے چل ہن شام ویارے

دَربیان آمدشاہ نوفل شاہ شام براۓ صید دَربیان برکوہ نجد دیدن مجنوں را

ساقی ویکھ میری دل گیری دے اک پر کر کاسہ
کر سمالا دکھیے والا نہ غم چھوڑیں ماسہ

دل غمگین اُداسی میرا فرحت پاوے جالوں
عاشق دے اُپر اے کارن فوجاں آنا شاموں

راوی مرد نظامی میرا اُترے ٹھیک حسابوں
کلیاں چُن پرووے نظماں جیوں کر ہار غلابوں

میں بھی سخن وری دی لذت پائی کجھ اہناں توں
در اُس دے شاگرد کہاون دانش مند افلاطوں

اُس دی پاک زبان کریندی درِ عدن نشانی
اوپ ارسطو بیان کریندا اگو ایس کہانی

شاہ نوفل اک عرب عرب تے کردا حکم روانی
ایہ بھی دسن شامے تیکن سی اُس دی سلطانی

رستم ثانی عمر جوانی نیکوکار بھلیرا
طائی ویکھ سخائی اُسدی ہتھیں بدھیں چیراں

عدل انصاف مروت خوبی جیوں شاہاں والے
شرمایا ناں نوشیروانی اُس دے عدل اُجالے

داد رسی مسکیناں والی کردا دِلوں بجانوں
بے شک جھک عرض پوچاوَ آکھے مظلوماں نوں

خوش بطعی ملنساری دا اُس نے سبق پکایا
قدرت باری اک دن نوفل شیر شکار دے بایا

سیر کریندا پھردا باری شیر شکاری
پوہتا نجد پہاڑ اتفاقوں فوج آہی سنگ بھاری

کی ویکھے اک مرد عجیبہ سرد جویں گلزاراں
یا لیلیٰ یا لیلیٰ کوکے کر کر سوز ہزاراں

کن آواز پئی جس ویلے اُس دی گریہ زاری
بہت تعجب ہویا نوفل وچہ اجیہی باری

ایسا کون ہووے دکھیارا درداں مار مکایا
وین اُس دے سُن دلیرے تھیں چین قرار سدھایا

سُن کے زاری شاہ شکاری تازی تھم کھلوتا
ایسا کون بے چارہ درداں وچہ پروتا

کی تکلیف اجیہی پوہتی گھر بار بھلایا
نوفل توں تک حالت اُس دی ترس دبرونہ آیا

کیہا شاہ امیر تائیں پچھو اِس توں جا کے
کی تکلیف بنی تدھ ایسی رووِیں جگر جلا کے

جیوں زااری پرمُز عاشق دی کن پئی ہارونے
سوداگر زادی لے دتی ٹھنڈ پئی ہا اندرونے

جیوں کر رانجھے نوں لے دتی جٹی ناتھ گرو نے
یاجیوں بوالقاسم دی حالت آ پچھی ڈاکو نے

گریہ زاری عاشق والی کن پئی اس سندے
واگ سمہال کھِلا رے تازی کی بنی اس بندے

وین نصیب تیرے او مجنوں! نہ کر سوز پکاراں
مدد تیری نوں آ پوہتا نوفل پرت مُہاراں

شالا میرا بھی شاہ نوفل میراں شاہ جیلانی
ہو اسوار تازی دا آوے بغدادی لاثانی

شالا موڑ مہاراں آوے میراں سنے امیراں
پُچھے آ کے حالت میری عبدالقادر میراں

درد الم دل دے دساں سینہ پھول وکھاواں
سُن فرایاداں دیسی داداں شافی بخش دواواں

رکھ یقین سرآج پکیرا کرسی میراں یاری
دم دُم سور محی الدینے کرسی مددگاری

شاہ نوفل سُن زاری اُس دی تھم کھلوتا واگے
جا پُچھو اُس بندے کولوں درد کیہے لاگے

کاری اُس دی میں کراں گا جو اُس مطلب ہویا
اچرں نوں شاہ نوفل اُس دے سر پر آن کھویا

مجنوں نوں معلوم نہ کوئی کون کھلوتا سر تے
مستغرق خیال اپنے وچہ نین نہ اُس ول پرتے

کول اُس دے ونج بیٹھا نوفل ہو کے پیر پیادہ
پیا بولا دے بولے ناہیں لگسن درد زیادہ

جے ایہ حال دلے دا دسے اس دی کار سواراں
جس تکلیف پوچھائی اس نوں گردن اُس دی مارا

جے کر دسیں میرے تائیں جو تیں نال گزریا
انشااللہ گھٹ نہ کرساں جو کجھ میں تھیں سریا

سمجھ بھائی میں ہاں شاہ نوفل مُلکاں اُتے بھارا
حوصلے ہمت گل دا پکا توڑ چڑھاون ہارا

حیبت حشمت میری کولوں کنبن شیر توانے
تاجداراں وچہ میرا ثانی نہیں کوئی اج زمانے

تیغ میری دی برق اندازی کوہ آتشیں ڈولاوے
گرز اقبال میری دی کولوں وہو لے لرزا آوے

جو زبان میری تھیں نکلے اللہ کردا پورا
جس کسے دی لوڑے اُٹھاں چھوڑاں نہیں ادھورا

رستم اسفند یار بہادر تیغ میری تھیں ڈردے
سر پر ظل جناب الٰہی ڈردے اف نہ کردے

جو کجھ سرے تیرے تے ورتی پیش گزاریں میرے
مطلب بر آری دی کوشش کرساں کارن تیرے

مطلب تیرے کارن بھائی زور تمامی لاساں
اگوں وس جناب الٰہی پوریاں کرسی آساں

مجنوں جانا ٹھیک عربی اے صاحب احساناں
درد میری دی کاری کرسی وانگر مرد جواناں

دے دعائیں آکھن لگا سن نوفل سلطاناں!
شالا جاہ تیری دی ہیبت قائم وچہ جہاناں

جے کر سچ میرے غم تک کے توں بیویں آزردہ
درد میرے دا دارو توں ہیں منتر تیرا پھُردا

جے کر عشق میرے دی ناروں سیک لگا دل تینوں
ہور نہیں کوئی مطلب میرا لیلیٰ لے دے مینوں

مال و زر یا حور جنت دی نہیں میرے دل خواہش
نہ جوڑا نہ گھوڑا منگاں نہ کوئی ہور آسائش

نہ سلطانی حکم روانی نہ دانے پیدائش
لیلیٰ لے لاں جے لے دیویں ایہ میری فرمائش

جے کر اس دے مینوں ملن بہشتی حوراں
ہرگز دل نہ منے میرا نہ چاہاں منظوراں

حسن جمال اوہدے دے اتوں عیش تمام نثاراں
آب حیات اوہدے مکھڑے توں عمر حیاتی واراں

عیش پلیتی کیتی اس پچھے چھڈ آرام بہاراں
خواہے میت میرا جانے نیت اپنی نوں دہاراں

مویاں ہویاں بھی دلبر جے کر قبر میرے تھیں گزرے
چیر کفن قبر تھیں اُٹھ کے کرساں ادبوں مجرا

جے اک وال اوہدے نوں پونچے کجھ ضرر پرشانی — سن بد خبر ہووے جند فانی جان کراں قربانی

اس دے باہجھ طبیعت میری کسے پر رُکدی — اوہا دین اسلام بندے دا گل اخیری مکدی

شاہ نوفل دے لشکر اندر سی اک مرد سپاہی — حال حقیقت مجنوں والی اس نوں معلم آہی

عاشق دے اس عشق کھرے دی رکھدا سی آگاہی — شاہ نوفل دے اگے اس نے کھول دسی گل پاہی

شاہنشاہ بخت تیرے دم دم زور چڑھاوَ — دساں حال حقیقت ساری جے مینوں فرماوَ

شاہ نوفل فرمایا اُس نوں توں واقف آشنایوں — عرض کرے میں واقف شاہا اس دی یاری لایوِ

ہویا حکم سنا کہانی دسے مرد سچاواں — شہر مصر دا ہے جو والی علی امیر اس ناواں

گھر اس دے اک صاحب زادی لیلیٰ نام سداوے — حور پری دی نسبت کیہی ویکھ قمر شرماوے

زُلفاں جویں کمند شیانی یا بار جیوں بار بسالے — رستم زال جیہا کر قیدی بندی خانے ڈالے

لکھ مداری پڑھ پڑھ منتر لاوے ہتھ انہاں نوں — ڈنگ لگاون زہر نہ جاوے سے تریاقوں لانوں

بانکے نین ستم گر خونی شوخ حسابوں باہر — بوقلموں جیہاں نوں جادو پاون ظالم ساحر

زاہد عابد صوفی پارس جے تکن اک واری — ہوون ویکھ اوہنوں دیوانے رُڑھ ہے عبادت ساری

پیشانی وچہ نور حقانی جیوں کر چن اسمانی — جس دم ہو برابر تکے گھائل کردی جانیں

اُچا قد رنگیلا بانکا اول عمر کواری — زخم کرشمیوں ایسے کردی مرہم کوئی نہ کاری

دند چنبے دے دانے چٹے یا جیوں روشن تارے — یا اوہ در عدن دیاں لڑیاں پُریاں آب سیارے

کی مجال مصور کوئی اس تصویر اُتارے — رنگ جوانی دے وچہ رنگے نور بھرے رُخسارے

کی گل آکھ سناواں یارو اس دے حسن شکل دی — کاغذ بھی جل جاوے سڑ دی نوک میری پنسل دی

تے اک ہور امیر مصر دا سید عامر نامی — گھر اس دے اک ایہو بیٹا لدھا عمر انجامی

عامر نیکوکار سیانا بڈھا وانگ خضر دے — ایہ جنگلاں وچہ روندا پھردا اوہ رووے وچہ گھر دے

دوہاں تائیں اک درس وچہ ماپیاں پڑھن پایا — اوتھے دوہاں لگائی یاری عہد اقرار پکایا

جس دم بھیت ہویونے ظاہر لیلیٰ اندر بندی — اُس دے باہجھ نہ اِس نوں بھاوے جا کہ علم پڑھن دے

ہو کے دیوانہ تے مستانہ گھر دربار بھلایا — قیس اس دا ہے اسم پرانا ہن مجنوں سدوایا

کئی سال وہائے اس نوں کردیاں گریہ زاری — عاشق مست الست ہمیشہ اندر صندل باری

باپ اس دے کر داری اس دی گھر کھڑیا کئی واری — اس محبوب شکل مجذوبے عیش سجن توں واری

مدت ڈھیر وہائی اس نوں بھکھا تے ترہایا — نازک پھُل گلابی آہا شاخوں جھڑ کرمایا

لیلیٰ نے بھی اس دے پچھے جوبن روپ لُٹایا
وس نہیں کوئی چلدا اُس دا اپنا آپ ونجایا

جے کر چھُڈے ڈردے دونویں اک دوجے نوں ملدے
اوس کوڑی دے والی وارث لے لے ڈانگاں پلدے

کئی واری اس عاجز تائیں درد کمال پوچایا
وہن محبت اس دی سچی سیس نہ در توں چایا

عامر باپ اس دا دُکھیارا ہویا وانگ سودایاں
بیٹے دے غم اندر ہر دم رونداں نال جُدایاں

وانگ یعقوب لگا غم اُس نوں پوہتا گور کنارے
یوسف اُس دا جنگل اندر رو رو آہیں مارے

وانگ رنجور بیماراں ڈھٹھا رہندا منجی مل کے
خبر نہیں وچہ غم بیٹے دے اج مرسی یا بھلکے

اگوں خودمختاری تینوں سن شاہا سلطاناں!
والدلبلاغ المبین اے پتر فرض آیا سمجھانا

جدوں سپاہی کھول سنائی گل ساری اُس شاہ نوں
سُن کے غم لگا دل بھارا نوفل مردا لہ نوں

نوفل لشکر نوں فرمایا ایتھے کرو ٹکاناں
دتے باہجھ مراد عاشق دی میں نہیں گھر ول جاناں

مجنوں نوں بھی خیمے اندر شاہے کول بلایا
نویں پوشاک دتی اُس تائیں خادماں جلد نہوایا

پیریں جوڑا تے لک لنگی گل زری دا جامہ
کمر دوالے پٹکا سُچا سر دستار عمامہ

اُپر تخت بہایا نیڑے وانگر سکیاں بھایاں
دے دلاسے تے دلبریاں اُس نوں آساں لایاں

کہن لگا سُن بھائی مجنوں! نہ کر خطرہ جھورا
دلبر دی بانہہ دیساں تینوں مصروں کر زورا

لیلیٰ دی کی مشکل مینوں پری کوئی رانی
انشااللہ بھائی مجنوں! ایتھے آئی جانی

ایہ تے گل نہیں کوئی بھاری لیلیٰ آدم زادی
حور قبت دی پری کوہ قافی آوے پیر پیادی

ایہ مہم ہوئی سر جانی آکھے وانگ بھراواں
کڈھاں نار غضب تھیں پتھروں زور اپنی آواں

تیرے کارن ناطہ منگاں جو مصر دا سائیں
ہوں نہ کرسی حاضر کرسی اپنی بیٹی تائیں

جے کر کجھ انکار لے آندا شہر مصر دے والی
ہتھیں بدھیں تیرے اگے کرساں آن سوالی

مجنوں دے دل نیچا ہوئی نوفل آساں لایاں
تاں پھر شاہ فرمایا حاضر ہوون جام صراحیاں

حاضر ہوئے شہانے کھانے نال خوشی دے کھاون
کر ثنا دل گئے بکاول لگے مئے اڑاون

کلفت درد غماں دی تھی الفت کیتی یاراں
پین شراب ہون متوالے کردے عیش بہاراں

جشن کرن من گلشن ہویا پی پی مست پیالے
آن گویے حاضر ہوئے سُراں اُچیریاں والے

گاون راگ فراق ہجر دے پانی کرن پتھر نوں
لوہ کے نداہے شکلاں والے مائل کرن چندر نوں

نوفل نے فرمایا مجنوں جے جانیں تاں گا کھال
اپنی تصنیفے دے وچوں دو تن شعر الا کھاں

ایہو گل لوڑیندا آہا عاشق درد رنجانا
عربی بیت الاپن لگا کوئی بچے تاں جانا

جے کر کوئی نمانا عاشق وچھڑیا ہووے یاروں — جس دم گاوے ہوش بھلاوے دردا اپنے دے پاروں

پھر آواز ہووے تر تازہ گاوے گیت ہجر دے — پانی جم ہووے یخ بستہ ٹوٹے ہون پتھر دے

آپے پینتریاں تے پورے اُترن راگ زبانی — دُکھے دل نوں حاجت ناہیں سازی تے سامانی

مجنوں اگے سی دکھیارا فر نوفل فرماوے — فیر امید ملن دی اُتے گاوے جگر جلاوے

مجنوں نے کڈھ خون جگر دا وچہ مجلس ورتایا — بے سمجھا نوں سمجھاں آیاں ہر اک دا دل تایا

تنبو خیمے ہور قناتاں مست ہوئے وچ حالاں — شاہ نوفل بھی رہیا جالی رُنا وانگر بالاں

جو حیوان جنگل دے آہے ہوئے کُل اکٹھے — خیمے دے دروازے اُتے بسمل ہو کے ڈھٹھے

نجد تمام وجد وچہ آیا جھولے وانگر رکھاں — بوٹا جھاڑی ساری رُنی سُن عاشق دیاں دُکھاں

گاونڈیاں خود مجنوں تائیں ایسی حالت ہوئی — گردش کھا زمیں پر ڈِگا ہوش حواس نہ کوئی

اُٹھ نوفل خود عاشق تائیں اُتے پلنگ لٹایا — نوکر چاکر تلیاں ملدے رکھیں بال خدایا

عطر مقوی ملن دماغے چہرے تے چھنکایا — عرق گلاب حلق وچہ پاون صندل عود دھکھایا

چرکی راس طبیعت ہوئی آیا جی ٹکانے — اُٹھ بیٹھا تے سُرت سمھالی سب پڑھن شکرانے

نوفل دے دلاسے کہندا رکھ امید تسلی — بدبختی دے روز سدھارے آئی گھڑی سولّی

القصہ نو روز انہاں نے کر نو روز لنگھائے — دن عیداں شبراتیں راتیں چین جشن سوائے

دسویں روز وزیر مشیراں شاہ نوفل فرمایا — لکھو خط عزیز مصر ول چاہیے مطلب پایا

آس آوے در عاشق والی ملس پیارا جانی — لا امید ملن دی کیتے قول اقرار زبانی

میر وزیراں با تدبیراں صاحب علم شناساں — رُقعہ لکھ دتا نوفل نوں کر کر عقل قیاساں

نوفل نے سب روقعہ ڈٹھا وچ دوں پھیر نظر نوں — لائی مہر اُتے سلطانی دتا اک پیکر نوں

قاصد اُٹھ روانہ ہویا پوہتا مصر دیارے — سیس نوا اسیس سُناوے شاہاں دے دربارے

کر کے حد ادب دی پوری مانہ پیش گزارے — علی امیر لگا پٹ واچن کی مضمون تیارے

دَربیان نامہ خواندن شاہ مصر و جواب نوشتہ بہ سوئے شاہ نوفل

حمداں تعریفاں دا سائیں پاک منزہ والی — جیا جون ہزار اٹھاراں جس دے در سوالی

دہن اوہ خالق سرجن ہارا مالک ارض فلک دا — کیڑے تھیں لے ہاتھی توڑی اکے نظروں تکدا

تاجوراں سلطاناں اُتے شاہنشاہ الٰہی — لہندے چڑھدے دِکھن پربت سب اوسے دی شاہی

ادنیٰ منظر شاہ اوہدے دا بھیک منگاوے شاہاں
شاہنشاہ مُلکاں دے والی اس تھیں لین پناہاں

مالکاں تے مملوکاں اُتے اس دی نظر فیاضی
فرق نہیں دربار الٰہی محمودی ایازی

جس نے ظلم اُتے لک بدھا آپ سزا پوچاوے
مظلوماں دا حامی آپے سے سبب بناوے

کی مقدور قلم عاجز دا لکھے صفت ستاری
گنگی ہووے خوف اُلھوں ڈردی جیبھ بچاری

اس ڈاہڈے تھیں دم دم ڈریے اوہ ہے حاکم بھارا
پل وچہ کھیڈاں اُلٹ وکھاوے دِسے ہور نظارا

لکھ درود سلام نبیؐ تے ہو خوشنود پوچاواں
اک دیدار اوہدے تھیں شاہی عرب وعجم گھماواں

قَابَ قَوسَینِ اَو اَدنٰی اس نوں ملیا لقب سچاواں
اوہ خَاتَم النّبین بن آیا افضل الانبیاواں

نوری ملک جدہے راہ اُتے چشماں فرش وِچھاون
جبرائیل جیہے در جس دے پُچھے باجھ نہ جاون

لکھ لکھ رحمت برکت ہووے اُتے چوہاں یاراں
اہل البیت رسول اللہ دے سن احباب کباراں

بعد ازیں ہن واضح ہووے علی امیرے تائیں
من جناب سلطان شاہ نوفل عجم عرب دا سائیں

نال ضرورت تیری طرفوں لکھنا پیا اسانوں
حق تیرا نہیں حکم عدولی رد کریں حکماں نوں

ہیبت حشم اطاعت میری من شاہ تمامی
ایرانی تے ترکی عجمی کل سلطان گرامی

توڑے میں سکندر ثانی وانگن ہفت اقلیماں
پھر بھی طبع نہ بگڑی میری مدد کراں یتیماں

تھوڑے روز ہوئے میں آیا کارن صید شکارے
حد تیری وچہ کوہ نجد تے آکے تھانے مارے

اک جوان نظر وچہ آیا روندا کردا زاری
شفقت نال اُس بندے کولوں لئی حقیقت ساری

بیتی سُن اُس عاشق والی درد لگا دل میرے
آس امید اُس عاشق والی شاہنشاہ گھر تیرے

آیا ترس بچارے اُتے ویکھ اُس دی بےچینی
غم خواری مظلوماں والی جان عبادت عینی

للہ بخش بیٹی دا ناطہ کر احسان عزیزا
نیکی چاہڑ اساڈے اُتے ہُن سلطان عزیزا!

اصلی مطلب ایہا میرا قیس نواز ضروری
کر منظور غلاماں اندر خدمت کرسی پوری

وَالیَتٰمیٰ وَالمَسَاکِینَ والی آیت خوب پچھانی
مسکیناں دی پرورش کرنی خاص عبادت جانی

غیر نہیں کوئی ایہ کمینہ ہے کم کفو تساڈا
من میرے ہے ترس شہانہ لگدا کی اساڈا

کر احسان اساں پر شاہا! دیہ بیٹی دا ناطہ
بھائی بند تساڈا مجنوں غیر نہیں کوئی جاتا

جے کر حکم عدولی کریں روئیں تے پچھتاسیں
ژالے وانگ گرانگا نلکوں کی تدبیر بناسیں

میں اوہ مرد نہیں بے جیبھا گل کراں ہٹ جاواں
گل پچھے گل جاون ہارا گل دیواں گل پاواں

جے تقدیر وانگر چڑھ آیا کوئی تدبیر نہ چلسی
فیر کہیں گا نال افسوساں ناطہ دینا ول سی

تن بھلے اس کموں ہوسن تُو سن میرے بھائی! | اول کفو پالے گا اپنی شاباش دئ لوکائی
دوجا وچہ دربار الٰہی ملسی اجر نیارا | تریجا ساری عمر میرے پر ایہ احسان تمہارا
محشر تیک رہے گا راضی قیس بیمار تیرے تے | خلقت جو بےعیب کُسے گی اوہ بھی بھار تیرے تے
فوج میری دریا آتش دا جے میں چاہڑ لیاندا | خاک سیاہ ملک کر دیسی حامی کون تساں دا
توپ خانہ تک جنگی میرا پربت دا دل ڈولے | جیوں بھونچال زمیناں اندر لرزہ آوے دھولے
سن امیر عزیز مصر دے! جے ہے راج کمانا | تار خراج اساڈے اگے بیٹی دا ندرانہ
کر عزت آبائی میری آن منی سلطاناں! | توں کیوں باغی ہومیرے تھیں تلف کراویں جاناں
میرا اک اک سپاہی مرد وانگر رستم زالے | بھکھیاں شیراں وانگر پیسن بھر بھر کون پیالے
کیوں سر آپ چڑھاویں شامت دیہ بیٹی دا ناطہ | نہیں تے وانگر قوم لوطے دی ویساں پٹ احاطہ
جے کر عذر کریں ایہ اگوں قیس عقلوں دیوانہ | ایہ ہے خام خیال دلے دا نہ کر ایہ بہانہ
ایسے غم اندر او ہویا مجنوں تے سودائی | جس دم آس ہووے گی پوری نہ رہسی جھلیائی
موڑ جواب شتاب اساں ول حیلے چھوڑ تمامی | نہیں تے آیا جان سرے تے لشکر میرا شامی
چیتا مت انکار لیاویں کر کر طول کہانی | کر بندبست نسن دا کوئی مینوں آیا جانی
علی امیر جس ویلے ڈٹھا لکھیا شاہ نوفل دا | نال وزیر ضمیر رلا کے لکھگ جوابے گھلدا
لکھ جواب شتاب مُکایا لائی مہر شہانی | اوسے قاصد دے ہتھ دِتا لے جا تیز روانی
قاصد جوابی رقعہ کر سلام ہزاراں | رخصت ہو نجد ول ٹُریا طرف اپنے سرداراں
خدمت شاہ نوفل دی اندر رقعہ آن ٹکایا | شاہے ہتھ منشی دے دتا پڑھ اِس نوں فرمایا
سر تا پا سُنایا پڑھ کے نامی منشی میرے | نال خیال سُنے شاہ نوفل رقعہ علی امیرے

دَر بیان خواندان نامہ شاہ علی امیر وخواندن شاہ نوفل وتیاری کردن بہ سوئے مصر ومصاف کردن

رَبِّ یَسِّر وَلا تُعَسِّر کراساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

سائیں سب حمداں صفتاں دا اِکو خالق باری | جس نے اپنے قبضے اندر رکھی دُنیا ساری
شاہ سلمان جینہاں دے کولوں کرواوے مزدوری | آپئ غالب تے متکبر چور کرے مفروری
دہن کریم کرم دا والی اوہ رزاق سچاواں | بن منگے پوچاوے روزی گبراں تے ترساواں

اُس دی بے پرواہی والا انت حساب نہ آوے
اک عورت کم طاقت کولوں حمزہ جیہاں کہاوے

کمزوراں نوں روز عطاوے لقب دیوے منصوری
داؤدی صابوت کُہاوے قوت دے کے پوری

عیباں اُتے پردے پاوے دیوے بخش خطائیں
سرکشاں نوں مصیبت دیندا حوصلیاں دا سائیں

بریایاں تک پالن ہارا دہن اُس دی ستاری
نہیں انصاف اوہدا در چھڈ کے غیروں منگن یاری

اوہا حافظ ناصر ساڈا اوکھی سوکھی جائیں
سر تھیں ٹال وکھاوے پل وچہ کھاون بلائیں

جے کر نال وجود میرے دے ہوون لکھ زباناں
اک اک نعمت اوس دی والا نہیں ہوندا شکرانہ

ہر نعمت تھیں اعلیٰ نعمت کیتی مہر عنایت
سرور مدنی تائیں گھلیا کر امام جماعت

شان بیان جس دا قرآنے اندر ہر آیت
محشر دے میدانے اندر اُس نوں شان شفاعت

جس پر آپ در در پوچاوے قدرت جیبھ ربانی
شان بیان اوہدا کر سکے کی طاقت انسانی

لِولاکِ لَمَا خَلقتَ الاِفلاکَ ملیا نیارا
اُس دی خاطر سرجن ہارے سرجیا گل پسارا

مرسل بزرگوار تمامی انت نہ پایا جاندا
ہریک تابع شاہ عربی دے کلمہ پڑھن انہاں دا

اوہ حیات النبی کہاوے نامھدی از آدم
جنہاں اُس نوں اکھیں ڈٹھا اوہ بھی زندہ دم دم

چار اصحاب جناب نبیؐ دے صاحب شان قریبی
باطن صاحب مال عرفانی ظاہر شکل غریبی

شاہ حسنین نبیؐ دے گوشے اوہ سبطین پیارے
کربل وچہ خزانے پائے پھیر ربی دے بھارے

بھی اصحاب کبار نبیؐ دے بزرگوار تمامی
لکھ رحمت لکھ برکت پاون دم دم فجری شامی

بعد اس دے ہُن عرض گزاراں جھکدا تے ڈرکھاندا
شاہ نوفل دی خدمت اندر جو اج شاہ نتیاندا

نوفل شاہ مدبر عاقل مرشد عقل منداں دا
منصف تے انصاف کنندہ صاحب عدل نیاندا

صاحب، ہیبت حشمت والا شیر دلیر بہادر
شاہ ففغور تے تے قیصر ثانی تاجوراں وچہ نادر

اے نوفل اقبالاں والے! حکم نامہ آ پوہتا
چم اکھیں منہ متھے دھریا دل خوش ہویا بوہتا

لیکن پھول ڈٹھا جس ویلے دل پکڑی غمگینی
صاحب عقل علم دا ہو کے کی کیتی نا بینی

کرو معاف میری گستاخی عرض جواب سناواں
ہر کم تائیں سوچو اوّل فرمایا داناواں

للہ آپ ہوو انصافی کرو قیاس اس گل دا
قیس دیوانہ عقلوں خالی وحشی جویں جنگل دا

دیوانے مجنوں تے ہویوں شاہ توں بھی دیوانہ
دکھیں نال منگیں توں ناطے ایہ نہیں کم شاہانہ

ہور ضرورت جس شے دی دیواں بھیج شتابی
مصروعے نوں دھی نہ دیواں جوڑاں نہیں خرابی

میں اصیل اصیلاں جایا عزتاں شاناں والا
لائق میرے جاتوئی اُس نوں کر کجھ عقل سمہالا

ایڈی اُچیائی نہیں چنگی شان وکھاویں فوجاں
اتنا اُچا ہو نہ نوفل نہں چنگی مغروری
اک معمولی گل دے پچھے مڑ مڑ اکھیں آواں
ہتھوں توں سزا دینی سی اُوس بے شرمے تائیں
کچرک توڑی اس دی کریسیں مدد تے اپرالا
حکم میرا ہے خاصاں عاماں قتل کرو مجنوں نوں
کدتک اس دے پچھے شاہا فوجاں لے لے مرسیں
بھلکے میں اک مجرم تائیں ہور سزا سُنائی
حد میری وچہ کی تعلق تیرا او ناداناں
میں سلطان ہرتل دا پوتا عالی نسب سجلیوں
جے کر چھیڑ کرے کوئی اوّل اسے دے نال کھہیڑاں
اوّل چڑھ آیوں سلطاناں تاں میں جنگ مچاساں
القصہ میں ساک نہ دیساں کرو تیاری جھبدے
الفوں یے تک نامہ سارا منشی پڑھ سنایا
غضبوں دیہی تھیی ساری اکھیوں لوہو چووے
سد امیر وزیراں تائیں آکھے کرو تیاری
تھوڑی فوج اساڈی ایتھے لائق نہیں لڑائی
شاہ نوفل کجھ سوچ نہ کیتی نیک صلاح امرانواں
کرو تیار سامان سفر دا چھوڑو سب دلیلاں
حکموں فوج روانہ ہوئی سوہد نہ اگے پچھے
تازیاں دے منہ رانب لائے لگے دین مصالے
شُتریاں دے ضرباں پیاں تازی گئے ہنگارے
نوفل دے ہتھ قبضہ پھڑیا شانے ڈھال یمانی
آکھے جب لگ سر نہ ہووے ایہ مہم مصر دی
مار و مار کریندا آوے لشکر شاہ نوفل دا

جس نوں دیوے دیون ہارا کھیڈ اوہدی دیاں موجاں
مر صاحب دل غیرت آوے فخر کرے سب چُوری
جے آویں تاں بھی آ میں بھی ہٹ نہ جاواں
نام داراں دیاں دھیاں سندی کیتی اُس بدنائیں
جس دن مار گوایا اُس نوں کی کریسیں ٹالا
تاں غیراں نوں عبرت آوے ایسی کار زبونوں
جس دن قتل کیتا پھڑ اِس نوں اوس ویلے کی کریسیں
توں اِس دا ہمراہی بن کے کریسیں فیر چڑھائی
ایویں زور جتا نہ اپنا سُن نوفل سلطاناں
اوّل چھیڑن دی نہیں عادت نہ بُریوں نہ بھلیوں
پھر بھی ہوندے زور جراں میں کجھ نہیں حاصل بھیڑاں
باز آوے تاں نیکی تیری عمراں نہ بھُلا ساں
دوہاں دھراں تھیں اُس نوں فتحیا جس نوں پاسے رب دے
جلدی کرے تیاری لشکر نوفل نے فرمایا
آکھے شہر مصر نوں پوچاں کھڑا ویلا ہووے
دست بدستی ہو وزیراں عرض جناب گزاری
دو تن روز گزارو ایتھے چاہیے کمک منگائی
آکھے کی مقدور انہاں دا دم پیواں کھا جاواں
رنگ ڈھنگ ویکھ شہنشاہ والا کیتی چُپ وکیلاں
ترکھے کم پوچاون گھاٹا حوصلیاں دے ہچھے
طبلاں کوچ آوازہ دتا بگل تیاری والے
آسن اُتے زور سہاون شیر دلیر نیارے
نصر من اللہ آکھ زباناں لت رکابے آنی
تخت اتے میں پیر نہ رکھاں شکل نہ ویکھاں گھر دی
سن آوازہ شتری والا دل ہیبت تھیں ہلدا

آخر آ پوہتا سب لشکر شہر مصر دے نیڑے باہر شہروں لشکر شامی آن لگائے ڈیرے

آوندیاں ہی نوبتیاں نوں ہویا حکم جنابی بھیراں اُتے چوتاں لاؤ جلدی کرو شتابی

منتظم مہام شہانے لشکر دے سرداراں توپاں مورچیاں وچہ جڑیاں خوب سوار قطاراں

اودر علی امیر شہنشاہ آ لتھا میدانے صف صفن بنھ صفاں کھوتے لشکر دو شہانے

آن جوان میدان کھلوتے مرد رنگیلے جنگی تیر تبر تلوار کٹاراں برچھے رنگ برنگی

ہونی آکھے ہُن ہی ہونی کل اپنے نہ پاؤ کل بے کل پھرے تے آکھو کلکل جھب مکاؤ

بڈھیا رناں وانگر ہونی آن کھلی میدانے بیچو ایس دہاڑے کارن کیتے تسی توانے

شابا شابا لڑو جوانو گرم کرو ہنگامہ مت کوئی نس میدانوں جاوے مرنا کم وریاماں

تینہاں نکل میدانوں دسیا وانگن ساون جھمبے گرز پوے جگ لرزہ آوے دھرتی ساری کنبے

واراں کرن لگے تلواروں شیر جوان مریلے وانگ چرخ چرخدے دسن رنگ برنگے سیلے

کرچ کرچ کرن دو دھارے برچھیاں اُتے برچھے تیغ چلاون نہ ہٹ جاون بھٹ خنجر دے ترچھے

جھر جھر چھُرا پوے وچہ چھاتی نہ سوجھے نہ ساراں تڑ تڑ پین تفنگ ظلم دے بے اندار شماراں

کوتل عربی سٹ سٹ آکھن کھیڈن سر سر بازی کھیتاں وانگر کھیتیں ہوئی خلقت بےاندازی

لگے ڈھیر سراں بدناں دے بےحساب شماروں چاک کرن دل چاک بہادر تلواراں دی واروں

پیش قبض جند قبض کریندا جے اک واری چلدا جل تھل نالے خونی ہوئے جیوں کر چشمہ جل دا

گل وچہ ٹل نقیب پکارن ہاں جوانوں مردو ہٹو نہیں وریامی ولوں جان تلی پر دھر کے

ایسی واہڈ کیتی تلواراں نال غضب دی چالی گولے توپوں تیر تفنگوں پٹی دھرت تپالی

وانگ پتنگ چھڑنی اسمانے گولیاں زہروں بھریاں ڈھاون غضب شرارے بھریاں کس کم ڈھالاں دھریاں

سینے وچہ وجے جد نیزکیپے ساندریاں نوں چیرے شکم کلیجہ کڈھے باہر آندریاں نوں

فجروں لے کر پیشی تیکر تیغ لہو وچہ رتی بے شمار کٹی خلق اللہ بے حد تے بے گتی

تھوڑی فوج مگر سب ستھری شاہ نوفل دی آہی ایدھر بازی لا لا لڑدے مصری مرد سپاہی

ک رکر حملے آون مصری وانگ جواناں چالی لشکر شاہ نوفل دا نٹھا میداں ہویا خالی

نوفل لے لشکر نوں نٹھا پوہتا نجد ٹکانے تڑٹی بھنی فوج سمالی زخمی ڈھیر نمانے

کہا شکست نمٹ شاہ نوفل پھڑیا بول اولے اُچے دامنہ نیواں منہ نیواں ہوندا آکھن ایسے گلے

بھاوے نہیں درگاہ ربے دی متکبری مغروری وچہ دربار جناب الٰہی عجز ہووے منظوری

کود خُدا خودیاں دا مالک خودیاں بھن ونجاوے
جو عاجز دربار الٰہی اوہا مطلب پاوے

کبر ہنکار مرد نوں مندا اُس پایا جس پایا
اس ہنکار شیطانے دے گل طوق لعنت دا پایا

صنعانے تھیں خوک چرائے بھٹھ جھوکے سلمانے
یوسف ہٹیوں ہٹ وکایا کر داناں دے خانے

کھا شکست نٹھا شاہ نوفل بول اوتے پھڑیا
حیرانی دی حد نہ کائی لازمیوں تپ چڑھیا

مجنوں بھی ونج حاضر ہویا آن سلام سنایا
عذر کرے تدھ میرے پچھے صدمہ ڈھیر اُٹھایا

میں مجنوں احسان تیرے دا رہساں عمر تمامی
نہیں افسوس تیرے تے کوئی قسمت میری خامی

مرحبا جواناں تینوں تیری دہن کمائی
شالا ملی جزا اس گل دی شاباش سے لوکائی

میرے پچھے فوج کہائی نہ ڈریوں زر لائیوں
لیکن اک نتیجہ مندا دسے ایس لڑائیوں

کدی کدی میں جاندا آہا کوچے یار سجن دے
ہن میں جاون ہار نہ رہیا اس کاروں شرمندے

جے قسمت نہیں دلبر میرا ملیا کسے دہاڑے
کی منہ لے کے ملساں اُس نوں ایہ غم جگرا ساڑے

شرمندہ تے لازم ہوساں اسی کاروں دلداروں
ڈھیر ایہ نفعے دی آہی گھاٹا پیا وپاروں

جاتا سی امدار میری نوں پوہتا ہمت والا
آس امید دلے وچہ لگی غم گئے کر ٹالا

ایہ گلاں کر روون لگا مجنوں سوز کہاروں
نوفل نوں دل ترسی ہوئی لگا کہن پیاروں

قبضے ترے ہتھ رکھ سناوے توں سن میرے بھائی!
انشااللہ رکھ نہ خطرہ غمی نہ رہسی کائی

تیرے کارن دیس بدیسوں لشکر ہور منگاواں
جب تک لئی مراد نہ تیری نہ گھر اپنے جاواں

ایہ گلاں کر شاہ نوفل نے لکھ فرمان شہانے
شہر بشہر پوچائے رقعے لشکر کارن توانے

کئی دمشق روانہ کیتے کئی بغداد مدینے
دھن نصیب انہاں دے جھڑے پہنے اوس زمینے

اے فلک مینوں بھی لے چل بستی یار سجن دی
منگ گدا کھاداں اس نگروں ایہو خواہش من دی

القصہ آ کٹھیاں ہویاں فوجاں بےاندازہ
کوہ نجد تے لائے ڈیرے لشکر خونی تازہ

جھنڈے لال دسن لہراندے مہر مرنج دساوے
اوس کوہے ہر کوہاں تیکر لشکر نظری آوے

ہریک اسفندیار کہاوے مرد جوان بہادر
انہاں تل جوان جگت پر دسن شاذ و نادر

ہاٹھاں کٹک بہادر فوجاں وچہ حساب نہ آون
بنھ ہتھیار تیاری کیتی شہر مصر ول جاون

جنگی جنگ مہیا کر کے راہ لیا مل شاہے
دھونسا مار چڑھ شاہ شامی دھری لرزہ کھائے

جنگ کردن شاہ نوفل با علی امیر بار دیگر وقول اقرار کردن

معلم ہویا شاہ عزیزے نوفل دوجی واری   چڑھ آیا لے لشکر بھارا اوہ بھی کرے تیاری
اس بھی لشکر کٹھا کیتا لکھ لکھ رقعے نامے   طلباں دے دے فوج منگائی کارن ایس ہنگامے
کر زورا شاہ نوفل جنگی آ لتھا میدانے   وقت موافق ویکھ رتالاں کیتے کل سامانے
دونویں ہاٹھا رل مل آیاں ہوئی شروع لڑائی   اک دوجے دے ویری ہو گئے کیا بیٹا کیا بھائی
وجن تیر ویہڑا ویہڑا زہری وانگن بارش ساون   نیزے پُھمّن دار چوفیرے کر کر پھیرے آون
گجیاں واعد موافق بھیراں ہویا امر شہانہ   چلیاں تیغاں بے دردیناں گھائل کردیاں جاناں
اک دوجے پر ہویاں واراں رحم نہ آوے رتی   ہوئے خون بے انت شمارے زمیں ہوئی سب رتی
مرد جوان قیامت کردے ہتھیاراں نوں پھڑ پھڑ   برچھیاں اُتے برچھے وجن ڈھالاں کھڑکن کھڑا کھڑ
جوش خروش حسابوں باہر وجن بھالے سانگاں   رُلدے خالے سر دھڑ بہتے خونی دھریاں مانگاں
نویاں سان چڑھایاں گھوپال گھوپن اندر سینے   سینے ڈھالاں وانگر ہوئے ڈھالاں وانگر سینے
غوغہ شور پیا وچ دھرتی حملے اتے حملے   کی مجال کسے دی اوتھے سُرت بدن دی سملے
دسن تیر سروہی چھم چھم جگروں جان اگیرے   اک دوجے دی سار نہ کوئی کیا تیرے کیا میرے
لشکر شاہ امیر مصر دا وانگن شیر دلیراں   مصری مصری ہتھ وکھاون کر کر زیراں زبراں
اک اک مرد جوان رنگیلا سینکڑیاں تھیں خونی   پھر خون خوار سالار سپہ دے ایہ بھی فتحیا دونی
کشت قتل دا دانت نہ کوئی چلے نالے موجاں   اک دوجے ول برق برابر للکر آون فوجاں
سر دھڑ ڈھیر لگے کئی اچے انت قیاسوں باہر   پا کمند کریندے قیدی وانگن زُلفاں ساحر
رلدے مغز کلیجے رن وچ ہور تہیار ترٹے   ڈیریاں اُتے پونچے حاون فوجی زخمی ٹٹے
کی مجال کسے دی کوئی بنے کسے دا حامی   آپو اپنی پئی ہر اک نوں ڈاہڈی بے آرامی
نوفل غصے غیرت بھریا ہتھ نیزہ سمداری   نوک سناں تھیں گھائل کردا وانگن باز شکاری
لشکر نوں دلبریاں دیوے کوتل دی اسواری   لڑو جوانو اسماناں تھیں آئی فتح ہماری
لشکر شاہ نوفل دا خونی کل خوں نوش مریلا   مصریاں پر بھارا دسدا اک اک مرد اکیلا
ہتھ خنجر مسمسی قاتل جگروں پار لنگھاون   سُرت سمہالا کرن آوارہ ریزے چھوڑی آون
مژگاں ورگے تیر سیاہی کنڈے اژدہاواں   آنداں نوں کھچ باہر وگاون کرن سوراخ ہیاواں

جس دم گرز پوے وچہ دھوناں جاون گزر جہانوں
توپاں دی آوازوں نہ کجھ گل سنیندی کانوں

ہنکن کوتل عربی عجمی زورآور بُلاقوں
سماں تھیں انگیارے سُٹن سنگ چقماقوں

چابک دست چلاون چابک جیوں بجلی اسمانی
دھندوکار غوبار چو طرفے نہ کوئی سُرت جہانی

چاشت تھیں لے دیگر تیکر ہوندی رہی لڑائی
اک دوجے دی سار نہ کوئی کیا بیٹا کیا بھائی

بانکے مرد بہادر جنگی واقف کار جنگاں دے
اِس وریامی گھائل کیتے گبھرو رنگ رنگاں دے

میر وزیر پھرن میدانے ویکھن جنگی چالا
شاہ نوفل نوں دسن آکے دشمن نسن والا

لشکر نوں فرمایا نوفل حملہ کر کے وہاؤ
دشمن دا دل بے دل ہویا تازی جنگ مچاؤ

خوش خبری سن مرد بہادر آئی فتح اسمانوں
علی علی کر چھیڑے تازی دے دے وٹ لباں نوں

وہاوا بول دتا یک باری کر کر ننگیاں تیغاں
جمگھٹ ہر دہ لشکر ہوئے کوہندے بے دریغاں

ژالے وانگ بوچھاڑ تیراں دی کھڑکن نیزے چھریاں
حد انداز شمار نہ کوئی خونی ندیاں لُڑیاں

پل وچہ ڈھیر لگے مقتولاں کجھ حد رہی نہ باقی
گھائل ہوئے جوان ہزاراں ررکھٹے کئی ہوئے عراقی

دمدم زور پکڑدا جاوے لشکر شامی شاہ دا
تاب نہ جھلی فوج مصر دی ترٹا دل سپاہ دا

آگا جھل نہ سکے مصری نٹھے چھڈ میدانے
اکھڑ چلے پیر غنیماں زوروں ہوئے ناتانے

تابش زورا جھل نہ سکی فوج بہادر مصری
چھوڑ میدان نٹھے دس پٹھاں سدھ لڑائی وسری

کجھ اسیر ہوئے وچہ بندی کجھ مارے کجھ پھٹے
جو بچے سو حال ویرانے آن قلعے وچہ ڈھٹھے

ہو محصور قلعے وچہ بیٹھا شاہ امیر مصر دا
میر وزیر قلعہ بند ہوئے ہور ہر اک سرکردہ

نوفل اٹھ میدان لڑائیوں آیا کول شہر دے
بیٹھا لا محاصرے پکے اوس قلعے دے گردے

محصوروں تنگ پیا قلعہ بند جلدی مجلس لائی
لگا کہن وزیراں تائیں چاہیے عقل دوڑائی

فاتح دشمن گھیری بیٹھا ڈیرہ خوب جمائی
جلدی کرو تدارک اس دا نال کسے دانائی

دست بدستہ ہو سناون صاحب علم عقل دے
جو منگے سو حاضر کریو اگے شاہ نوفل دے

اوہ غنیم فتح مند اگے فیر محاصر راہ دا
بہتر ہے لکھ بھیجو اس نوں جلد پیام صلح دا

خوب پسند عزیزے آئی نیک صلح وزیروں
نامہ لکھ صلح دا دھریا عقلاں دی تدبیروں

تحفے لکھ عجائب چیزاں ہور ہزار خزانے
ہاتھی گھوڑے ہیرے پنے ہور کئی ندرانے

سرکردے سلطانی والے ہور افسر عنانے
گل تلواراں تے ہتھ بدھے وانگ اسیراں دھانے

نال عزیز ہوئے ہمراہی میر وزیر توانے
گل وچہ پلا حاضر ہوئے کر آداب شہانے

مجرا بول شہانہ ادبوں کر سجدہ تعظیمی ۔ چاکر اسیں غلاماں وانگر تروں سلطان قدیمی

کورنشاتاں تے تسلیماں وانگ مؤدباں کر کے ۔ شاہ کا بخت سوایا دم دم سر چوکھٹ پہ دھر کے

میں نادان کیتی نادانی کیتا اپنا پایا ۔ بخش خطا معافی منگاں تیرا عالی سایہ

گستاخ دی گستاخی نوں خاطر تلے نہ لیاؤ ۔ وَالعٰفِیْنَ عَنِ النّاس حضوری لقب جنابوں پاؤ

ہو معذور آئے دربارے کر اقبال قصورے ۔ شالا دشمن مات ہمیشہ شاہنشاہ منصورے

جو مملوک آوے بن در تے اُس پر ظلم روانہ ۔ ویکھ خطا معافی دینی ہے آئین شہانہ

حزوی کمترین بچاراہ آؤ گا دروازے ۔ بہتر ہے شاہ نوفل تائیں چا غریب نوازے

حاکم وقت جگت دے سارے کیا نزدیک دُراڈے ۔ سن خراج دہندے تیرے باج گزار تساڈے

میں ناچیز شماروں باہر کس گنتی وچہ آواں ۔ ہو بے ادب سزائیں لیّاں ہُن رہائی پاواں

شالا سر تیرے تے ہووے دائم ظل رباناں ۔ سر میرے تے سایہ تیرا وانگر چھتر جاناں

تون داعی میں رعیت تیری توں خاوند میں خادم ۔ بخش بے ادبی شاہ سلطاناں سر نہ چاساں تا دم

بیجے اپنے دا پھل پایا ہن کیتے پر نادم ۔ فراست گار رحم سلطانی بخشو جان مرادم

کر کر عذر معافی منگے علی امیر عزیزے ۔ پڑھے ثنائیں دے دعائیں نال زبان تمیزے

نوفل فرمایا جند بخشی منیاں عذر تمہارا ۔ لیکن لیلیٰ کرتا حاضر تاں ہوسی چھٹکارا

اُس عاشق بے چارے کارن اڈ ہنگامہ چایا ۔ اُس دی آس نہ واندی ہووے کس کم میرا آیا

اوہ عاشق مسکین نمانا منتظر اس گل دا ۔ جیوے رکھ خیال وصل دا ہجر بُرے وچہ گلدا

گھنی تسلی دتی اُس نوں کر اقرار پکیرا ۔ انشاءاللہ حاصل کرساں مطلب دل دا تیرا

چھوڑ کرو جھب حاضر لیلیٰ صاحب زادی ۔ کراں حوالے عاشق والے ایہو غرض اساڈی

سُن عزیزے ہویا پژمردہ مشکل بنیا کارا ۔ شاہ خیال نہ چھڈے دل توں نہیں سُجھدا چھٹکارا

اُٹھ چوگرد تخت دے پھریا ہور پھیر سلامی ۔ سجدے ادب ادا کر آکھے سُن سلطان گرامی

اے شہنشاہ فاتح اعظم تیرے بخت انوکھے ۔ ددشمن تیرے لین سزائیں ساجن دائم سوکھے

شان مکان معلیٰ تیرا دم دم کپڑے زورا ۔ آن منن سلطان تمامی زور تیرے دا تورا

سلطاناں پر حکم تسلط بول ہمیشہ بالا ۔ والا شان اطاعت منے ہفت اقلیمی والا

دم دم سر تیرے تے ہووے سایہ ظل جلالی ۔ راج سروت تیک قیامت آفت رہی ٹالی

عدال انصاف تیرے دا دیوا روشن وچہ زمینے ۔ نوشیروان نیا تک تیرا حسد رکھے وچہ سینے

اے سلطان فتح مند میرے بخت اقبال سلامت
لب کشائی در تیرے تے آپ خریدن شامت

لاکن میں معذور نتانا آکھن دی لاچاری
آپ کرو دریافت شاہا حال حقیقت ساری

ماجرا کراں سب ظاہر سنیو دل دے گوشے
فیر سزا مناسب کرنا جو آئی وچہ ہوشے

میں محروم آہا اولادوں خالی دل قراروں
آخر عمر جمی بد اختر کرم جاتا سرکاروں

جاتا نیک شگون وہیووا انت برا ہو ڈھکا
درس اندر دھی پڑھے اساڈی نالے قیس اُچکا

بیٹی میری نوں وچہ درسے ڈھوس کسے بہانے
عاشق بن بدنام بنایا مینوں وچہ جہانے

ہو دیوانہ گلیاں اندر پھردا ننگ منگا
غزلاں دھی میری دیاں گاوے اوہ کم ذات بے لنگا

کسرِ شان جاتا اس گلی نوں دتی سزا قتل دی
عاشق ہوندا تے مر جاندا نٹھا طرف جنگل دی

بن مکار ورہاوے ہنجو رو رو دیدے پاڑے
اپنے آپ سناندا مینوں ہجر لیلیٰ دا ساڑے

شاہا! روز حشر دے تیکر ایہ کلنگی ٹیکا
متھے میرے اُس نے لایا دھبہ بدنامی کا

میں مشہور بےغیرت ہویا گلی گلی تے گھر گھر
اگوں ظلم شاہانہ ایڈا اے شاہ نوفل قیصر

اس کم ذات میری بن شہرت نام دھرایا عاشق
بے شک ایہ قتل دے لائق زانی فاجر فاسق

شاہا آپ عقل فرماؤ اس ناخلف حرامی
کیڈ خراب جگت تے کیتا مگر لائی بدنامی

بدکردار کمینے لُنڈے جد آپس وچہ ملدے
دھیاں بیٹیاں دے کرقصے خوش ہوون وچہ دل دے

نیک زادہ جو اصلوں نسلوں جایا کسے اصیلے
ایسی کار رزیلی تائیں آنے نہیں دلیلے

ہر کس و ناکس دی بیٹی بیٹی اپنی جانن
انہاں گلاں تھی رل دانے نیک و بد پچھانن

زحمت نال دوائیں جاندی عادت نال سراں دے
بدخمیراں دے ایہ کارے نہیں ایہ کم نیکاں دے

شاعر پھول نہ عیب کسے دے مت پردے وچہ رہیے
اپنے درتھیں پھیر بُہاری فیر کسے نوں کہیے

شاہ نوفل سلطانے اگے والی شہر مصر دا
دست بدستہ ہو کے آہا ایہو عرجاں کردا

شاہ کے بخت وتخت سلامت مانیں خوشیاں موجاں
دریا دل ہمیش ہوون جاہ تیرے دیاں فوجاں

دیوانے تے ہو دیوانہ ایڈ نہ کر مجبوری
مت صاحب دل مندا لگے چور کرے مغروری

پڑھنا عقد رضا بن جبراً کتھ شرع فرمایا
کر انصاف مروّت شاہا تیرا عالی سایہ

دانے دشمن دی چل چالے او دانا سلطاناں
جبراً جایاں نوں بنھ کھڑنا نہیں دستور شہاناں

غیر ملک دے شاہ سنن گے ایہ وریامی تیری
شاہ نامے وچہ اپنے لکھسن ایہ بدنامی تیری

نوفل خانداناں دیاں دھیاں پھڑ پھڑ نشر کریندا
عزت دار اصیلاں جایاں پھڑ بے عزتیاں دیندا

شاہا ایہ کچیائی تیری حیرت وچہ لیاوے
اپنی بیٹی دا وچہ دل دے تڈھ خیال نہ آوے
بھاویں سخت تنبیہاں دیویں میں اس کاروں عاری
ہتھیں مار فنا کر دیساں اپنی دھی پیاری
جب لگ ساس نہ دیساں بیٹی تینوں تے مجنوں نوں
جیندا دفن دھیوں نوں کرساں خوف نہ رکھاں خونوں
شاہا بخت سوائے تیرے باز آ اس چتراپوں
شہرہ شہر بشہر ہووے گا ہٹ رہ اس رُسوایوں
روز حشر بھڑ دامن تیرا کرساں عرض شکایت
اوس عدل گاہ باری اندر کرسیا کون حمایت
بھی تشہیر ہووے گی تیری لیسیں سخت سزائیں
ایڈے ظلم بے اوڑے کولوں شاہاں ہتھ اُٹھائیں
جو برتاؤ شہانہ ہوندا نال غنیماں لڑیاں
اوہ سلوک میرے سنگ کرتوں جو شاہ کردے پھڑیاں
خواہے قتل مینوں کر ڈالیں دے دے سخت تنبیہاں
غیرت مند مرن تھیں ڈر کے کد دے چھوڑن دھیاں
شارع عام شرع اسلامی دسے شرع ضروری
بے رضا نکاح نہیں جائز جو کرے مجبوری
اُس نوں سخت سزائیں ملسن از انصاف خدائی
روز حشر نشر ہووے گا سخت ہوسی رُسوائی
منصف بن انصاف کماؤ نہ بنیو ابنائیں
عدل انصاف نہ زوروں چھوڑیں تکدا ای رب سائیں
مالامال رہیں وچہ دنیا ویکھیں عیش مرادی
راج و تاج سلامت تیرا دیہ قیدی نوں داداں
کر خیال اپنی بیٹی دا جو چھڈ آیوں خانے
بیٹی اپنی سمجھ دانے خواہ بیٹی دہکانے
توڑے میں مملوک تیرے در تدھ کیتا پھڑ قیدی
عزت شرف آیائی مینوں رحمت پاک ربے دی

دَربیان معافی دادن شاہ نوفل علی امیر را ورفتن درملک خود وسوال وجواب عاشق ورفتن عاشق باز برکھ نجد

دست بدستہ ہو عزیزے عرضاں کھول سُنایاں
دتیاں بہت دعائیں اُس نوں کر صفتاں وڈیایاں
شاہ نوفل فکراں وچہ آیا لگا کرن دلیلاں
نال صلاح رَلارن کارن سدیا کول وکیلاں
لگا کہن اُنہاں نوں دسو کی تدبیر کچیوے
جے کر اس گلوں ہٹ جاواں گل نہ فیر مینوے
تے جے دھی انہاندی زوری دیواں اس دیوانے
ڈر کہاواں متاں پھڑیا جاواں محشر دے میدانے
بحثاں تکراراں تجویزاں کر کر فکر وزیراں
آخر ایہ صلاح بنائی کرو رہا اسیراں
شاہ نوفل نوں آکھن اے سلطان ملک دے
شالا بخت سلامت تیرے نیک جاون نت ڈھکدے
عقل ساڈی وچہ ایہو آیا مصری شاہ اجاگر
غیرت تھیں ہو قرباں جاسی غیرت مند بہادر
مت فتور پوے کوئی تازہ ڈھونڈ ڈیں وقت وہایا
ایڈی انت خدا دی دشمن کئی واری ازمایا
نالے ایہ معمول عدالت ہے آئین شہانہ
جو دروازے تے گر آوے اُس پر رحم کمانا

ہو معزول آئے در تیرے منگن جان معافی فیر سزا انہاں دی دینی نہیں ایہ گل انصافی

اپنے ہم کفواں تھیں باہر کد کوئی ناطے دیندا دوجا اوہ مجنوں جیوں وحشی ایہ اپرالا جیندا

آپ قیاس شاہ عالی کرو وحشی اوہ جنگل دا بادشہاں دا بنے جوائی شرف رکھے اس گل دا

نالے اوہ دیوانہ عقلوں چال پھڑی دیوانی ہرگز شان نہیں اس لائق داماد سلطانی

نالے ایہ سلطان مصر دا بھائی بند تساڈا وقت پیاں کم آون والا جانو نہیں ڈُراڈا

اس نیکی دے بدلے رہسی وانگ غلام اصیلاں غیرت مند نہ بیٹی دیون مجنوں جیہاں ذلیلاں

توڑے لکھ کہے گی تینوں فتنہ دوز خلائق دین سزا اہنوں اس گل دی نہیں مناسب لائق

میر وزیراں نے کر گلاں شاہے دے کن پایاں چنگیاں مندیاں نیکیاں بدیاں نوفل نوں سمجھایاں

ایہو گل لوڑیندا آہا اگے نوفل داناں کسے سببوں ہو چھٹکارا ہووے گھر نوں جاناں

دانش مند وزیر مشیراں کر دانش بے اوڑی آس مراد غریب عاشق دی من وچہ جاندی چھوڑی

قصہ کوتاہ شاہ نوفل نے والی شہر مصر نوں تحفے دے روانہ کیتا جاؤ اپنے گھر نوں

کر سلام روانہ ہوئے اوہ وسنیک مصر دے تے پھر خود روانہ ہویا پٹ خیمے لشکر دے

مجنوں نوں پھر ایس صلاح دی خبر ہوئی وچہ بن دے آ نوفل نوں اگوں ملیا تو لے دُر عدن دے

وا وا و مرد سخن دے پکے سچیاں قولاں والے کر اقرار نہ پار چڑھایا قول زبانی پالے

ثابت وچہ زمانے ڈٹھا تیرے جیہا نہ کوئی ساری عمر نہ جاسی دل توں جو میرے سنگ ہوئی

ایسے وریامی تے مینوں لائی آس وصالوں جیہڑا مرد زبانوں جھوٹھارن بہتر اسانوں

ایسے شوخی شیخی اُتے لافاں بول سُنایاں شابش دے زبانوں آکھے چنگیاں پال وکھایاں

دان شیطان لعانے وانگر مفت ہویوں نقصانی بے شک توں صورت انسانی پر سیرت شیطانی

دلبر دے دروازے اُتے میں نہیں جا سکدا شالا لویں سزا اس گل دی عاشق بولیا اکدا

لاجواب ہوسن نوفل سن سن سخن ملامت کوئی جواب نہ آوے اگوں جیوں تصویر اقامت

کہن لگا سُن بھائی میرے نال اساڈے چل خانے جو منگیں سو حاضر کرساں بن لیلیٰ دی جانے

جو محبوب ملک میرے وچہ عالی روپاں والا حاضر کرساں تیرے اگے ہریک اولیٰ اعلیٰ

صاحب حسن منور شکلاں جو جو وچہ زمانے تیرے اگے آن کھلاراں اے مجنوں متانے

جس اُپر تدھ انگل رکھی وچہ پسندی آئی اوہا کوڑی تیرے منگ دیساں بےشک مجنوں بھائی

اک لیلیٰ نہیں ملدی مینوں واہ تمامی لائی لیکن لیلیٰ تھیں بھی اعلیٰ دیسن آئی دکھائی

هو همو زن انهاں دا سکے کی لیلیٰ دا پایا — مجنوں پھڑک پیا سن دھرتی رو رو حال ونجایا

توں مجنوں ہوویں تے ویکھیں روپ میرے دلبر دا — بے وفا مستانہ مینوں راہ لے اپنے گھر دا

جے لقا میرے دلبر دا توں اک واری پاویں — میرے وانگ ہوئیں دیوانہ تخت و بخت لٹاویں

جا پچھ ابراہیم ادھم تھیں کی ڈٹھا اس اکھیں — کیوں اُس راج وبھاگ لٹایا جو نہیں لبھدا لکھیں

اُس بھی رُوپ میرے دلبر دا ڈٹھا اس اکھیں — تاں اس گھر دربار بھلایا فیر نہ لیا واتیں

ایہ گل آکھ نٹھا دیوانہ کردا حال دہائی — دشت ہویدا دے ول راہی ہویا مرد صفائی

نجد پہاڑ آفاتیں واسی کی مقدور خباتی — خیریں ناج گھراں ول آون پا غاراں وچہ چھاتی

بارہ بارہ کوہ چو طرفے پانی ان نہ لبھدا — لیکن اوہ مکان بھلاسی عاشق دے مطلب دا

پینڈا سخت کٹھن اس گھاٹی ڈونگھا شور انھیرا — بن عاشق کر طے وکھاوے نہیں کسے دا جیرا

جے کلہ باز کرے پروازی یا نر پنچھی کوئی — اوس پہاڑ اتوں لنگھ جاوے کس دی جان نروئی

دہن اچ عشق تومند جابر شاہ زوراں وریاماں — پیراں ہیٹھ تساڈے اُس نوں رکھ امید انعاماں

مرگاں نوں پھڑ سینے لاوے رو رو نال ہجر دے — ایسے طرح شرابی نرگس نین میرے دلبر دے

کدی خیال کرے نوفل دا کردے گریہ زاری — ایویں آ اُس میرے تائیں پائی سخت خواری

جے کر مینوں معلم ہوندی اُس دی ایہ بدقولی — ہرگز پیش نہ کردا اُس دے میں اپنی بدہولی

بے زبان وفاؤں خالی اوہ بد ذات کمینہ — حرکت آ دتی اُس مینوں وانگ شیطان لعیناں

آکھے ہائے ہائے قہر انھیرا دلبر دے دروازے — کیوں کر جا سدا کریساں مار غریب آوازے

اُس پاجی نے میرے تائیں لا امید وصل دی — اگلے حالوں بھی بدراہیا تیل پایا وچہ بلدی

اگے باپ لیلیٰ دا رہندا سڑدا میرے ناموں — ہن تکسی تے سر نہ کھاسیں خطرہ ایس انجاموں

کدی ریجاں لاوے گھٹ چھاتی میرے دلبر دی — ایسے طرح چوفیرے آہی مغز معطر کردی

سجدے پیئے عبادت کردا رکھ محبوب نشانہ — کعبہ سمجھ سجن دی نگری ادا کرے پنجگانہ

کدی آواز نکالے جگروں جگر گالے وچہ چھاتی — سُن درندے آون سارے اُس دے ملاقاتی

کدی غاراں وچہ پھرے بےخطرہ کدی گاہے ونج چوٹی — خورش غذا کو یا لیلیٰ نہ پانی نہ روٹی

کدی اُتر پہاڑوں آوے کردا چاک گریباں — سر تا پا برہنہ پھردا دن تے راتیں یکساں

اوس عظیم بیابان اندر بوکن شیر مریلے — جس دس بوٹا بوٹا عاشق گاہے شام سویلے

اج تک اوس اُجاڑوں واقف نہ خلقت خاصی عامی — دشت مجنوں کر بتاون عربی لوک تمامی

کلر شور گھنیرا اس جائی بے انتہا ذخیرہ　　اوس بیاباں اندر آہا عاشق دا بسیرا

ساری رات پھرے اس صحرا لادھ خطرے دی لوئی　　خیر اُس جائی رات دہاں وچہ فرق نہ آہا کوئی

جس دم اللنبے چاوے بھڑکے جوش اندر دا　　یا لیلیٰ دا نعرہ مارے نجد تمام لرزدا

گنبد وانگ گھنگھوری گرجدی جاوے سے فرسنگاں　　گونگ اُٹھے سب دشت پہاڑی پڑیاں مائل جنگاں

دکھن تھیں پھر پربت تھیں لبیدے　　جس دل عشق مواتے بالے نیں امن کریندے

پُرآشوب ہوئے پا نازک نرم آہے مخمل تھیں　　بدم تمام ہویا جوں زخمی خون وگے ہر ول تھیں

پھر پھر تھک پوے جس ویلے آوے باہر جنگل تھیں　　فیر پہاڑ اتے چڑھ جاوے اُچا ابر بدل تھیں

نہ معلم کی سر عجیبہ وچہ عشق دِس آوے　　جینوں پھڑدا اپنا کردا غیروں لڑ چھڑکاوے

ماپیو بھین بھرانواں کولوں بے تعلق کردا　　خبر نہیں کی عاشق تائیں دسے جھلک اندر دا

شہزادے لاہ تختاں اُتوں کرے غریب گداگر　　کامیابیاں دا رکھے گا ماسہ ظالم عشق جفاگر

مہینوال سدایا جگ تے عزت بیگ سوداگر　　کھولیاں بارہ سال چرایاں رانجھے گٹ اجاگر

کھڑے کھڑے گن سناواں مینوں کول سدایا　　قیس نواب عرب دا راجا مجنوں نام دھرایا

پہلے دلبر دے وچہ نیناں اپنا روپ وکھاوے　　متھے تے رخساریاں اُتے ڈیرہ آن جماوے

محبوباں دے رُخ زیبا تے جس دم جھلک مریندا　　ظاہر نام کہاوے جویں باطن عشق سدیندا

آخر لا نیناں وچہ ڈیرہ غیبی کشش کریندا　　عاشق وِک پوے اُس تے فیر نہ جاون دیوے

اک عاشق مستانے کولوں پچھ پیا کسے داناوے　　یار سجن دیاں نیناں کولوں کی تینوں دِس آوے

خوب جواب دِتا اس تائیں عاشق درد رسیدے　　یعنی اوہ کجھ نیناں وچوں ویکھن کجھ دیدے

اتے نور کلیم اللہ نوں جھلک پیا سی جس دا　　دلبر دے وچہ نیناں مینوں اوہا پرتو دسدا

سائل پھڑک پیا سن دھرتی سُن تقریر جوابی　　تڑپ تڑپ کے وانگ کبوتر دتی جان شتابی

اول عشق کرے غم خواری وانگ پیارے یارے　　پاوے فیر خواری بھاری نشتر کرے سنساری

ماپیو بھین بھرا بھُلائے مجنوں مست قلندر　　عمراں دا بن باسی پھردا ہر ہر جنگل اندر

جوش جنون الدریں آیا وحشت کہی نہ کائی　　کٹ کٹ بھکھ پیاساں گھٹی نیناں دی بینائی

لاغر انگ ہویاں تابوتوں لِسا تے درماندہ　　ایویں دا ویلا واؤ نوں پیا پیغام سناندا

اے وائے جا کول سجن دے ہوکے دست بدستہ　　یار میرے نوں جا سناویں عشق میرے دا پھستہ

آکھیں صحراواں وچہ رُلدا اک عاشق تن خستہ　　طلب کمال کرے تے ڈھونڈے وصل تیرے دا رستہ

واۓ تدھ بن کول لے جاوے دردمنداں دے نامے
ہتھ بنھ یار میرے نوں آکھیں بعد دعا سلامے

کر اقرار اتبار بھلایا واہ دلبر مرغوبا
قسماں تے سوگنداں کتھے ہن کتھے سنوبا

درد پڑھیا درد تساڈا واہ درساں مطلوبا
طلب تیری وچہ قلب میرے دے چھیتی مل محبوبا

درد فراق تیرے نے کیتا دیوانہ سودائی
تیری جھلیائی نے کیتا بن باسی صحرائی

بری جدائی تیری مینوں کارو تیز چلائی
بے پراوہ نوں اجے معلم جس تکبیر وگائی

جام غریب پیام میرے نوں دل تھیں نہ وِساریں
حالت درد الم میرے دی اُس دے پیش گزاریں

آکھیں اُس قصاب میرے نوں جو ہے جانو پیارا
صدقہ حسن لگاؤ قدمیں ہن نہیں تاب سہارا

مینوں اُتار دتوئی سجناں جگوں سمجھ نکارا
درد میرے دا دارو کافی اک دیدار تمہارا

خبر نہیں کس وار کوئے میں بدقسمت جمیاں
سکھ دی گھڑی نہ ڈٹھی کوئی باہجھ قضیاں لمیاں

خیر کسے پر دوس نہ کوئی ایویں لیکھ ہمارا
رونا آیا رونا جاسی روح میرا دکھیارا

ایس حیاتی گوڑی کولوں جے ہوندے ساہ پورے
درد غموں خلاصی ملدی ملدے زخم نسورے

اک محبوب اُتے سن آساں درد ونڈیسی دل دا
اوس بھی آ نہ پُچھیا رولا ایہ زخم نہیں ملدا

نہ وس موت نہ وس پیارا نہ وس جی نمانا
بے وس بے سکھ تے بے وارث ہن کے پاسے جانا

جے اک وار ملیں آ مینوں یار میرے متوالے
سینہ چیر دکھاواں تینوں چھیک کلیجے والے

بھج کباب ہویا تن بیرے جگرا چھالے چھالے
سڑیا خون سراج بدن دا طاقت رہی نہ نالے

اے نسیم صبا فجر دی آ محبوباں پاسوں
غنچہ دل شگفتہ میرا کر زُلفاں دی باسوں

کلی گلابی کولوں تیرا غنچہ منہ دا تنگ دل
لب تیری دی سُرخی کولوں لعل فیروزی خجل

پھڑکاں وانگ سیمابے ہر دم آتش بلدی سینے
قلم فراق رقم نہیں کردی میرے درد خزینے

خبر نہیں کی شوخ نگاہاں اندر جادو نپیاں
برق انداز پیا راجہ لے پل وچہ خرمن جاناں

میں ناچیز خیالوں کچا مائل وصل امیدے
توں آفتاب حسن دے فلکے میں مانند زرّی دے

بے وفا جفاؤں بھریا دلبریا اساڈا
ہائے افسوس نہ ملیا اک دن ماہ لقا اساڈا

کون سُنے تے کس نوں دساں درد الم اندر دے
میری ہی جند جالن لگے شعلے آہ ہجر دے

مہر تاباں شرماوے چہرہ پھر خم دار نگاہیں
قبضے وچہ قضا جنہاندے رقم اہناں دل ناہیں

ماہی باہجھ میری اوہ حالت جیوں ماہی بن پانی
وانگ پپیہے کوک سناواں وچہ درگاہ ربانی

تن خستہ تھیں شعلے نکلن اکھ گریاں تن عریاں
دردفراق میرے دیاں گلاں جگ سارے وچہ ٹُریاں

نیناں وچوں نیندر اُڈی بختاں دے وچہ آئی
نین جاگن تے قسمت سُتی ہجر خواری پائی
شاعر طول کلدماں چھڈ دے کر ہن گل مطلب دی
جلد مکا کہانی اتوں گرمی پوے غضب دی
قصہ اجے بتیرا رہندا نہ کر طول پسارا
نہیں وِساہ حیاتی والا دم دم کوچ نقارہ
مت ایہ حکم حبیناں والا ہووے ناہیں پورا
محبوباں دے آکھے اُتے چل شاعر مزدورا
مجنوں نجد اُتے آزردہ چت اداس نمانا
چل ملا دلدار اُس تائیں عرصہ ڈھیر وہانا
دلبر دے در لے چل اُس نوں شکل بنا نمانی
تینوں بھی رب یار ملاوے میل اُس دا دل جانی

دَر بیان رفتن مجنوں ہمراہ قلندرانی در کوئے دلدار راز شکل بوزن وسوال جواب با دلبر

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

اک پہاڑ نجد دے راہے دسن جانب غربی
کوہ عامن کر سدّن اُس نوں لوک تمامی عربی
ویکھن دے وچہ حدوں چھوٹا لیکن پُر آفاتاں
غاراں اُس وچہ عمروں لمیاں وانگ ہجر دیاں راتاں
جے مریخ پاوے وچہ جھاتی ویکھدیاں غش کھاوے
بے شک شک پوے ایہ رستہ دوزخ دے ول جاوے
جو حشرات الارض خزندے اس وچہ رہنی مکانی
ریزے اژدہائی رُلدے کرن ترامہ چھانی
ظالم زہری مار کرن جو ڈاہڈے ناگ پہاڑی
ڈنگ چلاون سنگ اڈاون ساڑن بوٹا جھاڑی
اوہ سم دار خوں خوار اجیہے پشم دار زہریلے
زُلف سجن دی وانگ نہ آون وچہ کسے دی کیلے
ظالم بچھو کلری کالے چھوٹیاں کنڈلاں والے
جے پتھراں نوں ڈنگ چلاون زہروں ہوون کالے
ریزے ریزے جیوں سنگریزے ہوون پتھر پڑیاں
ہوون موم یا جیوں کر پانی ڈنگ قہر دا جڑیاں
اوس پہاڑ اُتے بھی عاشق کدی کدی ونج بہندا
غاراں وچہ بے خوف و خطرہ راتیں پھردا رہندا
اوس پہاڑ تلے سی وگدا راہ وڈا سلطانی
عام خاص لوکائی لنگھے پیر و مرد زنانی
اک دن کوہ عامر تے پھردا سی عاشق مستانہ
چشماں تر اشک تھیں پُر پُر صورت مظلومانہ
کی ویکھے اُس رستے اندر راہ گزر سلطانی
مرد اکی گل رسہ پایا ہویا اک زنانی
حیرانی وچہ آیا مجنوں کی بنی اِس بندے
کِس کارن ایہ قیدی ہویا طوق پیئے گل مندے
ہو متعجب آکھن لگا اے رتّے بے ترسے
شاید ہے ایہ عاشق تیرا تاں پائے گل رسے
بدھا عشق تیرے دا جاندا زُلف تیری دا قیدی
نہیں تے کی حاجت سی اس نوں جھلی سختی اڈی

کی تقصیر کیتی اس تیری گل وچہ رسہ پایا
بخش گناہ اس بندے تائیں دیہ اس نوں آزادی
بھلیواں نت بھلائی حاصل توڑے ایہ تقصیری
اُس بڈھی نے کیہا اگوں سُن فرزند سیانا
ایہ کم پیٹ کراوے اس تھیں جو ہے دشمن بھارا
سخت حیران ہویا سُن مجنوں بڈھی نوں فرماوے
بڈھی کہن لگی سُن بیٹا تینوں خیر ہمیشہ
مدت ہوئی گیا مر خاوند رہ گئے بال چھوڑے
ایہ شخص آ ملیا مینوں اس گل رسہ پاواں
کارن پیٹ ملی منہ کالکھ نچے وانگ بندر
جو ٹکڑا پھر حاصل ہووے بیہا تیہا مِسّہ
مدت ڈھیر وہائی سانوں ایہو ساڈا پیشہ
ویکھ سراج عاشق دا اجے میں بھیس وٹاواں
مجنوں فرماندا سُن مائی میں لائق اس کارے
مینوں شوق کمال نچن دا ہور نہ مطلب میرا
اس سودے وچہ مائی تینوں مول نہ پوسی گھاٹا
بڈھی نے کر لالچ اس دے گل وچہ پایا رسہ
گل وہ رسہ پیریں گھنگرو منہ پر ملی سیاہی
مجنوں وقت غنیمت جاتا گل وچہ رسّہ پایا
گلی گلی ہر کوچے کوچے ہر بازار محلے
رقص سرور کرے دل درداں غزلاں بیت الاوے
آہا شہر شریکیں بھریا شرم نہ کھاوے ذرّہ
ساک شریک مزاخاں کردے اس پرواہ نہ کوئی
کرن ملامت مہنے دیون وانگن نوح نچیے
کئی شریک سیانے دانے ایس کموں شرماون

کس پاسے لے جاسیں اس نوں مجنوں نے فرما
وَاللهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِين بتاوے آیت پاک خدادی
لئے جزا بھلے دی رب تھیں کر آزاد اسیری
توڑے میں چھڈ دیواں اِس نوں اِس نہیں چھڈ جانا
کیمجال عداوت والی میرا کی گزارا
آخر کی مطلب اس گل دا مینوں سمجھ نہ آوے
میں ہاں زن قلندراں وچوں ایہو ساڈا پیشہ
داماں باہجھ خرس یا بوزن نہ ہتھ آوے میرے
مل سیاہی منہ اس دے تے شہر بہ شہر پھراواں
سوٹی مار نچاواں اس نوں ہر ہر ویہڑے اندر
اس دے نال وڈائی میری دیواں اس نوں حصّہ
سو لدھا سو کیتا ادھا کھائیے منگ ہمیشہ
منہ پر مل سیاہی کالکھ مت منظوری پاواں
پا میرے گل رسہ نچاں گلی گلی بازارے
حصہ بھا نہ لیساں تیتھوں جو ملیا سو تیرا
ہتھوں خیر زیادہ پوسی روٹی دانہ آٹا
خوشییں خوشییں آیا مجنوں جیوں پانی ول تسّہ
عشق نچاوے نشر کراوے شرم نہ کھاوے رائی
عورت نے ہتھ رسّہ پھڑیا شہر سجن دے آیا
نچے مجنوں بن کے باندر وہ راضی اس گلے
جو ویکھے مجنوں دی حالت حیرانی دے وچہ آوے
نونہالے وانگ نمانا در در پھرے مقررہ
اک دیدار سجن دے کارن جھلی بےابروئی
چھوڑ عشق نوں باندر بنیوں اگوں بننا کی اے
احمق کرن چھیڑ کھہیڑاں ہس ہس موہندے جاون

بے وقوف سجن دے نالوں بہتر دشمن دانا
کرن مزاخاں مارن تاڑی باندر بڑا سیانا

جس گھر جاوے دیون اُس نوں مہنے مرد زنانی
اے بچیا تک جد اپنی نوں اوہ جھگا لاثانی

لڑکے بالے پھرن دوالے نالے مارن وٹے
وٹے کل اپنی نوں لائے شان رُلایا گھٹے

حیرانی وچہ عاشق مجنوں خلقت کاہنوں جھکدی
میں اج شاد زیارت ملسی یار اپنے ماہ رُخ دی

اُس عورت دی جھولی ساری پُر پُر ہوئی خیروں
ہور خیراں بدخیراں سمجھیا باجھ سجن دے فیروں

اوڑک جا سجناں دے در تے بول سوال سُنایا
من اُس دے وچہ خوشیاں ہویاں ادبوں سیس نوایا

رنگ ملیں رنگ اللہ دے دم دم خیراں رٹیاں
ویکھو ناچ بچہ بھولو دا بڈھی کرے اسیاں

لیلیٰ آن کھلی دروازے کارن من پرچاون
بُشیر کالے زُلفاں والے چہرے تے بل کھاون

رہندی سی بیمار نمانی رو رو دیدے سُجے
اندر بلن مواتے مارو بیرے وانگر بجھے

مجنوں ہو قربان تے گاوے ویکھو ناچ اساڈا
تک مجرائی منگے باندر درس جمال تساڈا

ویکھدیاں ای دلبر تائیں مجنوں مست دیوانہ
راگ خیال غماں دے چھیڑے کر کر اُچیاں تاناں

واہ محبوب پیارے میرے تینوں سار نہ کوئی
اسی قلندر بن کے پھردے لاہ عزت ابروئی

للہ خیر پاؤ باندر نوں درس دیدار دیواؤ
جھاگ ملامت در تے پوہتا للہ قدمیں لاؤ

عاشق نچدا پھردا اگے دلبر یار سجن دے
غزلاں ہزلاں جگروں کڈھے چھیک کرے وچہ من دے

لیلیٰ جلد پچھانیاں اُس نوں ایہ ہے عاشق میرا
محو سکوت کھلی وچہ حیرت کرکے فکر گھنیرا

جاقدماں وچہ ڈگا باندر ہوکے درد رنجانا
چم چم پیر اکھیں تے ملدا اج حض اکبر جانا

میں دربار تیرے آ ڈِگا مار نہ مول ہٹانا
پُر تقسیر اسیر زُلف دا عاشق درد رنجانا

پڑھ تکبیر ظہیرے اُتے کارد تیز چلاؤ
ڈھیر جرے دکھ رہی نہ طاقت ہن تے قدمیں لاؤ

نت دے مرن کولوں اج مارو ہُن نہیں تاب جُدائی
عذر کراں تے کافر ہوواں میں مظلوم گدائی

بھاویں جان نہ جانے جانی میں انہیں جانی تائیں
دلبر دا سر صدقہ کرساں مار ازائیں

ویکھ عاشق پروانے تائیں جھاگ مصیبت پینڈے
صورت شمع تیری تے پوہتا کارن درشن تیرے

لیلیٰ شرم ویائی چادر لاہ کے دور وگائی
دلبر دے گل لگ کے رُنی درد فراق ستائی

حال وہایا کھول سناندے اک دوجے نوں رَل کے
لیلیٰ آکھے توں ٹُر جاناں میں مر جاساں بھلکے

نکلن ڈیکاں مارن چیکاں عشق لگایا لیکاں
لیک کولیک نہ چھیتے رہندی نال ہجر حریقاں

انگن دے وچہ انگ رلائے منہ موہاں سنگ جوڑے
خطرہ خوف وسار دے تھیں دھوتے داغ وچھوڑے

دوہاں دے وچہ دل دے آہے ہجروں لنبوں بلدے
رحمت وصل چلائے چھٹے سرد ہوئے وچہ بلدے

نالے روون نالے دسن کوکن وانگ پپیہاں
ربا ساڈیاں عرضاں عرضاں من ساڈے وچہ رہیاں

چیکاں عرشوں پار سدھایاں چھیک ہوئے وچہ فلکاں
ایسے رُنے درد رنجانے حیرت آئی ملکاں

حوراں پکڑ کلیجے رُنیاں ویٹن دیدے بھر بھر
قُلُوبُ العٰشِقِین عرش اللہ تعالیٰ سُن کے کنبیاں تھر تھر

مجنوں مُڑ مُڑ قدمیں جھڑدا لیلیٰ لاوے سینے
میں تیری بن داماں بردی قسم اسلامے دینے

لیلیٰ دی سُن مائی غوغہ جھات مکانوں پائی
ویکھ پچھان لیوسو مجنوں نوں دوڑی دوڑی آئی

مار دو شِتہر آکھن لگی ہائے ہائے تت بھرتی
لشکر فوجاں سب کہایاں اجے شرم نہیں رتی

نج پیو کُکھ میری اندر نج جمیوں گھر ساڈے
شالا موت آوی از غیبوں جم لائے غم ڈاہڈے

دختر بد اختر توں جمی عزت شرم ونجائی
انت نہ پچھی تیرے تائیں مندی چائی

ڈر کجھ غضب الٰہی کولوں رکھ خطرہ بابل دا
اوہ شرمندہ تیری کاروں غیرت دے وچہ بلدا

بخت اقبال نہ چھوڑے ساڈے توں جس دن دی جمی
بادشاہاں بے رعب بنایا ایسی مندی جمی

اک گولی تائیں دوڑایا جاہ جلدی دربارے
مجنوں اجل گرفتہ آیا قابو اج ہمارے

جلدی پکڑ لیو اس تائیں دے تصدیے مارو
گولی حر حر وانگن بھنّی لے ک ے حکم سرکارو

لیلیٰ حال دوہایں کر کے رو رو کردی زاری
آکھن لگی ماتا تائیں توں ماتا دکھیاری

یاد رکھیں جے قیس میرے وال ہویا اک ڈنگاں
کار اجیہی کر دکھلاساں جو نہ ہوسی چنگا

جے کر توں میہروں خالی نام تیرا ہے قہرن
میں اگے لئی اُس دے پچھے حمبل غضب دی آہرن

جے بھلیوں انکار لیاویں نہ کر ایڈ برائی
کہڑا لقب ملے گا تینوں کہسن ماں قصائی

ایہ گل آکھ کیہا عاشق نوں لیلیٰ نال اشارے
الوداع متاں آ پونچن دشمن لوک تہبارے

مت کجھ جان تیری نوں پونچے ضر یا پرشانی
مینوں جرن محال ہووے گا جاہ میرے دل جانی

جو کجھ جان میری تے پوہتا میں جھل لیساں آپے
اے پر کجھ نہیں کہندے مینوں آخر میرے ماپے

سن فرمان روانہ ہویا عاشق باہر شہروں
اِچراں نوں آپوہتے دوتی بھرے غضب دے قہروں

حافظ جس دا حافظ ہووے اُس نوں کی جھورانے
القصہ آ پوہتا مجنوں اپنے نجد ٹھکانے

دوہتی گلیاں کوچے بھالن ڈھونڈ کرن دل ہارا
لیکن ہتھ نہ آیا مجنوں چیکن کپن باہاں

مجنوں جلد روانہ ہویا سن فرمان سجن دا
زہے نصیب زیارت پائی لب خندا دل خندا

دَر بیان رسیدن عاشق دَر بیاناں دو بدن صیادا کہ در دام آوردہ مرگ راوسوال جواب

اک بروز جنگل وچہ آ پوہتا عاشق مرد ربانا
کی ویکھے اک میر شکاری پھڑیا مرگ نمانا
چاہندا سی تکبیر پوچاوے گل تے چھری ٹکائی
عین وقت تے پوہتا مجنوں کردا حال دوہائی
ظالم کی گوایا تیرا ایس غریب بچارے
بے دوسے نوں قیدی کیتا او ظالم تہیارے
چھوڑ اسیری میر شکاری جھولی بھر ثوابوں
نہیں تے سخت سزائیں پاسیں روز شمار جنابوں
کی تقصیر کیتی اس تیری گل وچہ پھاہی پائی
کارد چڑھ ذبح چڑھ آیوں کر کجھ خوف خدائی
کی جواب دیویں گا اگے جس دن دینی آئی
کویں پچا سکھالا تھیسیں اڈی مندی چائی
لگا کہن شکاری اگوں جاہ خفتی دیوانے
مفتی مغز کھپا نہ میرا لے جا اپنی جانے
مت اس دی ہمدردی اندر جان اپنی بھی جائی
مہر وفا نہیں من اُسدے جو بےدرد قصائی
جو دل مہر وفاؤں خالی سو ایمانوں خالی
لَعنَتُ اللہ عَلَی الضَّالِمِین فرماوے آپ خدا ۔۔۔۔۔۔
مجنوں صیادے نوں کہندا توں سن میر شکاری
بےزباناں تے اڈا ظلم نہ رکھیے ۔۔۔۔۔۔۔
ایہ گلوبند میرے گل بدھا پاوے بھاری قیمت
ایہ لیلیٰ چھڈ آہو تائیں اِس نوں جان غنیمت
مجنوں نے پٹ بند شتابی گل اپنے تھیں کڈھیا
میر شکاری دے ہتھ دتا تاں اُس مرگے چھڈیا
نٹھا مرگ دعائیں دیندا یا غفار خدایا
کر اُس نوں آزاد غماں تھیں جس مینوں چھڑکایا
منہ اُتاں کر فلک دے حال کرے فریاداں
یارب میرے محسن تائیں بخش تمام مراداں
جیوں کر میری جان رکھن دا تدھ سبب بنایا
محسن میرے نوں وی ایویں بخشیں چین خدایا
اوہ صیاد گھرے ول ٹریا سٹ اسباباں شانے
دل وچہ شاد عقل دا انھا گھلیا اج خدا نے
مجنوں فارغ ہو اس کاروں باروں پار سدھایا
اپنے قلعے نجد دے اُتے جاکے ڈیرہ لایا
کل آفات حشرات بلائیں کارن استقبالے
اگوں آن ملے اُس تائیں نال ادب دے چالے
سن سن نالے درداں والے رو روتھیون دکھیارے
محرم راز عاشق دے آہے شیر درندے سارے
وائے دریغ نمانا مجنوں کیڈا دردیں بھریا
سر تا نمانے رجونے سر قدماں تے دھریا
رات دنیں اوہ دردیں کٹھا روندا گھٹ کبائیں
چھوڑ سراج ہن عاشق تائیں پچھلا حال سنائیں

دربیان شادی لیلیٰ باابن سلام ونکاح خواندن قاضی وسوال جواب قاضی ولیلیٰ ومادر

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

آ ساقی ہن دم اخیری لے آ جام صراحی
ڈاہڈھے بنھ لے چلے مینوں کر میری ہم راہی
دو گھڑیاں رل کٹھے بہیے مجلس لا پرم دی
نہیں وساہ حیاتی والا جاوے کلفت غم دی
الوداع ہن سبھنوں ساڈیو ویکھوں ساڈیاں ٹوراں
کی جانا پھر کد ملاں گے ڈاہڈے دے ہتھ ڈوراں
خوش وسّو کر عیشاں موجاں سارے یار پیارے
ساڈا کوچ نقارہ شالا وسدے رہن دوارے
سانوں چاہ تساڈی رہسی چھک ہوسی ہر حالے
تساں وسارنہ بہنا مینوں جیوں اج کل دے چالے
جس دم رل بہو گے سارے نال دلے دی چاہے
سانوں وی وچہ چیتے رکھنا اوہ بھی کوئی آہے
چھوڑ سراج فضول کلاماں نہ ہو ایڈ نمانا
کون کسے نوں یاد کریندا بے وفا زمانا
انتظار قصے دی رکھن نکتہ دان سخن دے
آکھن کدوں سناسیں قصہ سانوں شوق سُنن دے
قصہ تے رب توڑ چڑھاسی ہور اک چنتا من دی
بڑی سیانی دنیا اج کل نہیں کسے نوں مندی
چیز نویں نوں ادنیٰ اعلیٰ پرکھن وانگ صرافاں
لیکن تول نہ سکدا کوئی نال نظر انصافاں
آکھن ایہ نہیں ہے سُچا خواہ ہووے زر باقی
ہریک افلاطون کہاوے شان رکھے صرافی
بےقدراں وچہ واسا آیا قدرشناس نہ کوئی
حوصلہ دے صلاحوے جہڑا مرد قیاس نہ کوئی
لیکن میں نہیں کوئی شاعر کچا علموں عقلوں
یار پیاریاں دے لگ آکھے پکڑی قلم توکلوں
جے کر داد دتی دلداراں جھولی بھری انعاموں
تاں جاناں گا حاصل ہوئے مطلب میرے کاموں
آ سراج اصل مطلب تے ایہ نہیں کوئی ساہی
سر پر لیلیٰ نوں بنھ کھڑے ہن ظالم لوک سپاہی
پیو لیلیٰ دا اپنی ہتھیں پا ڈولی جد گھلے
تیرا تے مجنوں دا زور کہڑا پھر چلے
شاہ نوفل جد نال عزیزے کر کے صلاح سدھایا
ابن سلام دوجا شاہ نوفل کر تیاریاں آیا
کل قبیلہ کٹھا کیتا اپن ابن سلامے
میل اصلاح صلاح بنائی شادی دے ہنگامے
بھائیاں نال صلاح رلا کے شاہ ول بھیجے لاگی
تحفے تے سوغاتاں گھلیاں قسمت ستی جاگی
ہور اداب سلام ہزاراں کیتے لکھ روانہ
کرو تاریخ مقرر شادی سوہے کاج شہانہ
لاگی جلد روانہ ہوئے آئے وچہ دربارے
کر سلام اداب تمامی رقعے پیش گزارے

ہور پیام زبانی جہڑے سارے آکھ سنائے — اگے جیوں منشا شہانی جیوں مالک فرماوے
کیمجال امر تھیں باہر جو مرضی فرماؤ — لیکن نیکی کارے تائیں سر انجام پوچاؤ
ابن سلام غلام تساڈا وانگن خدمت گاراں — پابندی احکام تیرے دا کردا نال پیاراں
شاہے جلد بلائے خلوت میر وزیر محرر — آ دیوانے خاصے اندر بیٹھا شاہ بےضرر
ظاہر کھول سنائے نامے نسبت وار مکرر — ساعت نیک تکو تے کریو اک تاریخ مقرر
چاہڑ سرے دھی فارغ ہوواں چنتا رہے نہ کائی — ایس اندوہے بھاری میری جان چنتہ وچہ پائی
عزت ہتھ اپنے وچہ ہوندی رکھیے کر سمہالا — لکھیں ہتھ نہ آوے ویلا تے ایمان اُجالا
مساں مساں اگے رب میرے رکھی عزت میری — سُرخرو ہوواں اس کاموں فلک سرے تے ویری
میر وزیراں جلد بلائے جوسی مرد حسابی — ساعت نیک تکو تے کریو حاضر پیش شتابی
ناجم کرن قیاس حسابوں نال عجب تجویزاں — میل خیال رمال بتاون نال کمال تحیزاں
عقلوں بھُل گئے دیوانے اوہ کم عقل نجومی — نہ اوہ ٹھیک حسابوں اُترے بخت پائے وچہ شومی
القصہ لا مہر شہانی کر تاریخ مکمل — لاگیاں دے ہتھ رقعہ گھلیا ابن سلام دے ول
ابن سلام اگے ونج کیتے حاضر شاہی رقعے — ویکھدیاں دل راضی ہویا نال خوشی دے تکے
لاگیاں نوں زر دولت بخشی نال انعام رجایا — بھی پیغام زبانی دتے جیوں انہاں فرمایا
جوڑے گھوڑے دولت توڑے ہور انعام بے اوڑے — تیور بیور زیور گاہنے دان نہ کیتے تھوڑے
ہور اسباب حسابوں باہر بھی دھن دولت مایاں — خوشیں خوشیں ہر نوں دتے اگوں آساں لایاں
کت خدائی عقدے کارن مال اسباب وہاجن — گڈھیں لکھ روانہ کردے کارن سدن ساجن
جامے وچہ نہ پھُلا میوے خوشییں چائیں چائیں — ہر ہر پاسے نامے گھلے ملکیں شہر گرائیں
جو امیر آیا وچہ مصرے سدّا لکھ پوچایا — سچ سیانیاں نے فرمایا مایا ملدی مایا
دوہیں طرفاں کرن تیاری شادی دے شدیانے — آون لوک مبارک دیون ابن سلامی خانے
رل کے سیّاں گیاں سبھی لیلیٰ دے نزدیکاں — لیلیٰ عشق تیرے نوں لایاں باپ تیرے نے لیکاں
لیلیٰ داغ نہ لائیں عشقے بےشک مر جیوندی — توں خوشییں جا رنگے دسییں حالت کی مجنوں دی
لیلیٰ نوں سیّاں دسی خبر تمامی گل دی — سندیاں سار غشی وچہ آئی پارے کُرتی گل دی
گہنے زیور تروڑ وگائے میڈھیاں پٹ پٹ سٹیاں — شرم حیا گوایا دل تھیں چکیاں باہاں کٹیاں
سخت حیران نہ آوے جاوے درد دیں پھری دھروئی — مجنوں باہجوں نوشہ میرا ہور نہ ہوسی کوئی

روندی ول ماؤ دے آئی ہائے ماتا ہتھیاری — ہتھیں آپ فنا کر مینوں سینے مار کٹاری
ڈولی جان نہ پوسی ڈولی پھرساں لٹاں کھولی — گھولی جان سجن تو اُس دی میں بے داماں گولی
ابن سلام اسلاموں فارغ ایہ ہے ابرہہ دوجا — مجنوں مجھ نوں خانہ کعبہ لائق اُس دی پوجا
مائی فرماندی سُن دھیے! نہ کر شور کہائیں — لیک کولیک شریک لگاسن کر بدنام گرائیں
ہوش سمہال نہ تروڑیں دھیے! پیو دادے دیاں ریتاں — لائق نہیں جے اپنے موہوں دھیاں منگن میتاں
مائے نی تدھ میرے تائیں جیوندیاں ہاؤ سٹیا — ہائے افسوس پہاڑیں رُلدے سر دِتا کی کھٹیا
میرے کارن اوس بچارے کیڈیاں سختیاں ڈٹھیاں — بھکھا تے ترہایا مردا چھڈ کے عیشاں مٹھیاں
جیوے شوہ میرا لکھ برساں مجنوں یار نگینہ — اُس بن در قبول نہ کرساں ابن اسلام کمینہ
اُس دی زلف محبت کنڈلی بنھ لیا دل میرا — مجنوں گل خواہاں تے تیرا دتا چور لُٹیرا
اوہ عزیز زلیخا تائیں ایہ یوسف کنعانی — ایہ آرام قلب دی فرحت اوہ کوئی پرشانی
مائے بھلا رنڈیپا مینوں اس کمال سہاگوں — نتھ سہاگ میری دا مجنوں موتی لال سیباگوں
ہائے قسمت میں کت ول جاواں عاجز درد رنجانی — بھلا ہوندا مر جاندی تتی درد الم ستانی
ٹٹ گیاں اج میریاں آساں خالی رہی مرادوں — دکھ دونا ناہیں جرنا آیا اجڑی میں آبادوں
کس ساعت مندی وچ جمی مندی لہلیاں والی — کس نوں درد اندر دے دساں میں ہم رازو خالی
اندر وڑ اکلی روندی لے موہیں پر دامن — یار خدایا کت ول جاواں کون میرا اج ضامن
گردابے پئی کشتی میری جھلیا غم دا جھولا — روندی حال دوہائیں کردی میں جل ہویاں کولا
طالع شوم تتی دے ہوئے کون بنے اج دردی — نہ ویاہی نہ کواری نہ جیوندی نہ مردی
وین نہ مکدے چین نہ دل نوں نین نہ خونوں سُکدے — نہ اوہ شیریں لباں تبسم نہ اوہ قدم کبک دے
اپنچھے ساہ بھرے تے میرے آہ جگت تھیں لمی — کھاون پیون بھلا اُس تھیں روندی بےکس چھمیں
اکھیں تر لباں وچہ خشکی نمھوں چھان دسیندی — آہ اوہدی تھیں فلک برابر دسے لات جیندی
آوے بوسڑے گوشت دی اندر اُس دے دل دے — ہجروں موئی دُکھیا ہوئی ایسے پھٹ نہ نہ ملدے
کی دساں میں دس نہ سکدا کی اس دا ورتارا — گھڑی پلک ارام نہ اس نوں نہ کجھ چین سہارا
جے کر درد رنجانی لوڑے نیندر لواں اوہاری — داماں باجھ دیوے جو سودا کھڑا اوہ وپاری
عاشق دکھیا وقت پیاسے خون جگر دا پیون — جنہاں دلاں وچہ درد نہ ہووے جیون یا نہ جیون
رڑگن گھاہ الم دے سینے کھا کھا درداں جیندے — رسیاں وانگر اندراں ہویاں مردیاں وچہ گنیندے

دفتر ہستی تھیں نام اس دا کٹیا جاون والا
آتش غم دی جال گوایا ورق نصیباں والا

اگے خوف آہا دل دے صرف جدائی والا
ہائے اوتوں ہن چندرا لتھا کت خدائی والا

ایسی حالت نازک ڈٹھی جد لیلیٰ دی ماتا
سیّاں اوس دیاں سنگ لیاں ایس کراہو باتاں

آکھو اس نوں ہسے کھیڈے گاوے گیت سہاگی
چھڈے دامن دیوانے دا چنتا کیہی لاگی

شکرانے دے پڑھے دوگانے سٹے غم جھورانے
ناگ وسے گھر اپنے کرم خدائی جانے

سیاں کول لیلیٰ دے گیاں تک ہوشاں بھُل گیاں
اتے پلنگ بے انگ پئی سی لٹاں گل وچہ پیاں

اکھیں لہہ کسے کھوہ گیاں خشک لباں سو دونویں
سیّاں کول آیاں تے آکھن توں اتنا کیوں رووییں

میں مرگئی نوں رووو سیو میں نہیں داخل زندیاں
ایویں دنیا اُتے پھردی میں وانگر شرمندیاں

اج ودعیا کر جاؤ مینوں ہان میری دیاں سیّاں
میں سوگن بیراگن بن کے ہجر ماہی وچہ پیاں

سیو نی کجھ حال نہ پچھو میرے دل زخمی دا
اگے ہجر ستاندا آہا دکھیا دل درمیدا

مینوں بنھ کے ٹورن لگے ماپے وانگ قصایاں
میں امان نوشوہ مجنوں دی رکھیں خالق سایاں

اج نہ رووواں تے کد رووواں رو نہ دکھیا ہوواں
ہنجوں لڑیاں نینوں جھڑیاں تسبیح وانگ پرووواں

سیّو کجھ نہ آکھو مینوں میں ہاں درد ستائی
میرے پچھے اس صحرائی چال پڑی سودائی

کوہاں براں دے وچہ رُلداجھتہ پھلاہ لیہیکڑ
ایہو نفع پیا اس گل دا یار میرے نوں چھیکڑ

بھلا ہوندا میں مول نہ جمدی نہ جم نیہوں لاندی
سیّو کون لگاوے مرہم اج میریاں زخماں دی

ڈولی پاون گے مینوں اوس ویلے کی کرساں
کون بنے گا دردی میرا کر کر زای مرساں

اوہ بے چارہ درداں مارا مجنوں یار پیارا
اگے ہے اوہ مردا پھردا جد سنیوس ایہ کارا

مار کٹار مرے گا درداں نال افسوسوں گھنیاں
ہائے ربا کی کارا ہویا نال میرے کی بنیاں

ایہ گل آکھ ڈگی بے چاری سیاں پکڑ اُٹھائی
ہوش آئی اٹھ دوڑی لیلیٰ اے پر سار نہ کائی

کت ول جاسیں اگوں لیلیٰ رو رو آکھن سیّاں
رو آکھے نہ روکو مینوں میں واٹاں لبھ لیاں

پکڑ پلنگ بہایا اس نوں سیّاں دایاں مایاں
آکھے کو حلال نہ مینوں سیّو وانگ قصایاں

میلو میت پیارا مینوں جے چاہو جی میرا
نہیں تے مرن قبول تتی نوں درد آئے پا گھیرا

مائے جمن والیے سکھیے جمیا نج تتی نوں
اگے بدلی ساں دکھیاری لائی اگ بتی نوں

چیر لباس سٹے تے آکھے چھوڑو مینوں سیّو
تسی تمام کوتتاں سنگ رتیونی میں مینوں چھڈ گیو

نہیں معلوم تساڈے تائیں میری درد کہانی
اوہا جانے پیڑ میری نوں جس دے نال وہانی

پرزے پرزے کردی جامے ڈگ ڈگ دھرتی پوندی
ہک پوے تے مارے چیکاں زوروں اٹھ کھلوندی

ہائے ہائے قہر اولاّ کیتو نال میرے تو مائے
بلدی اٹے تیل پلٹیا جے ایہ جلدی جائے

جے میری ہے لوڑ تینوں کجھ میل میرے دلبر نوں
ڈولی پیئے نہ جاون میں دشمن دے گھر نوں

اُس دے وس نہ پاویں مینوں میں ہاں پاک امانت
وچہ امانت رب فرماوے کریو نہیں خیانت

مائے نی بن ساتھن میری میرے ونڈ قضیئے
کُکھ تیری دی جمی ہوئی اِیڈ نہ دے تصدیعے

ماتا دا دل گل کے ہویا وانگن موم شئی اے
سینے لا لگی فرماون نہ رو میریے دھیے

خوف اتار دلے تھیں اپنا نہ کر شور کوکارے
جوتوں آکھیں سو میں کرساں جگر میرے دے پارے

میرے جیوندیاں تائیں کیہے تینوں غم اندیشے
نہ ب کملی تے سودائن ایہ کمینے پیشے

رکھ تسلی تیرے تائیں مجنوں نال منگاساں
مائی مکر فریب بنا کے من وچہ پایاں آساں

ظاہر لیلیٰ نے بھی جاتا لگیاں ہون خلاصاں
لیکن دل نہ منے اُس دا ایہ نہیں گل قیاساں

لازم ہو اندر ونج بیٹھی یاد کرے ساجن نوں
آ دلبر تک رولا میرا جان چلی بھاجن نوں

رات دنے وچہ غم دے خانے روندی رہے بچاری
آ سراَج ہن شادی والی کر دکھلا تیاری

جے کر لیلیٰ دے دل اندر خوشی ہوندی اس کاجوں
تاں میں شادی کر دکھاندا لاکے زور مزاجوں

ملکاں دے وچہ ظاہر کردا ایس شادی دیاں دُھماں
اے پر بے مطلب ایویں کیوں کر دوڑا اوماں

ایس ہگامے دی وچہ پوہنچے دکھ لیلیٰ مجنوں نوں
میں بھی ہتھ اٹھاواں یارو ایسے کار زبونوں

اوہناں دوہاں تائیں ایہ شادی ہے وانگر بربادی
میں اہناں نوں رِنج نہیں کرنا شان دکھا کے شادی

قصہ لذت دار نہ رہسی جے کر اس نوں چھوڑاں
لیکن قلم نہ ٹُردی میری لکھ اس پاسے ٹورا

جے روح منے تاں چلے تابع قلم حکم دے
مندا روح نہیں اس گل نوں افسانے عمدے

قصہ کیہا لیلیٰ تائیں مایاں مایاں پایا
مہندی گانا نہ اس بھاوے ویہڑے تروڑ وگایا

ابن اسلام سجاوٹ کر کے جوڑ برات لیایا
آتش بازی بے اندازی راتوں دن بنایا

گولے جیون از غیبی گولے دردوں فرش ہلایا
القصہ جد رات گزری وقت نکاح دا آیا

قاضی آ بیٹھا وچہ مجلس سدیاں کول گواہا
ہور وکیل ہوئے آ حاضر مائل دل نکاحاں

سیّاں جا لیلیٰ نوں دسیا کوکیاں سر دھریاہاں
لگا پڑھ ہن نکاح ہن تیرا خار وچھاوے راہا

لیلیٰ نوں جد سیّاں دسیا لوت آئی بن منگے
آ مجلس وچہ حاضر ہوئی لاہ ناموسے ننگے

قاضی تائیں آکھن لگی سن میتھوں بے لنگے
دیویں ایس خبیثے تائیں میں مجنوں دی منگے

پڑھن نکاح نکاح دے اُتے نہیں شرح فرمایا
اگلا خاوند زندہ ہوندے کس نے عقد پڑھایا

قاضی کہندی چھڈ دے بیٹی گلاں بے بنیاداں
اَلاَمر فَوقَ الاَدَب ادبوں ملن مراداں

بے مطلب گلاں تھیں تینوں کجھ نہ ہوسی فائدہ
فَانکِحُو دا امر نہ چھُٹے جیوں اسلامی قاعدہ

کون وکیل گواہ اس گل دا جس ایہ عقد پڑھایا
باہجھ گواہ عقد نہیں کامل پیغمبر فرمایا

لیلیٰ دل تپیدہ ہو کے کہن لگی سُن قاضی
توں ناواقف تے نامحرم گئے زمانے ماضی

جس دم روز میثاقی آہا کئی شاہد اس گل دے
میرا اتے نکاح مجنوں دا بدھا روز ازل دے

کھارے آپ بہایا مینوں سرور نور سرشتے
کول گواہ وکالت والے بزرگوار فرشتے

قدرت نال نکاح خود میرا پڑھیا حق تعالیٰ
دس کیہڑا اج عقد میرے نوں فسخ کراون والا

لوڑیں ہور ثبوت وڈیرا کی تصدیق گواہی
آپ رضا آہا اس گل وچہ قادر پاک الٰہی

اس دن ایہ امانت اولیٰ بخشی ہوئی مینوں
اے قاضی سُن روز ازل دی خبر نہیں کجھ تینوں

نادر شرع شریف دے اندر نہیں ایہ مسئلہ چُنیاں
عقد اُتے پھر عقد پڑھاون تیرے کولوں سُنیا

سن سن سخن عجیب لیلیٰ تھیں دنگ گیا رہ قاضی
دل وچہ جاتا ایہ اس گل تے مول نہ ہوسی راضی

کہن لگا بی بی سُن رانی سرور نے فرمایا
چُپ ہر عیب چھپاندی چاہیے دل دا بھیت چھپایا

قصہ کوتاہ قاضی تائیں کیہا تمام دیواناں
کرو نکاح جبراً اس دا ہے فرمان شہانہ

لیلیٰ غصے ہو فرماندی میں تھیں سنو نمردو
کدی نکاح نہ جائز جد تک راضی ہون ہر دو

میں نہیں راضی میں نہیں راضی نہ میں عقد پڑھاواں
بے رضا نکاح نہیں جائز فرمایا صلحاواں

بے منشا پڑھیں نہ میرا عقد دھنگانے مُلّاں
میں امان پاکیزہ سچی لج نہ لائیں گُلّاں

رشوت لے ایماں نہ ویچیں عقد پڑھیں نہ زوری
روز شمار شماریا جاسیں کی خالق تھیں چوری

مدت تک رہیا ایہ جھگڑا ناحق حق شناساں
اے خیالوں مول نہ ٹلسی جاتا عاماں خاصاں

زور بزور نکاح پڑھ اس دا بنھ پایونے ڈولی
ڈولی ویکھ جاتوس ایہ سامی تھر تھر کنبی ڈولی

ایہ آسامی خالی آہی ساقی میرے بھانے
چار کہار قہاراں وانگن آ کے کھلے سرہانے

زیور ہار تروڑ وگائے سٹیاں چھاپاں چھلے
حال دوہایاں کردی مینوں ڈاہڈے بنھ لے چلے

پڑھ تَشَهّد ڈولی چائی چار کہار قہاراں
ودعیا نال کرن نوں آیا شاہ سنے سرداراں

ڈولی دیوچہ ڈولی لیلیٰ نالے شور شرب دے
سینے دے وچہ گلن کلیجے سُن سُن وین غضب دے

ہائے ہائے لوکو بنھ لے چلے مار غضب دا دھاڑا
خبر نہیں کس طرف لے جاسن لوکو ظالم پواڑا

خبر نہیں کس طرف لے جاسن چک کہار تتی نوں
کون سنے تے کس نوں دساں بنی لاچار تتی نوں

لوکو اج نہیں واقف بندا تُر چلی دا
نہیں افسوس کسے تے کوئی پُر پُر در وِلّی دا

مٹی تھیں مل کمتر ہویا میں اج خاک رلی دا
موت سوا علاج نہ کوئی گجی پیڑ ہلی دا

ویکھ میری اج حالت مندی نج خبیدی اے مائے
راکشاں دے ہتھ آئی لیلیٰ تدھ بن کون چھڑائے

بابل ن کر قید بندی نوں لائے مگر سپاہی
اس دی عزت بھاری تائیں لیک لگاندی آہی

دھکے دے نکالیا گھر تھیں سمجھیا مینوں عامی
ڈاروں ترٹی کونج نمانی کدھر ہکلی جاسی

کسے نہیں ہتھ رکھیا سر تے کیا مامی کیا ماسی
خیر کسے پر دوس نہ کوئی ایویں قلم قضا سی

ماں بابل نوں بھاری آہی دھکے دے کھدیڑی
موہرا کھاندی تے مر جاندی سختی آپ سہیڑی

بداختر ناشدنی آہی میں انہاں دے بھانے
ناگوار ہوئی تاں کڈھیا مار پیزار دھنگانے

دیو دیوتے دے ہتھ دتی لیلیٰ پری خدانے
خبر نہیں کی کرے خیانت مجنوں دی امانے

سیّاں وداع کرن نوں آیاں چھیکڑ واری رل کے
گاون گیت وچھوڑے والے کول قحافہ کھل کے

لے بھنے ہُن اللہ بیلی تیریاں کدوں اڈیکاں
نامے گاون سخن فراقوں نالے مارن چیکاں

بابل تیں سنگ ظلم کمایا جیوں کر ویر شریکاں
اے پر عشق سجن دے تائیں مول نہ لائیں لیکاں

لے بھینے ہُن اللہ بیلی نہ رو گھت کہائیں
عسروں لیس کرے گا خالق سر پر من رکھائیں

انشااللہ کرم کماسی کرم کنندہ سائیں
سچے عشق سجن دے تائیں داغ نہ جھوٹھا لائیں

جوٹھا منہ رقیبے کولوں نہ لیلیٰ کرواویں
ایہ امتحان عشق تیرے دا فاش شکست نہ کھاویں

سُچا در سُہاگ تیرے دا نگ تھیوا سلمانی
دیو خبیثے دے ہتھ دے کے دیویں نہیں سلطانی

جے کر ایس ہنگامے وچوں توں بچ ثابت گیوں
تاں جانی نہیں وصل دُراڈا دلبر نوں مل پیوں

وار و وار تمامی سیّاں گل باہاں گل رُنیاں
آکھے ہائے ہائے بہت پیاریاں سیّاں جانو چھنیاں

سیّو تسی سہاگنیں وسو جب لگ قسمت رلّی
میں بےقسمت قسمت چائی پے گئی تند اولّی

سیّو نی وکھ وسّو شالا عیشاں نال بہاراں
من پر چاؤ سوہلے گاؤ نال پیاریاں یاراں

سرمے پاؤ سیسی گندھاؤ جگ جگ عمر ہنڈاؤ
میں بےقسمت تائیں سیّو رو رو ودعیا فرماؤ

سیّو نی میں سکھی وسدی نوں رب پٹ وگایا
اچن چیت بچاری تائیں سخت وچھوڑا پاؤ

ماپیو سکے دشمن ہوئے ہو رکھدی اج یاری
نہ میں زندی نہ میں موئی نہ ویاہی نہ کواری

نہ سہاگن نہ میں رنڈی نہ تتی نہ ٹھڈی
نہ میں ساہوریاں نوں بھاواں پیکیاں بھی چک چھڈی

نہ مجنوں نوں ملنے جوگی رہ گئی میں مکالی　　نہ سچی نہ میں جھوٹی کت ول جاون والی
سئیو تتیاں لیکھاں والی دی ویکھو ناداری　　کوئی تدبیر بنے تے کریو ٹر چلی وکھیاری
جاندی وار ملاؤ مینوں قیس میرا دل جانی　　نزع وقت بیمارے تائیں آن ملاؤ پانی
جاندی وار احسان چڑھاؤ کریو غم گساری　　کیا جاناں کد فیر ملاں گے قسمت آپ مہاری
سئیو نی گل مل رو رو رووتے کُرلاؤ　　جان دیہو پر جان نہ دیہو مینوں موڑ لے جاؤ
جس دم چھوپے پا کے بہسو ال ترنجن سیّاں　　راگ سہاگ ملاپ الاپو سبھی اکو جیہیاں
میں کمینی لیلیٰ اُتے ہر دم راضی رہنا　　بےقسمت ہتھ ڈاہڈے پیاں پیا وچھوڑا سہنا
سئیو رکھنا یاد تتی نوں اوہ بھی کوئی آہی　　پیہیڑا چرخہ میری تھاویں رکھ لینا ہمراہی
میں بھی یاد تساںوں کر کر بیٹھ ہکلی روساں　　کھڑا رنگ ترنجن لاسی جے میں وچہ نہ ہوساں
سئیو نی ہن ودعیا کریو وس نہ کوئی چلدا　　جھگیوں اندر بلن مواتے جگر کلیجہ جلدا
جے کر گلیاں دے وچہ رُلدا ویکھو میرا جانی　　گل پلّہ گھت میری طرفوں حالت کھول سنانی
ڈانواں ڈول پھرے نہ بھوندا پھڑ کے کول بہاناں　　سوبھا تے دلداری کرنی گلیں لا پرچانا
اگے ہے اوہ دردیں بھریا جس دم سنیس حالا　　بےوفا کہے گا مینوں کول نہ بہاون والا
پیت میری وچہ نیت برابر پھڑ سودائی چالا　　ہائے ہائے قہر قیامت سئیو میں مر ویندی شالا
جنگلاں دے وچہ رُلدا پھردا چھڈ محل عمارت　　عمراں دے مزدور اے سندی محنت گئی اکارت
میری طرفوں کرنی اس دی خاطر اتے مدارت　　درمنداں دیاں آہیں سُن کے کنبے عرش عمارت
سئیو نی میں درد رنجانی سے پیڑاں سر گیاں　　چھوٹی عمر قضیئے لے ڈاہڈیاں دے وس پیاں
سئیو نی کوئی سکھ سنیہا لکھ تتی نو ں گھلیو　　نہیں تے میں روندی مر ویساں تتی نوں چھڈ چلیو
ساڈے کوچ نکارے ڈیرے کون رہائیں ٹالے　　کھڑی جو سلکھنی جتھے قیس میرا تن گالے
ابن اسلامی بانا لا کے ملک الموت دِسندہ　　جان لیندا تے حاضر کردی لاگو میرے تن دا
چار دہاڑے چانی چٹی نال تساڈے کھیڈی　　ایویں لکھیا میرے لیکھیں پئی مصیبت کیڈی
رُت لنبت بہاری چلی رہ گئے بھور پریشاں　　کیتا کوچ چمن دی رونق لگا داغ ہمیشہ
القصہ چک لئی کہاراں ڈولی ڈولی ڈالی　　اُڈیا روح سراج پرندہ بت گیا رہ خالی
سیّاں پرت گھر ول گیاں کردیاں ہائے ہائے　　ہن سراج لیلیٰ دا سنگی چلی دیس پرائے

دَربیان آمدن لیلیٰ درخانہ خسراچیاں و دَرخلوت آوردن ابن اسلام عروس راوحال آں وقت

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

القصہ گھر وہٹی آندی ابن اسلام مہراجے — مائی وار پیتا جل پانی کرن سلامی واجے
جو جو شگن خوشی دے پورے رسم رواجے — صدقے تے خیرات دتی کنگالے محتاجے
دین مبارک بادی آئی خاص و عام لوکائی — تک وہٹی نوں صدقے جاون وہس جنیدی مائی
جیہا راجہ تیہی رانی فرق نہیں وچہ کائی — جوڑی برقرار ہمیشہ کنجر دین ودھائی
ووہٹی لیلیٰ خوباں تائیں ویکھن آیاں کُڑیاں — گرد لیلیٰ دے تاریاں وانگر آن کواریاں جڑیاں
ویکھ ہوون قربان کڑیاں واہ واہ سرجن ہارا — لگا گرہن چنے دے تائیں سچا کرن پکارا
لیلیٰ لیل قدر دے قدروں گل اندام رنگیلی — نور بھری تک حور پری بھی سخت ہووے شرمیلی
لیلیٰ مہر سکوت موہیں پر گل کلام نہ بھاوے — لال دوپٹہ ڈال موہیں پر شام شفق شرماوے
میل تمامی ودعیا کیتے جلدی ابن اسلامے — خواہش اُس نوں بھر بھر پیواں لب لیلیٰ دے جامے
اقربا ہوئے سب رخصت بھی سب خاصی عامی — آکھے جھیب ہووے شب کالی دل وچہ بےآرامی
کل براتی اتے ملائیں کیتے اُس نے رُخصت — وہل ہوئی اس کارے دلوں پائی اس نے فرصت
ویکھ سراج خدا دیاں کاراں پھُل آئے وچہ زاغاں — بلبل ویرانے وچہ رُلدی جھل ہجر دیاں داغاں
آخر رات پئی دن لتھا پھری سیاہی پوری — دائی آئی سیج وچھائی مشعل بلی کافوری
لیلیٰ نے جس بستر ڈٹھا نشتر وجی چھاتی — کرے دعائیں یا رب سائیں کر لے ختم حیاتی
میں امان سجن دلبر دی داغ نہ لاویں عشقے — کرسی پازی دست درازی توڑ چڑھاویں عشقے
ابن اسلام آیا ول سیجے خواہش وصل کرن دی — تھر تھر کنبی ڈولی لیلیٰ میں امان سجن دی
رکھ لئیں ابرو میری نوں یا خالق سبحاناں! — دھرنا مار آ بیٹھا موذی سر پر وانگ شیطاناں
کوٹ ایماں میری دا لاگو جگھی سنہہ چلاسی — بھیج شہاب شتاب خدایا تاں دُرکاریا جاسی
توں ستار غفور کہاویں کج اج میرے پردے — لاج بندی دی قبضے تیرے مالک نظم نثر دے
چا نواز خدایا مینوں ویکھ میری اج حالت — صدقہ نبی محمدؐ مدنی جیں پر ختم رسالت
لیلیٰ اوگن ہار بندی دی شرم تیرے ہتھ سایاں! — کرم کما بچا لے ایتھوں سب تینوں وڈیایاں

یا گھل ملک الموت جنابوں قبضے روح شتابی
ایس کاروں مر جاون بہتر ہووے ختم خیالی
اک یتیم نہ سنگ سہیلی نالے دیس پرایا
ایس مصیبت بھاری وچوں رکھیں آپ خدایا
میں سپرد تیرے عاشق دی ہوئی روز ازل تھیں
توں بچاویں تاں بچاں گی ایس اشد مشکل تھیں
باہجھ تیرے اج ویکھے کھڑا میری اڈ مصیبت
حاضر ناظر سایاں تدھ پر روشن کیفیت سب
ماسوا تیرے اج کس دی پوہنچے مددگاری
اک یتیم نمانی لیلیٰ تیں تھیں منگے یاری
ابن اسلام نیڑے ہو کہندا واہ دلبر رعنائی
اتنی گلوں سڑ گئی لیلیٰ غصے دے وچہ آئی
آتش جرمی تیزی پکڑی اوہ نہ جاوے جھلیا
مرداں والا داعیہ کیتا غضب النبا بلیا
نال دیوار آویزاں آہی اک دو دھاری کاتی
لاہ اس نوں ہتھ پھڑیا کہندی کرساں ختم حیاتی
نام میرا سمسام العزت شاہنشاہ جناتاں
ایہ لیلیٰ محبوبہ میری دساں تینوں باتاں
قبضے میرے رہن مدامی ظالم جن کروڑاں
غیر نگاہ جو تکے اس ول گردن اس دی تروڑاں
میں دلہا ایہ دلہن میری میں راجہ ایہ رانی
ویکھ ہُنے میں تیرے تائیں کیوں کر کرساں فانی
جے کر تن حیاتی مٹھی کر توبہ اس کاروں
نہیں تے ایسے خانے اندر قتل ہوسیں تلواروں
زن بے زور آئی خواہ لیلیٰ تیغ زنی پر آئی
مرداں والا حوصلہ کیتا بن رہی سودائی
بول جواب شتاب اس گل دا او کم ذات کمینے
کر توبہ جان ہوگ خلاصی کرساں غرق زمینے
ایہ بھی سمجھ غنیمت بھاری لیلیٰ دلبر میری
خانے تیرے تھیں چک کھڑدا واہ ناہی کجھ تیری
نالے تینوں وی وچہ پل دے مار کریندا فانی
لیکن ترس آیا من میرے تیری ویکھ جوانی
چینا پھیر اس نوں ہتھ لایا سخت سزائیں دیساں
نہیں تے معافی میتھوں فیر نہ چھیڑ کریساں
جن سپاہ میری بے انتی ہریک وانگن شیہاں
تینوں تے کل کل تیری نوں کھاسن دے تنبیہاں
قسم مینوں تدھ خصم بنے نوں بھسم کراں وچہ دھرتی
اسم میرا سُن کوہ لرزے زور میرا جد ورتی
ابن اسلام نمانے اُتے ہیبت ہوئی طاری
بر بر تکے بول نہ سکے خوف سلے وچہ بھاری
متحیر پرشانی اندر ایہ کی بنیا کارا
ملک الموت آیا وچہ ڈولی لا کے روپ نیارا
نقش جیویں دیواراں اُتے یا جیوں بت پتھر دا
مان تران نہ رہیا جُسے کنبے تھر تھر ڈردا
اکھیں اگے نظری آوے اُس نوں موت کھلوتی
پاک ہویا اج قصہ میرا جان نہ دیسی دوتی
دل بیدل گیا چھپ کدھرے ڈگا کھا گردانی
خوفوں روم ہوئے استادہ بدن ہویا گل پانی
ڈگا تاڑ زمیں تے موذی وانگ تشنج سکتے
لیلیٰ جا چھاتی تے بیٹھی وانگر چابک دستے

مشکاں باہیں کڑیاں کڑیاں منہ کڑا کڑیالہ
مشکے وانگ اکٹھا کیتا حوصلہ مرداں والا

گردن اُتے خنجر دھریا آکھے کر آگاہی
آکھیں تے اک پل وچہ تینوں کراں جہنم راہی

ابن اسلام جاتا اج میرا آخر دم حیاتی
ملک الموت فرشتہ شاید چڑھیا میری چھاتی

دم بخود نہ آوے جاوے ہوش حواس نہ کائی
ہن چھٹکارا مشکل میرا مرساں ایسے جائی

نار نہیں کوئی موت خریدی دے کے دولت مایہ
اپنے ہتھیں موہرا پھکیا ناری دے منہ آیا

خشک لباں جبھ گنگی ہوئی نہ طاقت گویائی
قوت سکت روانہ ہوئی چہرے زردی چھائی

توبہ تائب ہووے آکھے جے ہن تروڑ ونداں
فیر بے ادب نہ تھیساں کھاوے قسماں تے سوگنداں

واسطے شرطاں تے سوگنداں قول کرائے پکے
تاں لیلیٰ نے باہر کڈھیا دے مکانوں دھکے

لک الحمد پڑھے جس ویلے آیا باہر مکانوں
جن ہتھیارے تھیں رب رکھیا دے کے ہتھ اسانوں

جان بچی تے لکھاں پائے لکھ پڑھے شکرانے
سخت کرخت مصیبت وچوں کڈھیا آپ خدا نے

حیرت غیرت تھیں اس تائیں کھاون پین نہ سُجھے
دیہی بل بل بجھے اُس دی روگ لگن تن گجھے

شرماندا نہ گل سناندا رنے رن مچایا
کی دسے جے میری تائیں راتیں جن ڈرایا

شاباش اُس جن جابر تائیں جس ایہ رنگ دکھایا
آکھ سراج حمایت کارن جن عشق دا آیا

کدی کہے مر جاون چنگا مار چھاتی وچہ کاتی
جو کلجھ اکھیں ڈٹھا راتی میری حیف حیاتی

مشقت دے دعائیں اُس نوں رب رلائی جوڑی
لیکن کی معلوم کسے نوں جوڑی وچہ اجوڑی

کدی کہے ایہ شادی ہوئی مرگے نالوں بہتر
نامردی ہے میرے کارن پگ مردانہ چھتر

دن دن لسّا تے درماندہ ابن اسلام نمانا
گل کلام نہ بھاوے اُس نوں بھلا پینا کھانا

ایس پچھہ وچہ سڑدا رہندا کردا سوچ وچاراں
میں بے چارے دا کی چارہ نال جنّاں دیاں کاراں

کدی کہے کوئی عامل سداں یا مت مفت مریواں
شاہ جنات قتل کر ڈالے جے گستاخی تھیواں

ہم سر تے ہم عمر پیارے پچھن اس تھیں سارے
دسے کی انہاں دے تائیں ایہ کجھ ورتے کارے

وچو وچہ گھٹے تے آکھے عزت رُل گئی گھٹے
سوکھا تپ بدن نوں کھاوے ڈائن کلیجہ کٹے

ماتا نے ایسی حالت جد ڈیکھی نور بصر دی
جاتوس ایہ اجوڑی جوڑی ایس نڈھی تے ور دی

گوشے سد پچھیندی اُس توں دس گوشے میں واری
کی تکلیف بنی تدھ تائیں کیہی ایہ بیماری

تیریاں رو بلائیں بیٹا دس میں گھول گھمائی
ابن اسلامے مائی اگے ورتھا پھول سنائی

رو رو ابن اسلام نمانے اگے ماتا دردی
الفوں لے کے یے تک ساری دسی گل اندر دی

اس ناری دی بدلے مینوں جے ناری وچہ پاؤ
لکھ شکرانے پڑھا دوگانے ساعت ڈِھل نہ لاؤ

تپ سوکھا ہر ویلے رہندا اس ناری دی آگوں
میں رنڈا اس نالوں چنگا رہیا میں سہاگوں

اُس لاڑے دی ماتا تائیں بھُس آہا ایہ اگے
نال رناں منہ جوڑ نمانی کردی سی اسرگے

دردف پتر دا جر نہ سکی جگر ہویا سڑ بیرے
منہ سر چم لگی فرماون سانوں ساک بتیرے

لکھاں ساک اساڈے تائیں لکھ لکھ گھلے کیاں
اس خونن تھیں چنگیاں اعلیٰ دیون سانوں دھیاں

تیرا سر سلامت شالا ہووے نال ہزاراں
اک اک وال تیرے دے اُتوں سوسوکُڑیاں واراں

اگے وی میں کہندی آہی نونہہ نہ لدھی من دی
پُت میرے دے لائق کتھوں توڑے دھی سلطن دی

اے پر آپ انہاں گھر آکے دِتا ساک اسانوں
اس کیہا ایہ شاہ مصر دا نانہہ کریندے کاہنوں

بیٹے نوں فرماندی مائی غور دلاسے دے کے
جے ایہ نہیں منشا تیری دی گھل دے اس نوں پیکے

اوس غریب غنیمت جاتا اُس دا پیکے جاناں
اکھیوں اولے گھٹ بھڑولے مُکے غم جھوراناں

ایس غموں دل فارغ ہوسی چِنتا مکسی دل دی
نہیں سہاگ ایہدا کوئی ایتھے نہ خوشی ہو ملدی

آخر میل صلاح دوہاں نے لیلیٰ پیکے گھلی
لیلیٰ سخت آزادوں چھُٹی آہی قید اولّی

سیّاں نوں لا سینے رُنی ماتا نے گل لایا
چند دن صدیاں وانگر گزرے رو رو حال سنایا

بے دستور بیٹی دا آون مندا اونہاں جاتا
ناگوار ہوئی اُس تائیں آہی سکی ماتا

کیسر وانگ ہویا مکھ پیلا نظر نہ آوے لالی
جوبن روپ لٹایا ہویا ڈاہڈی خستہ حالی

زُلفاں دے وچہ پے ولاویں جوگن جیویں بردگن
منہ سر چم مائی فرماندی کتھے تیرا جوبن

اوہ گلفام نورانی چہرہ جس پر حوراں شیدا
سرخی اُڈ گئی رخساروں زردی ہوئی ہویدا

جوش لہو تھیں تاب نہ رہیا آندراں نوں وٹ آیا
بے شک دردسر آج اسے نوں جس نے پیٹوں جایا

سینے نال لگاوے اُس نوں منہ متھا سر چُمے
دستِ مہر بدن تے پھیرے صدقے جاوے گھُمے

گل عذار نورانی چہرہ سورج دیاں رسماں
برگ ورگ نمودر ہویا پھڑی سفیدی چشماں

نہ اوہ تاب بے تاب کنندی سخت ہوئی بےآبی
نہ اوہ زلفاں چہرے رمکن پلچھے جویں خوشابی

غب غب جس تھیں جوبن چوندا لہو بھریا ہویا
اج اوہ سکے نبو وانگر رنگوں ہریا ہویا

اوہ یاقوت لباں دو مٹھیاں دسے سکڑی جمی
نہ اوہ رنگ عناب دسیوے ویکھ پئی وچہ غمی

زار و زار رووے تے پچھے مالا زار دھیو دا
بیٹی کی تیراج بانا آکھ سنا کجھ ہیو دا

کا جیا تینوں سکھاں کارن نظر آویں دکھیاری
ما قربان بتا فرزندا کیہی ایہ بیماری

ہان تیرے دیاں سبھ سیّاں ناز لڈاون گل وچہ

لیلیٰ دیکھ ماتا دی شفقت رُنی ہو بے چاری

آہیں دبندو کار چلایاں ہنجو پُریاں لڑیاں

پُچّ احسان چڑھایا میں پر جیوں ماواں دا چالا

نابکارت ڈے بھانے میں بداختر جمی

نہیں پر دوس کسے دے میرا جھولی پیا نوشتہ

مائے ایس سہاگوں مینوں چنگا بال رنڈاپا

نج دنیا تے آون میرا نج پرناوا میرا

جمدی مر دیندی دکھیاری نہ تکدی دکھ اِتے

میں دکھیاری دے سر غیبوں پئی مصیبت بھاری

خلقت جھکدی روندی جھُردی موئے ماپیو تائیں

پیکیاں گھر تھیں وانجی تتی ساہوریاں نہ جھلی

دوبھر ہوگئی زندگانی اندر تھوڑی عمرے

مائے نی مترئیاں وانگر دتوئی ہاوٗ دھکا

جرم کسے دا ویر لیوئی لا شریکا مائی

بابل بل بل جاوے میتھوں سمجھ نہ قابل مینوں

کی مقدور بچاریا دھیاں جت ول آکھو ٹرنا

لیلیٰ گلے الاہمے دیندی دعوے دار بچاری

وچہ دریا لہو دے اکھیں مچھیاں وانگر تریاں

منہ سر چم لگی فرماون نہ رو میری جائی

ستاں پتراں تھیں توں پیاری پت واراں تدھ اگے

خطرہ خوف نکال دلے تھیں چنتی رکھ نہ کائی

شالا گل بدن بروگے نوں تتی وا نہ لگے

دم دم ماپیو دے سائے پاویں چین سوایا

اے پر درد سجن دے اُس نوں لایا روگ اولاّ

توں سہاگن بنی بیراگن کھلیاں زُلفاں گل وچہ

ترٹے بند صبر دے مگروں اگے سی دکھیاری

مائے حال نہ پچھ تتی دا میں اگے جل سڑیاں

ککھوں کڈھ دُکھاں وچہ پایا لتیریاں والا

باوجود زیادہ درداں عمر لکھائی کمی

لیکھ ازل دے حاصل ہوئے ہائے قسمت برگشتہ

یا میرے ساہ پورے ہوون جاوے مُک سیاپا

ساہوریاں دے گھر وچہ پوہتا نج مکلاوہ میرا

ماپیو میرے حرج دیون نوں واپ منصوبے گتے

نہ رنڈی نہ رہی سہاگن نہ پرنی نہ کواری

میں یتیماں نالوں بتر ہوندے ماپیو سائیں

تقوے تکیے مان ترٹے کت ول جاوے جھلی

نالیاں کولوں نالے چلن نیر نہ ٹھلن خمرے

اج بھینوں دی حام بھیریندا ویر ہوندا کوئی سکا

مٹھی چھری ٹکا کے گل تے واہ تکبیر چلائی

ہائے ربا اج لیلیٰ بندی تدھ بن دسے کینوں

فیر آکھن ایہ مندی جائی دوس دھیو پر دھرنا

تیرے نالوں وچھڑیاں مائے پئی مصیبت بھاری

ماتا غور دلاسے دیندی شفقت تے دلبریاں

میرے جیوندیاں تدھ تائیں غم نہ ہوسی کائی

تیرے ول بلا کوئی آوے میں پاواں وچہ جھگے

ماں قربان نہ رو توں اتنا لوے بلائیں مائی

توں تپیں تے میں سڑ جاواں تیرے نالوں اگے

الفت مادرانہ تک کے جی ٹکانے آیا

جاری نین فواریاں ورگے ساڑے عشق کولاّ

نین ادرس رہن ہر ویلے درشن دے ترہائے
بوہا مار اکلی روندی جگر و جان جلائے
اٹھے پھر خیال سجن دا نین وگن پرنالے
چڑھ محلاں اُتے کوکے کوہ نجد راہ والے
نیند آرام نہ آوے مارے بستر نشتر غم دی
بےقراری دے وچہ اُس دی رات خیالیں دھمدی
وین اوہدے سن ترٹ ترٹ تارے دھرتی اُتے جھڑدے
تڑپن پارے وانگ نمانے وانگ پتنگاں سڑدے
کر کر سوچ قیاس دلیلاں اُسر کجھ نہ آوے
کون ہمدردی قاصد ایسا جو پیغام لے جاوے
نہ کوئی خبر سجن دی آئی مدت ڈھیر وہائی
جس دم ایہ بدخبر سنے گا جے لیلیٰ پرنائی
اگے چور ہویا غم کردوں ہور نہ درد سہے گا
مہنیں اتے لاہے دیسی بےوفا کہے گا
جان ہلاک کرے گا غم تھیں سُنیاں جر نہ سکسی
اگے ہی اس عیشوں خوشیوں پڑھیا اوک ترکسی
رہا کس پاسے ہن جاوے روسیاہ نمانی
نوشوہ بھی بدظن ہووے گا جس دی چاہ نمانی
تقویٰ تکیہ اوہا میرا اندر دوہاں جہاناں
بےاعتبار ہوئی اس ولوں چلسی کی بہانہ
جے تتی تھیں چت اٹھایا محبوباں خورشیداں
یا قسمت کس پاسے جاساں گیاں ترٹ امیداں
جے بختاں نے مدد کیتی ملیا یار نگینہ
کی جواب دیاں گی اُس نوں حیف میرا ایہ جینا
انہاں وہم قیاساں اندر اس دی شب گزردی
کی امید فلک تے رکھے لگے لو فجر دی
سیاں نال بہوے لا محفل میل ترنجن راتی
گاوے گیت فراق سجن دے ظاہر چپ چپاتی
گیسو وال خوشابی لچھے ریشم نالوں کولے
سڑسڑ وانگ کھدوری ہوئے خشک سرو دے لولے
پلکاں رنگ خاکستر ہویاں بھی اکھیں پتھرایاں
رو رو لال ہویاں رت جگروں سیاں آکھن آیاں
گاوے گیت غماں دے لیلیٰ چرخے دے آوازے
تشبیہاں غم تائیں دیوے چرخے دے پر سازوں
پیہڑ ڈاہ توکل والا بہندی کر صبوری
چل سراج ہن خبر عاشق دی لینی فرض ضروری

در بیان آمدن سید الشہدا ابن المرتضیٰ نبیرہ مجتبیٰ امام الامامین سیدی و مرشدی و سروری جناب شاحسین نزد عاشق مجنوں

رَبِّ یَسِّر وَ لَا تُعَسِّر کراساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

دیہ ساقی اک میرے تائیں جام مصفا حلبی
پیندیاں سار ملے تسکینی راحت پاواں قلبی
تاب شراب عطا کر مینوں دارو درد غماں دا
اَلْمَکْتُوبُ نِصْفُ الْمُلَاقَات بتاون آوے خط سجناں دا
مدت ہوئی نمانا مجنوں نجد اُتے آزردہ
چت اداس تسلی پاوے پڑھ نامہ دلبر دا

خاک آلودہ نازیں پروردہ وحشیاں وچہ بسیرا
فانی بالغلوب دا اُس نے پایا قرب گھنیرا

رغبت گئی مجازی نغموں اٹھی حرص حقانی
نقش بدل ہویا رُخ دلبر کھچ تصویر نہانی

نَحنُ اَقرَبُ والا اُس نے پایا گنج دفینہ
نیکیوں بدیوں بھلیوں بریوں پاک ہویا سو سینہ

عرفانی دولت ہتھ آئی جند نقد متاعاں
اُٹھی حب نُحِبُّ اللہ دی دم دم قدم اگاہاں

اکھیں اگے دن لگے طبق چودہ سن دلبر
کندہ نقش بسنگے وانگر نام سجن دا دل پر

وصلوں فرقوں گیا اگیرے منزل لنگھ حجابی
آوس نظری ہر ہر اندر سر لقا جنابی

خاراں گلاں دے وچہ اس نوں اِکو نور دسیندا
کنگن دھگرت پتالے تیکر اوہا جھلک مریندا

ایسا محو ہویا وچہ دلبر اَپنا آپ بھلایا
چھٹا فکروں ملی آزادی دلبر وچہ سمایا

ال دن شاہ سردار شہیداں پیر شبیر سہارا
برحق پاک امام معظم جانے عالم سارا

چھوٹا بھائی شاہ حسن دا دوہتا مصطفیٰؐ دا
لخت جگر علی شاہ مرداں روشن چن زہرا دا

عاشق دی سُن شہرہ آفاقی محنت سوز صفائی
آیا ملن نجد پر اُس نوں جنت تھیں کر دہائی

کی ویکھے جے عاشق بیٹھا شکل بنا مجذوبی
مستغرق گریباں اندر صاحب کشف قلوبی

ونج سلام سنایا اُس نوں شاہ حسین اگیرے
جایا شاہ علی دا آیا مجنوں بھائی میرے

نانا میرا سرور عالم زہرا میری مائی
تینوں ملن آیا اج دوروں شاہ حسن دا بھائی

جاگے بھاگ نصیب عاشق دے کمی نہ رہ گئی کائی
حسبوں آپناں آپ وکھاون آئی اُٹھ خدائی

مَرَّتَینِ بلایا اُس نوں پیر حسین یگانے
اِلّا کوئی جواب نہ دارو از عاشق مستانے

شاہ حسین تائیں نہ جاناں عاشق نے فرمایا
لیکن تیرے رُخ زیبا نے نوری چانن لایا

جیوں کر چن لیلیٰ دا چہرہ نور محبت بھریا
تینوں نظر میری وچہ آیوں پاک لطافت بھریا

جیوں کر الف تیرا قد سدھا نوری نخل خدائی
تیویں قد میرے دلبر دا بھی قامت زیبائی

جیوں کر تیریاں گیسواں اندر کنڈل پیچ گمانی
تیویں زلف میرے دلبر دی وانگ کند بجانی

جیوں کر نقش منور تیرے نقطے پاک قرآنی
دلبر میرے دے رُخ پھیری اوسے کاتب کانی

جیوں کر تیریاں نیناں وچوں دِسے سرِ جنابی
تیویں نین میرے دلبر دے مست الست شرابی

جیوں کر تیرے سلک دند گوہر درمکنوں پروتے
تیویں دند میرے دلبر دے ابیض دھووں دھوتے

جیون کر نظری آون تیرے رخسار گلابی
تیویں سرخ اوہدے رُخسارے بھریا نور جنابی

جیوں کر تیری چال البیلی قتل دھنگانے کردی
تیویں قتل کریندی نازوں گامزنی دلبر دی

لَارَیب تو ہیں دلبر میرا جلوہ نور کوہ طوری
ابرو بسم اللہ خم داری لکھیا کاتب نوری

ہو بہو حسن لیلیٰ دا ظاہر نظری آیا
ویکھ امام کہے واہ قدرت عشق مجازی پایا

اللہ اکبر جائی تعجب سبحان اللہ والی
واہ مجازوں پائی اُس نے جا حقانی والی

عاشق صادق نظری آیا حرص ہواوں خالی
کامل صدق تیقن اس دا درجہ پایوس عالی

القصہ پھر رخصت چاہی گوشے جگر نبی دے
عاشق کجھ کلام نہ کیتی اے پر جاری دیدے

اک خانے وچہ ڈیرہ لایا قمر اتے خورشیدے
سعدینا رل مجلس کیتی عاشق اتے شہیدے

محو شبیر دیاں وچہ نیناں وانگر نبی کلیمے
زلفاں دی خوش بو آندی نیند وانگ نسیمے

اوسے محویت دے اندر شاہ حسین سدھایا
عاشق نوں معلوم نہ کوئی کون آیا کی دہایا

ایسے حالت دے وچہ ہر دم عاشق سر بہ گریباں
وصل جدائی اس دے کارن ہو چلیا سی یکساں

جام جہان نمائی وانگر محبوباں دام مکھڑا
نیناں اگے حاضر کر کے کھول سناون دکھڑا

جس دم درد النبے چاوے اٹھے ابھڑ واہا
یا لیلیٰ دا نعرہ مارے نال دلے دی چاہا

شیر درند چرند پرندے سن سن نعرے آون
عاشق دی تک دکھیا حالت نینوں نیر وہاون

حرز جان سجن دے ناموں رہے پروندا موتی
ہوون ون وناں دے منکے چشماں اندر دھوتی

نرگس نین ہوئے فوارے چھنڈن آب زلالوں
پانی رنگ گلابی بنیاں نکلے جگر پتالوں

اک دن سخت آزردہ آہا خستہ جگر نمانا
شاغل یاد سجن دی اندر کامل مرد ربانا

اتفاقاً اس راہوں لنگھیا اک ہرکارہ شاہی
نجدوں تیز روانی کر کے لنگھیا جاوے راہی

رقعے نامے بادشاہاں دے کم اس دا پوچاون
عارض بن معطل ناتواں جیوں راوی فرماون

شتر سوار آہا اس ویلے چلیا طرف مصر دی
عاشق غاروں اٹھیا سن کے گامزنی شتر دی

ترٹھا شتر نٹھا چھک ڈورے کی ایہ آفت آئی
شتر سوار ہویا متحیر خطرے جان ڈولائی

جاتوس شیر درندہ کوئی اٹھیا وچوں جھاڑاں
ترٹھا اٹھ نہ نظریں آیا گردا گرد پہاڑاں

واہ و وا ہی شتر چلایا خوف دلے وچہ کھاندا
اچراں نوں اٹھ عاشق صادق باہر غاروں آندا

نعرہ یا لیلیٰ دا لاوے نال آواز جگر دے
شتر سوار مہارے جھلیا قدم ڈکے شتر دے

واپس آ دیکھے کی مجنوں عاشق سچا
جنگلاں سے وچہ روندا پھردا سید عامر دا بچہ

اوہ واقف سی اس دے عشقوں جانو سب دہائیاں
کول عاشق دے آں کھلوتا آکھے وانگر بھائیاں

چاں مجنوں گھر بابل تیرا روندا نال جدایاں
وانگ نبی کنعانی ہویا رو رو وانگ سودایاں

شور پکار فضولی تیرا چھڈ دے جوش خروشاں   سن توسخن میرے نوں یاراں نال دلے دیاں گوشاں

لیلیٰ لئی ابن اسلامے پرنی نال اقبالاں   نہیں وفا زنانی اندر بےوفائی چالاں

رنجھے رن ماریا اپنا چھوڑ دتا گھر باراں   عیش حرام کیتی تدھ اپنی اوہ دسے سنگ یاراں

نال رقیباں چین اُڈاوے یاد نہ تینوں کیتا   چھوڑ خیال لیلیٰ دا ہُن توں چل گھرے ول میتا

ڈولی چڑھدیاں مول نہ ڈولی یاد نہ کیتوس تینوں   رائگان کریں جند کاہنوں چل ہن یار گھرے نوں

باپ تیرے نوں تاپ ہجر دا روندا باہجھ ملاپوں   ہر دم وین بےچین کریندا تیری بری وجھاپوں

ایویں وانگ پتنگاں جلیوں نہیں پرواہ دلبر نوں   ایسی چاپ پوے وچہ چاہے لایا گرہن چندر نوں

اوہ سہاگن عیش ردھی ساہوریاں گھر جاکے   تینوں یاد نہ کیتا کدھرے بھلی نہیوں لاکے

لگ آکھے ایہ مت نہ مندی اوہ محبت ہوندی   دوہاں دلاں نوں اکو جیہا ساڑے اگ برہوں دی

مجنوں سُن ہویا متحیر ایہ کی بنیا کارا   بےوفائی کیتی لیلیٰ ڈگا ہو بچارہ

تلیاں مل سوار اُٹھاوے مہر کی ہوش سمہالی   فیر کہے دس حال حقیقت اس دی شادی والی

بےپرواہ محبوباں والا بےوفائی پیشہ   عاشق وانگ پتنگاں جلدے موتوں کیہا اندیشہ

نہیں پرواہ کوئی دل میرے سڑساں وانگ پتنگاں   بھاویں یار جانے نہ جانے دسے اندر رنگاں

شتر سوار جاتا وچہ دل دے ایہ نہیں چنگا ہاسہ   کہن لگا بھائی میرے نہ کر غم توں ماسہ

بےشک گئی ویاہی لیلیٰ اے پر زور بہ زوری   بےچاری دا چارہ کیہا بنھ انہاں جد ٹوری

دلبر تیرا تے توں اُس دا رکھ امید تسلّی   صادق صدق تیرے وچہ لیلیٰ نال رقیب نہ رلّی

روندی گئی نمانی لیلیٰ کر کر اُچیاں باہاں   ماریا جھوٹھ دتا دکھ تینوں دیوے رب پناہاں

ہتھیں نامہ لکھ دے مینوں کم سواراں تیرا   میں جمدا سلطانی پیکر کم ایہو ہے میرا

محرم غیر نہ کرساں کوئی اندر تیرے نامے   خفیہ جا لیلیٰ نوں دیساں تیرے ایس پیغامے

حلیہ حضت کریندا عاشق نہیں وساہ کجھ تیرا   مت رقیباں نوں جا دیویں نامہ لکھیا میرا

مت دلبر میرے نوں آوے رنجش میری طرفوں   اے عارض! اعتبار نہ آوے مینوں تیری طرفوں

شترسوار اٹھایا قسماں صاحب ذوالجلالوں   واقف ہور نہ کرساں کوئی ایس جواب سوالوں

دغا فریب نہ ہوسی کوئی کم سواراں تیرا   للہ خدمت کرساں تیری کم ایویں چایا بیڑا

جاتا پک یقین عاشق نے تاں پھر کیتی آرے   کاغذ قلم سیاہی کڈھی جیبوں شترسوارے

عاشق خون اچھل جگر دا لکھن لگا حالے   کلک پکڑ غماں دی لکھے نالے درداں والے

سینہ چیر جگر دا کڈھیا دلبر دا نذرانہ
نامہ لکھ دتا قاصد نوں ہویا اوہ روانہ

ہور پیغام سلام سنہیے بےشمار زبانی
مکن وچہ سرآج نہ آون سکھ سنیہے جانی

پینڈے کٹ مصر وچہ پوہتا عارض مرد سچاواں
کرے وچارے خط عاشق دا میں کس طور پوچاواں

باترتیب ملے خط اوس نوں بنے سبب اجیہا
مجنوں نوں وی حرج نہ پوہنچے جاوے پونچ سنیہا

بھارا خوف دلے وچہ اُس نوں مت تک پاوے دنیا
چھپن جوگی جاہ نہ لبسی جدوں شہنشاہ سنیاں

روزانہ اُٹھ سہج سویلے شاہی ول مکاناں
بیٹھ محل لیلیٰ دے جاندا کرکے کوئی بہانہ

اتفاقاً اک روز اتھائیں لیلیٰ نظریں آئی
باری دے وچہ بیٹھی ہوئی چٹھی کھول وکھائی

نال اشارے دسیا اُس نوں ایہ نامہ دلبر دا
ہور پیام زبانی جھڑے آکھ سناوے ڈردا

چوکھٹ تے رکھ خط شتابی ہویا آپ روانہ
تھوڑی گل گلان بناوے چغلی خور زمانہ

لیلیٰ گولی نوں فرمایا جھبدے جھبدے جاویں
ہتھوں گر پیا اک کاغذ گلیوں چک لیاویں

خادمی نامہ چک لیائی چا لیلیٰ نوں دتا
چم جگر دے نال لگایا سرد ہویا سو پتا

اکھیں سکھ کلیجے ٹھنڈک چم سینے سنگ لاوے
لوں لوں شکر الٰہی دا دروازہ پاوے

خط آیا خط گئے جگر دے خوشیاں حد نہ کائی
چہرے رنگ منور چڑیا تیز ہوئی بینائی

غم غلط ہوئے خط آیا چن عیدی دا گویا
وت وت پرت پرت کے آکھے بخت پیا اٹھ سویا

قاصد میں قربان تیرے تھیں لکھ لکھ واری صدقے
اک اک قدم دے اتوں میں بلہاری صدقے

فارغ ہو کے کموں کاجوں جس دم فرصت پائی
بیٹھ علیحدہ پڑھدی نامہ دیہی جوت جگائی

جیوں جیوں پیچ نامے دے کھولے پیچ گواوے دل دے
چلے زخم وچھوڑے والے گھاؤ اندر دے ملدے

زُلفاں دی خوش بوئی والا جس دم جھلیا
رقعہ کلی گلابی وانگن آپے جاوے کھلیا

نامہ مجنوں بہ طرف لیلیٰ وخواندن لیلیٰ نامہ مجنوں

رَبِّ یَسِّر وَ لَا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

اول حمد الٰہی لکھاں لطف جدیا ہر ہر تے
شاہ گدا برابر جانوں جس دے عالی در تے

بےقیاس حسابوں جس دی بےپرواہی در تے
سرگردان اسمان ہمیشہ جس دے اک امر تے

جس دے نور شعلے دا چانن شمس اتے فجر تے
لامکان دِدے پر اُس دا کندہ نقش جگر تے

جے چاہے تے کر دکھلاوے باغ بہار کلر تے
باغ بہاروں شور بناوے بار نہیں اُس بر تے

جے چاہے تے تاج ٹکادے گداگراں دے سر تے
بادشاہاں ہتھ کاسہ دیوے نشر کرے در در تے

رونق دتی محبوباں دے رُخ پُرنور انور تے
ظلم تعدی جائز رکھن عاشق بےعذر تے

لکھ صلواۃ سلام کروڑاں پاک نبی سرورؐ تے
جس پر ختم رسالت ہوئی نبیاں دے افسر تے

دربانی جبریل جیہاندی جس دے عالی گھر تے
شان اوہدا معراج مبارک دھرتی اُتے اُترے

ایک سپوت بھی کل تارے روشن دن چندر تے
لکھ رحمت لکھ برکت اُس دی مادر اتے پدر تے

سید مکی مدنی عربی بانگ جس دی وچہ دھرتے
وَالضُحیٰ جس دا رُخ نوری جلوہ وَالفَجر تے

برحق چارے یار نبی ساقی حوض کوثر تے
رضی اللہ تعالیٰ عنھم رحمت دائم ہر تے

ہر چہار قندیل نورانی غازی شیر کفر تے
رحمت تے صلواۃ ہمیشہ اُس دی آل اطہر تے

بعد حمدوں صلواتوں آواں میں مطلب دے سر تے
آ قلمے منہ لا سیاہی ڈگ سجناں دے در تے

منہ کالک مل منگ معافی نیوں نیوں ہو سلامی
بول دعا ثنا سجناں دی دعویٰ رکھ غلامی

موتی درِ نایاب ان ودھے ہر ہر سطرے ونڈیں
خون جگر قلم دی راہوں اتے ورقاں جھنڈیں

اے لیلیٰ سُن شادی تیری چوٹ لگی دل میرے
ہائے افسوس محبت تیری پالے قول پکیرے

حیرت دی حد رہی نہ کائی سن سن سخن عجیبہ
لکھ الحمد سہاگن ہویوں ہویائی نیک نصیبہ

واہ او یار محبت والے تیریاں دہن پریتاں
کرکے قول محبت والے چنگیاں پالیاں ریتاں

نہیں ایہ کار اصیلاں والی لا یاری اٹھ جاناں
اول لا شطرنج محبت لا بازی ہٹ جاناں

کی مجال ملقب کراں تینوں بےوفایوں
لیکن ایہ انصاف نہ جناں ہٹ رہنا اشنایوں

ایڈا ظلم نہ جائز چنا اتے نفر مداماں
آقا دا آئین ہمیشہ یعنی سار غلاماں

بےشک بھار پہاڑوں بھارا لا کے توڑ نبھاون
لیکن اس تھیں بہتر ہوندا لادندیاں ہٹ جاون

ویکھ میری پروانے وانگر کرنی جان فدائی
عیش بھلائی ہوش گوائی بن وحشی سودائی

تدھ پرواہ نہ میری مولے میرے ویکھ میاپے
گھر اُجاڑ ہویا بن باسی یاد نہ کیتے ماپے

اے پر نہیں پرواہ عاشق نوں ملسیاں زور دھنگانے
اپنی بھری نبھائی جاساں توں جانے نہ جانے

بےشک بےپرواہی والا تینوں دان جنابوں
میں بھی ہٹ جاون نہیں سکھیا آیاری دے بابوں

جان میری تدھ کرنا آہا جان میری دا صرفہ
ہتھوں آکھے لگ رقیباں ظلم چاپایا یک طرفہ

جس دن اول قول پکانے ایہ ناہ سجپدا تینوں
بےعزتی بدنامی ہوسی مہنے دیسن مینوں

اول آپے نیہوں لگایا قول اقرار پکائے
حشر اندر رُسوائی اُس دی جو ڈردا ہٹ جائے

بے شک حق بجانب تیری توں ڈاہڈی میں لسّا
شوقی تیرے سیر چشماں تے ایہ ہے میرا حصہ

آس امید میرے دل آہی تیرا غور دلاسہ
ترٹی آس ہوئی نہچا تدھ صرفہ نہیں ماسہ

مان تران میرے دا شیشہ چور کیتا سنگ ٹھوکر
واجب تا ہا تیرے تائیں دردی میرا ہو کر

بس سجناں بہوں سریا تیتھوں پُنیاں میریاں آساں
ناامیداں یاساں اندر ہوساں نہیں ہراساں

ابن اسلام خبیث حرامی ور بنایا چُن کے
جبل النجد اساں بھی اپنا گھر بنایا چُن کے

توں شوہ نال ہویوں رنگ رتڑی بوڑ مینوں وچہ شوہ دے
شاہ دے اگے عذر نہ کوئی میں بے چارے شوہدے

باز آ اس کجیایوں کڑیے مت ایہ تیری شادی
ہو تبدیل غمی تھیں جاوے بن خانہ بربادی

شالا میرے رقیب حرامی توں چر توڑی جیویں
لگا گرہوں چن دلبر نوں میں تک سکاں کیویں

رکھیں فکر امان میری دا جو تدھ ہاس امانت
چیتا بے سانبھ کرن تھیں ہودی کجھ خیانت

چیز میری نوں ہتھ نہ پاوے دشمن بد دیانت
بے سروسامانی عاشق دی اج تیرے ہتھ دانت

بے امید عاشق دیاں سجناں تیرے کول امیداں
نظر تیری درکار اسانوں چھٹن غم دیاں قیداں

بے آرام غلام عامر تے ہر دم راضی رہنا
دسو تسی بہاریں اسانوں پیا وچھوڑا سہنا

بے شک درد تہاراں جوگی دکھیا جان اساڈی
تینوں حرج نہ پوہنچے شالا نازک طبع تساڈی

میری جانی جواب اُڈیکے اتنا سمجھ سہارا
نکل جواب تیرے تھیں جاسی روح میرا دکھیارا

جد پرواز کرے میرا درد تیرے تے آسی
تعظیماں تکریماں کرکے جت ول جانا ہاسی

سڑ گئی نوک قلم میری دی سن سن میرے نالے
اجے طبع نہیں ڈکی میری وانگن دیگ اُبالے

بس فقط کراں خط تحت خوف زیادہ دل پر
مت زاری سرور دی سمجھے نازک خاطر دل بر

لیلیٰ خط سجن دا پڑھیا نال اخلاصی پیاراں
اے پر زخم ہوئے پھر تازہ تازہ طومار ہزاراں

سن سن گلے الاہمے طعنے نالے دین نہ واراں
اتھرواں تر کاغذ کیتا وانگن ابر بہاراں

نال پیار بڑھے کئی واری فیر پڑھے پھر پھولے
دُر گلابی نیناں وچوں آم پیئے وچہ چولے

جلدی قلم دوات منگائی لے اک کاغذ کورا
لکھن لگی درد النبے قلم لوے ہڈ کورا

کرے عنایت ذات الٰہی خوب توفیق عطاوے
معشوقاں دے عاشق دے ول خط صحیح لکھاوے

دَربیان نوشتن لیلیٰ بہ جواب نامہ مجنوں دَررفتن عارض بن معطل برکوہ نجد

رَبِّ یَسّر وَ لا تُعَسّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

آ قلمے دستور موافق چم زمین ادب دی
جیوں کر فرض انسانیت من وحدانیت رب دی
سرجن ہارے کھیڈ دنی دی سرجن وکھانی ابدی
لیکن کنہ قدرت اس دی ڈھونڈ رہیاں نہ لبھدی
جیا جون پیدائش اس دی پچھم تے پورب دی
وقت دوقت پوجادے روزی کیڑے ہاتھی سب دی
بے پرواہی تے سلطانی اوسے تائیں پھبدی
اوہ داعی سب رعیت اس دی شاہی شاہ اغلب دی
جے چاہے پل وچہ گواوے رونق لہو لعب دی
ترٹے جوڑ پلک وچہ دیوے قدرت میل سبب دی
وہم قیاس گمانوں اُچی ذات خدا واہب دی
صفت بوقلوی ربانی بو قلموں نہیں لبھدی
قلم رقم نہیں کر سکدی صفت شہِ یثرب دی
اِنّ اللہ وَمَلٰیکَتہٗ یُقتلُونَ عَلَی النّبی عزت پاک نسب دی
اس دے کارن ظاہر ہوئی دنیا رب صاحب دی
شان اوہدا قرآن بتاوے اَسریٰ بِعَبدِی
عرق و زُلف اوہدی دی نسبت نہیں عنبر اشہب دی
اوہ راجہ کونین تے پرچا خلقت شرک غرب دی
چارے یار نبیؑ دے قوت دین اسلام مذہب دی
رَضِی اللہ تَعَالیٰ عَنھُم اعلیٰ ہستی سب دی
زور جنہاں دے اگے طاقت ہیچ آہی مرحب دی
سر پر تاج خلافت، قدمیں شاہی عجم عرب دی
آل اصحاباں پاکاں اُتے دائم رحمت رب دی
کدی سرَاج سنے گا زاری میراں جاں بلب دی
آیا خط سجن دا گویا چن عیدی دا چڑھیا
چم کلیجے نال لگایا نال توجہ پڑھیا
نامہ تیرا میں روندی نوں خوش پیغام لیایا
وانگ تعویز اٹھرا دے گھٹ گھٹ بنھ گلے وچہ پایا
میں رنجور عمر دی تائیں دارو بخشیا شافی
میریاں زخماں جگری کارن ہے ایہ مرہم کافی
گویا زہر کٹھی دے تائیں ایہ پڑی تریاقوں
یا تسے نوں شربت ملیا بجھی اگ فراقوں
صد الحمد جناب ربانی یاد کیتا دلداراں
گویا فرحت دل دکھی نوں بھیجی میں ول یاراں
اک اک روم میرے وچہ ہوون جے کرلکھ زباناں
تاں بھی اس احسان تیرے دا نہیں پجدا شکرانہ
اے پر ایہ گل مندی سجناں لکھی میرے بھانے
طعنے تیر خنجر تھیں تیرے جگروں یار سدھانے
مڑاں ایمانوں جے مکھ موڑاں قول اقرار نہ تروڑاں
ایتھے اوتھے دوہیں جہانی مینوں تیریاں لوڑاں
توڑے دن دن میرے تائیں پونچن رنج کروڑاں
قسم تیری ہر حالت اندر تیرا لڑ نہ چھوڑاں

سر دتا متر پایا تیرا گل پچھے گل جاوے   نہیں پرواہ شمع تیری تے جان میری جل جاوے

قسم خدا دی چین نہ مینوں بیٹھی فالاں پاواں   کا نگ اڈاواں ادسیان پاواں رو رو وقت لنگھاواں

تیری بھی وریامی ڈٹھی بیٹھوں اندر جھلاں   بار علامت دوتیاں والے میں سر بیٹھی جھلاں

قول تیرے تے پہرہ دیندی ثابت بیٹھی ہوئی   بول اول دے پال وکھاساں نہ خطرہ رکھ کوئی

توں فارغ ہوں نیکیوں بدیوں بیٹھوں جان بچا کے   مینوں دوتیاں ساڑ جلایا ویکھ اکھیں خود آکے

یارا دوتیاں دے وچہ مینوں کر خوار نہ اتنا   ہجر تیرے سٹ پایا منجی کر بیمار نہ اتنا

درشن تیرا دارو میرا لے جھب سار حکیماں   مدت ڈھیر غماں وچہ بیتی ہن نہیں تاب یتیماں

عرضی واچ میری محبوبا ہرگز ڈھل نہ لاویں   روضہ عدن اندر اک واری نال ضروری آویں

بندی اگے حاضر ہوسی نہ ہوئی تے آسی   بنداں تروڑ اگے دل بندی سیس نوایا جاسی

چھیتا مت آون تھیں سنگیں خوف رکھیں دوتاواں   مرنے دا نہیں ڈر وریاماں عشاقاں شہداواں

میں یتیم غلام بندی نوں تیرے باجھ نہ ڈھویاں   آؤ درس وکھاؤ بخشو بہتی عاجز ہویاں

روزہ عدن اندر جد آؤ کرم ہوسی ستاری   باقی حالت قدمیں لگ کے آکھ سناساں ساری

لکھیا خط کیتا بند نامہ لیلیٰ درد رنجانی   کس حیلے قاصد نوں دیواں کردی سوچ نمانی

اوریا نام آہی اک باندی جلد اس نوں بلوایا   پردے وچہ وکھائی چٹھی نام انعام رجایا

نالے منت سماجت کیتی نالے کجھ دبکایا   عارض نوں ایہ دے آ چٹھی لیلیٰ نے فرمایا

بھی پیغام زبانی دتے نالے ایہ سمجھایا   چیتا بھیت نہ ظاہر ہووے چاہیئے راز چھپایا

عارض نوں دے آئی چٹھی گولی من امر نوں   عامر زین شتابی پائی کر کادی اشتر نوں

پینڈے مار اسوار شتر دا جا نجد تے پوہتا   آیا نظر نہ عاشق اس نوں تھکا مڑہتا

نومیدی وچہ واپس ہویا مقصد ہتھ نہ آیا   اوگت گئی میری سب محنت پھریا منہ کرمایا

نجد پہاڑ سوار سیانے پھر پھر سارا ڈٹھا   اک غارے وچہ نظری آیا اُس نوں عاشق بیٹھا

گردا گرد درندے وحشی شیر پلنگ ہزاراں   نینویں سر تمامی نال اخلاصی پیاراں

عارض خوفوں اگاں نہ جاوے مجنوں بھی تک پایا   لئے پچھان ایہ قاصد میرا آ اگاں فرمایا

حومایاں نوں رخصت دتی جاؤ اپنے گھر نوں   کر سلام رخصت ہوئے وحشی سن امر نوں

فارغ ہو عاشق نے پچھیا دس دلبر دا حالا   قاصد کہے جدایاں اندر جیوں کر ہوندا چالا

کروں کھول شتابی کر کے قاصد نامہ دتا   چم کلیجے نال لگایا سر دھویا سو پیتا

کی کہاں اوہ کیڈی شادی ہوئی عاشق کارن
رقعہ پڑھ ہویا دل تازہ وانگ کلی دے کھڑیا
کار اُجاڑ نظر وچہ آوے نجد پہاڑ اس ویلے
شمع سجن پروانہ سڑیا سر قربانی کریے
شترسوار پچاوے پایا عاشق طالب دیدے
پوہتے شہر مصر دے نیڑے تاں عاشق فرمایا
جا لیلیٰ نوں کسے بہانے قاصد گل سنائی
اگے نت اڈیک رکھیندی لیلیٰ بادشاہ زادی
لیلیٰ کار سواری تیری اگوں جیوں کر مرضی
لیلیٰ جامے وچہ نہ میوے خوشی نہ جھلی جاوے
لگی ہتھ تیاری ساری کول ماؤ دے آئی
مائے جے آکھیں تے جاواں سیر کرن وچہ باغے
روضہ عدن ڈٹھا نہیں جاکے کی اُس حالت مالی
مائی ویکھ دھیو دی مرضی جا بےشک فرمایا
اک گولی اک خادمہ دائی تناں باجھ نہ کوئی
لیلیٰ پل پل سال گزارے کد باغے وچہ جاواں
لگی ہون تیاری ساری سنگ لیاں چند سیاں
تاں رنگ لیلیٰ موے چہرے چڑھیا وانگ انارے
خوشیاں تھیں دل راضی راضی شکر پڑھے لکھ واری
لیکن خوشی نہ پچے اتنی جیوں ازمایا کتیاں
آفت ناگہانی وانگ نوکر ابن اسلامی
آکھے ابن اسلام گھلیا مینوں دے سنیہا
گوشے دے وچہ سد علیحدہ نوکر گل سنائی
سے بندیاں نے ڈٹھا اس نوں سدیا گھل سنیہے
مت لیلیٰ باغ وچہ جاوے رہیے ناہیں ابروہی

پل وچہ سرد کیتا اس نامے سیندے تپدا اہرن
آکھن لگا قاصد تائیں لے چل مینوں اڑیا
لے چل مینوں لے چل مینوں قاصد سیھج سویلے
کی سراَج سجن تھیں پردہ سریا اگے دھریے
ٹریا جان دیون نور غازی وانگ پتنگ شہیدے
روضہ عدن اندر چل بہاں دسیں مجنوں آیا
آیا باغ عدن وچہ مجنوں نجدوں کر کے دہائی
آ لیلیٰ نوں عارض قاصد دے مبارک بادی
مجنوں نوں لے آندا نجدوں دے کے تیری عرضی
روضہ اندر اج جانا گولیاں نوں فرماوے
دے دعائیں تے تسلیماں دل دی گل سنائی
ہسڑیا جی مدت ہوئی خفگی وچہ دماغے
رخصت دیویں تے پھر آواں ڈاہڈی خستہ حالی
روضہ عدن تیری خاطر باپ تیرے بنوایا
باغ عدن وچہ جاون کارن جلد تیاری ہوئی
سامعین جانی میری دی ٹھنڈک نال کلیجے لاواں
بدل حسن گھٹاں بنھ چڑھیا موجاں موجاں جیہاں
چلی لین لقا سجن دا وانگ کلیم سُہارے
مینوں تاہنگ چروکی آہی اج ہوسی دلداری
غیبوں پئی بجگ اسمانی دلدیاں دل وچہ رہیاں
آ لیلیٰ دی مائی اگے ہویا اوہ سلامی
پردے دے وچہ دسنی والا ہے اوہ بھیت اجیہا
روضہ عدن آیا اج مجنوں نجدوں کر کے دھائی
بہتر عزت رکھن اپنی شرم شرع وچہ کہیے
آون اس دے تھیں مت اٹھے نواں شگوفہ کوئی

ہرگز جان نہ دینی ہوسی لیلیٰ باہے گھر تھیں
داغ سیاہ سفید چادر نوں جاوے نہیں ہنر تھیں

آئی گئی نہ کرنی ہوسی چتیا چتیا مائی
ابن اسلامے گھلیا مینوں کر کے ایڈ توائی

نوکر تھیں سن گلاں تمامی بیگم سوچی جانی
دے ولدے آکھن لگی توں سُن بیٹی رانی

رکھ موقوف بھلک پر جانا اج نہیں نیک دہاڑا
متاں سیٹیاں سٹھے تائیں وافر پوے پواڑا

بہتر اج صلاح تروڑن رکھ موقوف فجر تے
فرمانا مائی بابل دا منئیے چشم و سر تے

لیلی سُن مائی دے کولوں بت نمونہ ہوئی
طاقت سکت روانہ ہوئی سخن جواب نہ کوئی

آیا چڑخ دماغ تائیں بند نظر چکرائی
ہفت فلک اواینرے دسن کی گل کیتی مائی

شیش محل بھڑکدے دسن دوزخ وانگ تمامی
پل وچہ ہور زمانہ ہویا ڈاہڈی بے آرامی

ہور دی ہور گیاں ہو کھیڈاں چہرے پھر گئی زردی
رو فرماندی مائی تائیں توں نہیں ماتا دردی

میں بیمار ازارن مائے دِل غمگین اس قیدوں
باغ اندر روح تازہ ہوسی چلی ایس امیدوں

بےاعتبار ہوئی میں تتی بھٹھ میری زندگانی
ماپے ساہورے دشمن ہوئے نہ ملیا دل جانی

میں جاتا توں جند میری دا صرفہ کریسیں مائی
ہائے ہائے ساہوریاں پیکیاں وانجی قسمت خوب لکھائی

ایہ گل آکھ ڈھٹھی سر پرنے گش لیلیٰ نوں آیا
گردا گرد کنیزاں ہویاں بانہوں پکڑ اُٹھایا

وانگ آسیب زردہ بےچاری خود مٹھیں وٹدی
اٹھے پھیر ڈگے کھا گردش پل پل اندر گھٹدی

سیّاں کرن دعائیں پیاں بدلاں وانگر کھلیاں
لیلیٰ بےسُرت وچہ ڈگی زُلفاں گھٹے رلیاں

عطر مقوی ملن دماغے آئی ہوش بجائی
جھولی اندر دھر کے بیٹھی بیٹی دا سر مائی

آئی ہوش لیلیٰ نوں جس دم کردی وین اجیہے
جگروں پار لنگھاوے رو رو نوک نیزے دی جیہے

ہائے ربا نہیں قسمت میری مکہ تکاں دلبر دا
دن دن آساں تڑٹیاں جاون کوئی نہیں حامی بھردا

سنجے وین میرے سُن کٹھے عرش عظیم ڈولانا
ہفت فلک تک لرزہ آیا باشک بھی کُرلانا

کد تک درد سہاسیں ایڈے میرے دکھیے جی نوں
کدوں ملاسیں میلن والیا دلبر میرے پی نوں

کس دن جام درس تھیں جاسیں میری تسی اندر دی
ملن تھیں کد زخم ملن گے تک صورت دلبر دی

جا داز پلنگ تے ہوئی لیلیٰ آس ترٹی
ترٹے بند صبر دے دل تھیں قسمت گئی نکھٹی

جدوں خیال ٹرن دا آوے ترٹ پلنگ تھیں جھڑدی
گجھی آتش بھانبڑ بالے بیرے وانگر سڑدی

رو رو مغز ہویا ناطاقت ہڈیاں ہویاں خالی
اجے نہ رجی رونوں لیلیٰ گجھیاں پیڑاں والی

درد دلے وچہ ندیاں وگن چشموں باہر نکالے
وادر دا اج کون تتی نوں بے دلیلی حالے

برہوں کاتی لائی چھاتی درشن مرہم جاتی
نازک عمر ایانی لیلیٰ ہجواں اندر نہاتی

بھاری تہمت جیون والی بن آئی نہ مردی
انگلیاں گھت زُلفاں پٹے لیڑے لیراں کردی

برہوں مار دیوانی کیتی سینے چبھن نوکاں
لگی چوہبک درد الم دی سار نہ کوئی لوکاں

جلے بلے دکھ درد ستاون نیناں لایا ساون
رسدا زخم جگر دا جاوے جیوں ناسور چراون

کدی سراندی کدی پواندی کدی دھرے سر زانو
ودھا زخم ہجر دے تیرے گزری مرہم لانوں

اٹھے کدی بہے بے چاری سول غماں دے سہے
درد جناں نوں کنڈے لائے چین انہاں نوں کیہے

وانگ نزع دم آخر آئے وصلوں منگے پانی
کھڑا گٹ پھرے اج ایتھے گھٹدی جائے نمانی

جنہاں دِلاں وچہ ڈیرہ لاوے ایہ آتش برہوں دی
قسما کھا انہاں دے کولوں نیندر ودعیا ہوئی

چھوڑ سرَاج لیلیٰ نوں ایتھے چل ہن باغ عدن وچہ
خبر لے ونج عاشق والی اوس اڈیکاں من وچہ

آمدن مجنوں درروضۂ عدن ومحروم ماند از دیدار دلبر و گریہ زاری کردن

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

عارض قاصد تھیں جس ویلے مجنوں راہی ہویا
روضہ عدن اندر گل کارن بلبل چلی گویا

گُل دلبر نوں ویکھن چلیبلبل فرحاں شاداں
لیکن تک لیا اُس تائیں بےداداں صیّاداں

تاڑ لیا اوس اوندے تائیں نظر بازاں غمازاں
اوہ اوہ کر کے گردے ہوئے تیز نگاہ جیوں بازاں

اوہ رقیب پرانے دشمن دوڑے چائیں چائیں
جا اوہناں نے گل سنائی ابن اسلامے تائیں

اوس بدذات سنیندیاں جلدی اک گلام دوڑایا
جا لیلیٰ دی مائی تائیں سارا حال سنایا

مجنوں باغ عدن وچہ پوہتا من وچہ آس گھنیری
ملسن یار آزار سدھاسن آس پوچے گی میری

غنچہ غنچہ پتہ پتہ کلی کلی ہر تازی
کان ملاپ پیارے دلبرہر اک تختہ راضی

کار رقیب دسن مرجھائے دلبر شیدائے
شاخ گلابی خوشی وصل تھیں دوہری ہوندی جائے

سنبل وانگ سجن دی زُلفے جھوٹے لیندا جھولے
باد صبا کولوں تھرائے مت دلدار قبولے

صرصر باد صبا دے جھونکے پردے تروڑ حجابی
ہر چمن دے کوچے پھردی بےڈر بے نقابی

لوریاں دے دے نیناں اندر بھرے شتابی
جیوں آغوش اندر سجناں دی عاشق ہون شرابی

آکھے میں قربان خدا تھیں جس ایہ گھڑی لیاندی
اس اک پل دی لذت پچھے بھُل گئی عمر دکھاں دی

مدتاں پچھوں آساں لگیاں طالع کیتی یاری
چر پچھس اج ہوئی میریاں بختاں دی بیداری

جامے وچہ نہ میوے آکھے جے کر چاہیا اللہ
زخماں اُتے پٹیاں لاسی دلبر مل اکلا

درد اندوہ اندر دے سارے چھاتی چیر وکھاساں
سینے لاساں حال سناساں دل دی اگ بجھاساں

دھوسی داغ غماں دے میرے لا صابون پیاروں
کلفت غم دی جاندی رہسی دلبر دے دیداروں

اہناں وچہ خیالاں مجنوں اندر تیز اُڈیکاں
کرے دعائیں یا رب سائیں جلدی آن رفیقاں

انتظار اندر دو دیدے ویکھن صحن چمن دا
کوئل بولے تے جی آکھے ایہ آیا کوئی بندہ

منتظر اوہدا جی مضطر اندر بےقراری
اچراں نوں ہو ڈیگر آئی نہ آئی اسواری

پل کجل وچہ بےدل ہویا اس دا رنگ گلابوں
بجھ گیا دل بوجھ گیاسو دلبر بھا خرابی

سے قیاس وچاراں کردا وچہ اُڈیک بچاروں
کی جاناں کی بنی مصیبت آیا نہیں پیارا

کدی چمن دے بوہے آوے ویکھے چڑھ فصیلے
دل وچہ چین اقرار نہ آوے بلدا وانگ فرتیلے

مارے آہیں ویکھے راہیں کر کر تیز نگاہیں
رہا میرا آون والا ہُن تک آیا ناہیں

ہویا پک یقین اُس تائیں نہیں اج آیا دلبر
اوہا درد الم پھر آئے چوٹ لگاون دل پر

دلبر دا نذرانہ سوہنی چھال ندی وچہ ماری
مہینوال تائیں خود ہوئی معلم حالت ساری

شیشہ دل تھیں تکن عاشق جو کجھ ورتن حالے
کامل عشق تمامی حالت کیتی نظر حوالے

مجنوں دے دل اندر خفگیو د حساب شماروں
ہویا پک ترٹیاں آساں میں محروم دیداروں

درد فراق اگے تھیں گزرے باغ عدن وچہ آکے
لرزہ کھا زمیں تے ڈِگا ہوش حواس بھُلا کے

عرصہ گزر گیا اُس تائیں عرصے اندر پیاں
روح لباں تے آن کھلوتا بے ہوشی وچہ گیاں

مدت تک تڑپدا گھائل چرکی سُرت سمھالی
اُٹھیا تے پھر جھڑیا دھرتی زوروں ہویا خالی

اکھیں اگے ہویا انھیرا کم ہوئی بینائی
مارے وانگ کبوتر کھٹے باز وچہ ہو آئی

کالی رات نظر وچہ آوے ناامیدی پاروں
دل وچہ توڑ ولھونے اٹھدے سوز فراق قہاروں

باغ عدن وچہ روڑا دسے گلشن بھریا ناراں
گُل پھُل کل چمن دے جتنے جاپن وانگ انگیاراں

بلدے بھٹھ عاشق نوں ہوئے پل وچہ چمنستانوں
نارستاں ہویا اُس ویلے اس نوں گلستانوں

جنت مثل آہا اوہ گلشن ہویا نرگ نمونہ
نرم صبا ہوا ہڑ دسیندی جیوں کر بھکھدا چونہ

بے شک بن یاراں گلزاراں دسن دشت اُجاڑاں
وصل ملاپ پیاریاں والا باغ کریندا جھاڑاں

جن لگ من وچہ چین نہ ہووے کیوں کر خوشیاں بھاون
دکھیے تائیں سکھ جگت دے بن بن غمیاں آون

منحصر اُتے دل اپنے دنیا دکھیا سُکھیا
من سُکھیا جگ سُکھیا سارا من دکھیا جگ دکھیا

دکھیے تائیں سیج پھلاں دی خاراں وانگر پُڑدی
پلکاں سویاں وانگر چبھن پلک اک پلک نہ جُڑدی

صیفہ عیش آہا اوہ گلشن روضہ عدن سہانا
مجنوں نوں بِن دلبر کھاوے اُٹھ نجد ول دھانا

سودائی بن دوڑیا جاوے نعرے مار قہر دے
حاًا المجنُونَ آکھن اس نوں عربی لوک مصر دے

بذالقَیس اِبن عاَمر کی اس حالت ہوئی
اس دے باپ بچارے تائیں ونج سناوَ کوئی

ایہ ناخلف ہوئے گھر عامر جم لائے غم بھارے
ماپیو اس دے ہاوے اندر روندے درداں مارے

عاشق نوں پرواہ نہ کوئی بے پرواہ جہانوں
دلبر نال جہناں واہ پایا تہمت تھیں ڈر کاہنوں

نونہال شریکاں والا کارن درشن دلبر
کشتی پکڑ گدا کریندا دھکے کھاندا در در

طعنے مار شریک ٹھکورن اُس پرواہ نہ مولے
بر منشا گدائی میری جے دلدار قبولے

بے پرواہ ملامت کولوں ہوندے عاشق صادق
نیہوں لا کے تہمت تھیں ڈرنا کی سداونا عاشق

کوہ نجد پر آیا مجنوں ہو دل گیر اُداسی
ہو بے آس نمانا رُنا نال مصیبت خاصی

لا علاج آزادی جیوں کر ہو جوابی بیدوں
گھر وچہ پونچ حیاتی کارن رووے بے امیدوں

دل دا خون نیناں تھیں کڈھے خون فوارے چلے
باجھ ملاپ نہ پٹی کوئی پیڑ پرم جد ملے

پڑیاں نال کھاوے ٹکراں جیون تھیں ہتھ دھوتے
بحر الم وچہ رڑ کھاندا جاوے غوطے

تازی کرد دلے پہ لگی رو رو کرے دوہایاں
کد تک در در رہے گا ہم دم رحم کند یا سایاں

بخش گناہ میں آسی تائیں ہویاں بہت نمتاناں
کیڈ خواری تے لاچاری وچہ روح نمانا

بہت ہوئی کر بس خدایا جند چھڑا آزاروں
لطف اپنے بے اوڑے وچوں دیہ رحمت دا داروں

چکنا چور ہویا تن میرا درد غماں دے بھاروں
وانگ کباب ہویا جی سڑ سڑ تیز ہجر دی ناروں

توں واقف خود حال میرے تھیں واقف کار طبیبا
کرہن کرم ہویاں بہوں عاجز کر دے نیک نصیبہ

توِاں قاضی الحاجات کہاویں کر حاجات روائی
عقدہ مالدنیمل میرا کھول طفیل خدائی

اُچیا نال نیویا نال اتے حکم تیرا ہے قائم
نظر تیری اک شافی ربا کان مریضے دائم

یا رافع الدراجات خدایا یا خالق قبولاں
کڈھ گردش اسمانی وچوں میریاں بختاں شولاں

ظالم چرخ ستم گر خونیکجھ قتارا فلکا
پل وچہ عیش پلیت کرن دا حاصل تینوں ملکہ

سٹ گرداب غماں دی اندر کیڈک ہوویں راضی
ظالم تدھ نگاہ دے ایویں پور ہزاراں ماضی

اول غور دلاسے دے دے مطیع کریں انساناں
وِس پوے تاں وچہ خواری ڈالیں نازک جاناں

سہم نہیں من تیرے اندر او فلکا بے رحمان
تیں تھیں نس جاواں کس پاسے ملیاں نی چارے لاہماں

دردوں بخش خلاصی مینوں مہر کما اسماناں
عمر ہوئی وچہ قید تیری دے چھڈ ہن بندیواناں

غم میرے کر تم رہن یک دم صدقہ اُچی ڈاری
جیہی تدھ عداوت کیتی کر ہن اتنی یاری

واویلا اس طور نمانا مجنوں درد ستایا
نعرے مار جگر دے دردوں جبل النجد کنبایا

میر وزیر پرانے وحشی شیر پلنگ چوپائے
سن آواز اپنے ہم دم دا کرن تواضح آئے

چوپائے ہم سائے ہوئے ویر جویں ماں جائے
ہم دم غم بنے عاشق دے عشق تاثیراں پائے

وحشی عشق اگے نترانے دا نہ چلدا کوئی
شیراں دیواں اتے بھارا قوت عشق نروئی

عشق عنقفر اگے کوئی چلدی نہیں دلیری
پنجہ مار پہاڑ اُڈاوے دھن عاشق دی شیری

فرہادے دی شیراندازی ہے مشہور جہانی
کامل زور عشق دا آہا کی طاقت انسانی

مجنوں عاشق واسی یارو وچہ نامنباں واسہ
محرم ہوکے اس دے دردوں دکھ نہ دیون ماسہ

سن آواز اوہدا غم بھریا نال محبت خاصی
ہوغم خوار عاشق دے آون بن دوست اخلاصی

عاشق باہجھ دلیری کس دی ایسی جائی جاوے
کوہ قافاں دی چوٹی اُتے عاشق ڈیرہ لاوے

نجد اُتے بسرام عاشق دا ہر دم حال آوارہ
غزلاں دوہڑے غم دے گاوے وچہ درداں ورتارا

ماپیو بھین بھراواں کولوں پھڑیا اوس کنارہ
تھم سراج قلم دا تازی چل مڑ واپس یارا

دربیان آوردن مجنوں رانجانہ و بیماری والد عاشق سید عامر بزرگوار و وفات باشد سید عامر

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

دیہ اک جام گلابی ساقی! ازلی ابدی والے
پیندیاں سار جاوے بے ہوشی آوے سُرت سمہالے

عمر ہوئی بن رُلدیاں مینوں بن مجنوں دیوانہ
بن ہمدرد وکھا چل مینوں اگلا آشیانہ

شربت ناب عطا کر مینوں ویکھ سمجھ تک ویلا
ساجن دل دے لدی جاندے ہووے آخر میلا

سید عامر پیو مجنوں دا وانگ یعقوب نبی دے
ہجر پتر وچہ رو رو اُس دے چٹے ہو گئے دیدے

یعقوبے نوں بارہ وچوں یوسف اک نہ دِسیا
اسی سال وہائے اُس نے حجریوں باہر نہ وِسیا

عامر دا اک یوسف ثانی سو بھی نظر نہ آوے
پیری وچہ اڈی دل گیری نہ رب پاک لگاوے

سو بھی منتاں من من لدھا وقت اخیری عاصا
سودائی بن درد لگائے جنگلاں اندر واسہ

جس گھر اکو بیٹا ہووے لدھا منگ دعائیں
پھر شہنشاہاں گھر ہووے اُس تھیں پوے وچھوڑا
کرو قیاس نمانا عامر کیوں کر صبر کریندا
مر جاندا تے چنتا مکدی عامر بھی مر جاندا
وانگ خطیب الا بنیا اس دے چین گئے اڈ سارے
پھاتھی جان شکنجے غم دے درداں لایاں چوساں
کس قصور کبیرے پچھے پھڑیا بیٹا میرا
بے اولاد آہا جس ویلے شاہ آہا اس تالوں
قیس میرا بے کیس نمانا کس سختی نوں پھڑیا
میوہ آس میری دا کچا کس آزاروں جھڑیا
بیٹے دی بیماری اس نوں منجی اُتے سٹیا
ظالم فلک جنم دے ویری میں وسدے نوں پٹیا
یا کریم کرم دے والی کرم تیرا بے اوڑا
لطف عنایت تیری والا نہیں خزانہ تھوڑا
ناامید تیری بخشش تھیں کار بری ابلیساں
خواہش تیری نال خدایا بے جا فتداں رلیساں
لَا تَقنَطُو مِن رَحمَتِ اللہ والا سبق صحیح پکایا
کیوں مایوس تھیواں درگاہوں دم دم صدق سوایا
دور نہیں منظوری پاوے جے کر میری زاری
ہے تیرا آئین مبارک بے یاراں دی یاری
میں کنگال سراج بے چارہ کس نوں رو رو دساں
دلبر دے دروازے اُتے سیوا لائی اساں
میل مینوں غ اِ خوار پرانے درد ونڈاون ہارے
گزری جاندی عمر خوشی دی روز جوانی چارے
موڑ سراج قلم دے گھوڑے کتول ہویوں آمادہ

پیری ویلے ماپیو اُتے کرم کمایا سائیں
ما پیو اس دے غم دے اندر جتنا رون تھوڑا
لعلاں ورگا پت پیارا اس نوں نظر نہ پیندا
نہ مویا نہ جیوندا عامر رو رو وقت لنگھاندا
بیٹے دے غم اس دے تائیں آندا گور کنارے
بستر تے بیمار نمانا روندا نال افسوساں
ویکھ ظہیری میری ربا شان ستاری تیرا
جس دن ایہہ جمیا میں مردا بہتر سی ہر حالوں
کوہاں دے وچہ کوہ کے مینوں رُلدا قسمت سڑیا
ہووے دل میرا سودائی وساں تاں اجڑیا
تھوتھے ہڈ ہوئے تن لاغر زور وجودوں گھٹیا
کھس لیا زر مال میرے تھیں عمر میری دا کھٹیا
باغ مراد میرے دے اندر پیا خزاں دا روڑا
کر ہن رحم غفور رحیماں دل چھاتی وچہ سوڑا
جب لگ سانس میرے نک اندر میں بے آس نہ تھیساں
ممتحن نہ ڈولاں صدقوں جب لگ جگ پر جیساں
فضل کریں تاں تیرے تائیں بار نہ بار خدایا
جو منگیا سو جھولی پایا جو در تیرے آیا
تیرے صحت خانے دے وچوں پاوے صحت ازاری
بخش دوائی شافی کائی توں ہیں خالق باری
جے کر رب آنے تاں آون دو رگیاں دیاں وساں
پا سجناں دل مہر خدایا جاون میریاں تساں
درد میری دی پیڑ جنہاں توں واہ دلدار پیارے
نال جنہاں رل عیش گزاری ملن اکواری پیارے
مت سن پاوے دلبر تیرا پوے فساد زیادہ

جس اگے ہے زاری تیری اوہ اگے خود واقف آساں نال بھر گیا جھولی رکھ امید توقف
بستر تے بیمار نمانا عامر دردوں پیا نزع وقت ملا اُس بیٹا ہن سہارا کیہا
باغوں جس دم لنگھیا مجنوں کردا زاریاں کوکاں حال دوہا کردا اُس نوں ڈٹھا مصری لوکاں
آ عامر نوں خبر بتائی آون جاون والی بچی دسی دیوانی حالت نالے خستہ حالی
عامر نین لہو بھر رویا سن حالت فرزندی اگے سی بیمار نمانا چوٹ لگی دل مندی
سندیاِ سار وساری اُس نے سدھ بدھ رجھانی وانگ وسار ہویا رنگ پیلا ورتی مردے وانی
مرنے وچہ فرق نہ کوئی صرف پیام اُڈیکے وچہ وجود پیا روح کاہلا منو اُتے آ جیکے
نوکر خدمت گار تمامی بااوفا سیانے لے دوائیں حاضر ہوئے سدے کئی سیانے
روغن ملن مقوی سر تے منہ وچہ عرق گلابی تلیاں جھس ہجوں دسن آکھن خیر جنابی
مت ڈھیر وہانی ایویں تاں پھر ہوش سمہالی شکر الحمد اللہ پکارن سارے کرم کیتا رب والی
مڑ مڑ گھٹ جاوے دل تھوڑا آکھے قیس ملاؤ وقت نزع بیمار عشق نوں شربت وصل پلاؤ
لوڑ لیاؤ قیس میرے نوں تاں میری زندگانی سکدی جان نہ ہووے راہی رہسی ورم نہانی
حق ادا کرو نمک دا اجر حضوروں پاؤ میں پیرے دل گیرے اُتے اج احسان چڑھاؤ
افراتفری پئی غلاماں تک تک حال وہایا ہور اسوار روانہ ہوئے جس پاسے نہ آیا
شتر سوار روانہ ہوئے کئی پا پیادہ کئی نریں چڑھ روانہ ہوئے دل وچہ چھک زیادہ
کوہ نجد ول راہی ہوئے لین دوا بیمارے پوہتے جا منزل مقصودی پھردے بارے سارے
نظر پیا اک جائی بیٹھا دوڑ اسے ول آئے جلدی نال لیا پھڑ باہوں پچھے باغہ بلائے
گل گلاب اوہدا سی چہرہ سڑ گل باسی ہویا وحشی بار وانگر وانگر ڈر نسے جیوں بن مانی گویا
قیل و قال جواب سوالوں کیتیاں بند زباناں کر اسوار شتر دا اس نوں ہوئے جلد روانہ
گل کلام نہ دسی پچھی بھنے واہو واہی مت بیمار جاون تھیں پہلے ہووے عدم نوں راہی
محکم پھڑیا ہویا مجنوں حال وحال پکارے کون تسی کجھ دسو مینوں کون تسی ہتھیارے
کس پاسے لے چلے مینوں گل سناؤ لوکو میں دلدار نجد دے توڑاں ایس لوڑوں نہ روکو
باونا تمامی نوکر شاباش تماماں اج حلال کیتا اس کاروں کھا کھا نمک تماماں
آن مصر وچہ داخل ہوئے لے دیوانے تائیں شالا خیریں ہووے عامر من وچہ کرن دعائیں
گل بکاولی والے آئے کارن زین ملوکے آیا قاصد یعقوبے وک لے یوسف دی چوکے

آ خوش خبر سنائی اوہناں سید عامر تائیں — ایہ لے قیس لیاندا تیرا لوڑ جنگل دیاں جائیں

عامر دے وچہ گوشاں جس دم ظاہر پیا آوازہ — کھل گیوسو دیدے دل دے ملی حیاتی تازہ

نال محبت لخت جگر نوں نال کلیجے لایا — ہویا سر ارزونہ تپدا رحمت مینہ وسایا

گودی وچہ بہایا بیٹا شکر بجاوے رب دا — دل مضطر نوں فرحت آئی پیتا جام طلب دا

مائی نوں بھی معلم ہویا آیا پت پیارا — آئی دوڑ دیوان خانے ول کیہا صبر سہارا

اونڈیاں ہی شاہ پیارے نوں رُنی لے کلاوے — چیکاں عرشوں پار سدھایاں برے ہجر دے ہاوے

روندی قسمت ماڑی تائیں ہائے نصیباں جلیا — نازاں دے وچہ پلیا بیٹا گھٹے اندر رلیا

فرزنداں نوں ناز لڈاونقسمت والیاں ماواں — میں ناکاری قسمت ہاری گھر بیٹھی سدھراواں

دیوانے بیٹے دیئے مائے روقسمت نو بہ کے — جیویں ہجر پتر دالے کے کی لینائیں جگ رہ کے

دیوانی مائی دیا بچیا ویکھ میری بدحالی — صورت تیری نوں ترساندی تتیاں کرماں والی

عمر میری دی کھٹی وٹی بچیا دکھیں لدھیا — جگر میرے دے گوشے پارے شیر میرا پی دودھیا

ایہ ارمان نہ قبریں اندر پھڑسی میتھوں دوری — ہتھیں کٹ نہ تیرے تائیں آپ کھوائی چوری

نہ ڈھٹھے شدیانے وجدے نہ آئی گھر ڈولی — نپیا وار نہ پانی تیتھوں کیہا پایا جھولی

نہ گھوڑی تڈھ چڑھدیاں ڈٹھا لاگ نہ منگے بھیناں — ہتھیں گانا نہ سر سہرا نہ سرمہ وچہ نیناں

گودی وچہ بہایا ہویا مائی برخوردارے — والوں وال نکھیڑے نازوں شانے نال سوارے

ترم ترم پون ماؤ دیاں ہجوں نیر نہ جاون ٹھلیا — بوٹا آس میری دا ربا! نہ پھلیا نہ پھُلیا

سر پیراں تک مڑ مڑ تکدی کڈھے پیروں کنڈے — منہ متھا سر بودی چمے جگر میرے دیئے ٹھنڈے

توں نینیں بینائی میری توں جگر دا بیرا — روندی ماں دیا فرزندا! تک رولا بصر میرا

میں واری کر ہوش بجائی نہ دت مست دیوانہ — درد تیرے تھیں روندی مرساں جے نہیں ہویوں روانہ

کتھے اوہ دانائی تیری فہم عقل اوہ تیرا — کر برباد گھرے نوں بیٹا کیتا جنگل ڈیرہ

فرزنداں دا برا وچھوڑا ماواں جھل نہ سکن — کالی رات نظر وچہ آوے جے اک پل نہ تکن

کی دساں لاڈ ماواں دے قلم نہ میری چلدی — جسم دم ما بلاوے کوئی چھاتی میری بلدی

گود ماواں دی تخت شہانہ فرزنداں دے بھانے — ہتھ مائی دا سایہ ربی دل یتیم دا جانے

درد یتیماں تھیں میں واقف جاناں حالت ساری — کیوں کہ میری طفلی اندر مر گئی ما پیاری

میں بھی اپنی قسمت تائیں جانا طالع مندی — نہ مائی نہ بابل ڈٹھا ہائے ہائے قسمت مندی

کی ہویا روح دکھیے میرے بخت تیرے اج ماڑے
مائی بابل ملسن تینوں اندر حشر دہاڑے

ماپے فرزنداں نوں دیون متاں پینداں راہوں
عاشق فارغ بال جہانوں کن ڈورے اس پاسوں

عاشق نوں سمجھاون جیوں کر نیل اگی پر پاون
نمک پاشی جوں زخماں اتے الڑے گھاہ چراون

ایہ دیوانے اندروں دانے مائل عشق مجازی
رستے یار ملن دے دسو تاں ایہ رہندے راضی

فارسیوں اک گفتہ ڈٹھا خوب کیہا داناوے
اوہ بھی جانو جھلا جہڑا جھلے نوں سمجھاوے

اے پر اوہ مائی ایہ بیٹا رو رو دیندی متیں
بیٹا مان جوانی گھر وچہ نہ ہن برور دتیں

عمر تیری بیٹھ پیارے چین کماون والی
میرے سودائی کی آئی ماپوئی خستہ حالی

مان گھرے وچہ خوشیاں بیٹا عمر جوانی تھوڑی
ہن بھرانواں دا بن بھائی بابل جاندائی چھوڑی

فرزندا ایہ ورثہ تیرا بھائیاں دی سرداری
بنہ دستار پیو دی بچیا آئی تیری واری

اچراں نوں عامر دل گیرے خادماں نوں فرمایا
جلد بلاؤ قیس پیارا وقت اخیری آیا

تلخی وقت نزع دی پیاسوں منہ بیٹے دا کاسہ
منہ میرے سنگ آن ملاؤ تلخی رہے نہ ماسہ

قیس بچارہ سمجھ اشارہ اُٹھیا جلدی کر کے
بھُلاں تے تقصیراں سر قدماں وچہ دھر کے

یا بابل توں کعبہ میرا لائق تینوں سجدہ
فرض آہا ایہ میرا تیری کر خدمت نہ رجدا

میں گمراہی بھلا پھریوں ٹہل نہ کیتی تیری
اکھیں کھلیاں معلم ہویا بھاری غلطی میری

ہن کر لطف معافی بخشو اوگن ہارے تائیں
ایس گناہ کبیرے پچھے حشر نہ پکڑے سائیں

عامر نیناں تھیں چھنڈ ہجوں بیٹا لایا سینے
میں راضی رب راضی ہووے اے فرزند نگینے

رَضی اللہ عَنک فرمایا بابل درداں والے
بیٹے نوں گھٹ سینے لایا کیتی جان حوالے

گل ہو گیا چراغ عمر دا لگا پھوک اجیہا
تیل اوہدی زندگانی والا دیوے وچہ نہ رہیا

بلبل روح اڈاری ماری چھڈ کے پنجرہ تن دا
قیمت دار گئی شے وچوں میّت بن گئی بندہ

روح رلیا ارواحیں پاکیں بدن گیا رہ خالی
کیتی چھک محباں لگی تاہنگ حبیباں والی

دار فانی تھیں رخصت ہویا ہویا بقا ول راہی
روح رسالت تنئے وحدت دی دیندا گیا گواہی

سید عامر مرسی وچہ دھرتی منیاں تے پرونیاں
سن سن خلقت دوڑی آئی نال افسوساں گھنیاں

مجنوں بانہہ سر تے دھر کے کردا حال دہایاں
مینوں بےوارث کر چلیوں بابل سر دیا سایاں

کس سپر مینوں کر چلیوں کس نوں بانہہ پھڑائی
کون جنگل تھیں لوڑ لیاسی الفت نال سودائی

کس نوں درد اساڈا ہوسی کہڑا شفقت کرسی
کس نوں چھک اندر دی ہوسی پت پہاڑیں مرسی

کون دوائی کان سودائی پچھسی از طبیباں
چلیوں چھڈ نمانا کر کے دتی مار نصیباں

کسا نوں درد میرے دیاں پیڑاں دیسی کون تسلے
چھوڑی جاندے دردی سنگی رہ گئی جند اکلی

کس دی جھولی دھر کے کرساں مٹھیاں گلاں
جے کر شان نہ گھٹے تیرا میں بھی نالے چلاں

دیوانے دے باپ سیانے! لئی چل مینوں رلّے
تیرے باجھ دیوے گا کھڑا غور دلاسے حالے

تدھ نہیں پرواہ اساڈی سانوں تیری چاہا
دوتیاں دے وچہ چھوڑ نہ مینوں بابل بے پرواہا

کون نصیحت لطفوں دیدی گودی وچہ بہا کے
بھی احسان مروت کرسی کھڑا سینے لا کے

ہو چلیوں پس پردے میتھوں ویکھ نالائقی میری
ہ رہر در عدن دا آہا پند نصیحت تیری

القصہ دے غسل عامر نوں وچہ تابوت ٹکایا
کر استادہ جنازہ اس دا خاکو وچہ دفنایا

سے گئے سے آئے ایتھے نہیں ایہ جا امن دی
بستر چک روانہ ہوئے جیوں جیوں وار چلن دی

جو اس دار فانی پر رہندے آہے تختاں اُتے
خاکو اُتے تکیے لا کے قبراں اندر سُتے

کی محبوب عروس اوئل صاحب حسن گھنیرے
بھی شمشاد قداں ماہ رویاں کیتے قبریں ڈیرے

ماہ جبیں خورشید حسن دے سوہنیاں شکلاں والے
نویں شگوفے ناز نیناں دے پی گئے اجل پیالے

جس دم چاک اونہاں دا ہویا ایہ پیراہن حیاتی
جاہ حشم تے عزت ہیبت کسے نہ بدھی چھاتی

سجن دشمن ہر دو تائیں کر اپنا گرویدہ
خلق مروت اج کما لے نہیں وساہ فجری دا

نہ دل بنھ اس دار فانی تے انت ٹکانا خاکے
قدر موافق خلق کما لے دل اندر حب پا کے

صورت والیو! ہوش سمہالو ایہ دنیا دن تھوڑے
کون کسے نوں یاد کریندا جد تک نام نہ چھوڑے

چھوڑو نام محبتاں پا کے گل وچہ رہے نشانی
بھلا کماون نال غریباں ایہو مسلمانی

خواہش من دتساڈے راہ تے چشماں فرش وچھاون
نہیں انصاف انہاں دی طرفے پھر بھی نظر نہ پاون

جویں چھاں بدلاں دی وانگر جدوں سرے توں ہٹی
تھوتھے ہوسن تیر نظر دے کوئی نہ سینہ پھٹسی

اج ویلا ہئے کس کس مارو تیرا نظیراں والے
لیکن مرہم لاون سکھو ایہ بھی ہے کم نالے

ہوش سمہال عقل دے کچے کت ول ہویوں واہڈے
مت ویرسن غصے ہووی یار اج کل دے ڈاہڈے

تجہیز و تکفینوں جس دم عاشق فارغ ہویا
سر بدھی دستار پیو دی دوجا عامر گویا

دین مبارک یادی بھائی گھر گھر بھاجی ونڈی
دیوانے نوں سُرتاں پیاں سرتوں دولت چھنڈی

بھایاں دے وچہ رُسیا مچیا وانگر مرزے خانے
چین اوہدے دیاں خبراں گیاں عشقے دے دیوانے

غصہ شاہ عشق نوں چڑھیا آیا کر کر دہائی
صورت ویکھدیاں ہی اس دی دوڑ گئی بینائی

فوراً عقل روانہ ہوئی ویکھ عشق زور آور
عاشق تائیں قید کر خانوں مارو سنگل رسّے
کون عاشق نوں قید کریندا ایہ آزاد ہمیشہ
جس دم جوش عشق دا آیا عاشق دے وچہ جگرے
عاشق اپٹھ گھرے تھیں نٹھا بن اگلا سودائی
صُمٌ، بُکمٌ، ہو کے نٹھا طرف پہاڑے نجدے
کر تعظیماں تے کریماں ہویا فیر روانہ
محلاں دے وچہ شور کطارا سجرا گھاہ نماندا
ترٹی تاڑ زمین تے عاجز سینے مارے مکیاں
ہویاں ختم امیداں آساں فارغ میں اقبالوں
عامر دی زندگانی اندر توڑے سی دکھیاری
جس دم دکھ پتر تھیں روندی وانگر ماواں ٹھریاں
غم پتر وچہ روندے آہے خاوند بیوی رَل کے
اندر بن تندور قہاروں چین نہ اُس نوں آوے
سُنجا ویہڑا کھاون ہارا ڈنگ محل لگاون
کس نوں رو سُناوے تتی کس اگے غم پھولے
دِسے کٹک انھیریاں چڑھیا ظاہر ہون بگولے
رو رو کر وین غضب دے پھٹن سن سن سینے
پرواراں وچہ وسدی لوکا میں اجڑی میں پٹی
شالا دوتیاں دی وچہ قسمت ایہ الم نہ ہووے
خلقت روندی مویا تائیں میں رووا زندیاں نوں
مندا گھاہ کلیجے میرے مرہم جس دی مرنا
کس کم محل خزانے میرے کت ول کراں مکاناں
غش اتے غش پین قہر دے باندیاں پکڑ اُٹھاون
وین دل دے تے دلبریاں رکھ تسلی مائی

چین کیہا میں ایتھے آواں نہیں برا کجھ باور
جابر عشق پوے جند زوریں ٹٹن پہلے گھسے
لیکن عشق کئی رنگ دسّے ایہو اس دا پیشہ
جاندا عقل نہ نظری آیا واگاں چایا فکرے
نہ جاویں نہ جاویں بچیا رہی بلاندی مائی
جا دلبر دے در تے پوہتا جھک جھک کردا سجدے
دارالنجد پرانے اتے مار بیٹھا ونج تھانا
ھشر ہویا برپا مائی نوں ٹر گیا دھوڑ دکھاندا
ترٹے بند جگر دے آکھے تاہنگاں میریاں مُکیاں
کھاون وہاون چارے کوٹاں قہر میرے جنجالوں
لیکن جس دم روندی آہی اوہ کردا سی کاری
عامر اس دا دردی آہا دیندا سی دلبریاں
ہن بےتاب ہوئی جد دونویں چل گئے سینہ سل کے
اندروں باہر باہروں اندر بجھ بجھ پھیریاں پاوے
گلیاں دسن خالی جس دم کدھاں کھاون وہاون
پلے گھت کریندی زاری سڑ سڑ ہوئی کولے
لگی اگ سینے دے وارو چھٹن توپاں گولے
ساتھ لٹا اکلی روندی وانگ سراج الدینے
وانگ ہما تخت تھیں جھڑ کے غارغماں وچہ ڈھٹھی
فرزندا فرزندا کر کے کوئی ما نہ رووے
درد میرے دی خستہ حالت سار نہیں بندیاں نوں
مویاں ہویاں بھی زخم نہ ملسن جاسن وچہ قبر ناں
سڑن نہیں اگ گلیاں سارے وانگر دُکھیا جاناں
نوکر باوفا درد تھیں رو رو حال ونجاون
کیہا صبر سہارا اس نوں دم دم گھڑی سوائی

راتیں چڑھ محل اُچے تے شور وشین کریندی
تھر تھر کنبے عرش ربانا جس دم وین کریندی
وانگ سودایاں ہوشوں خالی کردی سوز پکاراں
روندی ما دیا فرزندا! آ لے میریاں ساراں
فرزندا اک جنگل ہرور دوجا رات انھیری
وحشیاں دے وچہ واسا تیرا فورش اتھے کی تیری
قولیں پہرہ دیندا بچیا رکھ رکھ لمیاں آساں
کد تک بن بن اندر رُلسیں بن ورگا بن باساں
میں قربان گئی دیا بچیا! قل نہاون والے
پیت اک رنگی تھیں باز آ جا جے نہ یار سمھالے
جس پچھے توں وحشی بنیو جنگل کیتا خانہ
جس کارن توں چھوڑیا بچیا! اپنا تے بیگانہ
نہیں اس نوں پرواہ محبت تیری محنت والی
جائع گئی تیری سب محنت سختی تے بے حالی
مایہ عمر اپنی دا بیٹا ایویں خرچ نہ کر توں
پوہتوں حد عشق دی اُتے آ بیٹا ہن گھر توں
کدوں سمہالیں گا فرزنداں میں قربان گئی نوں
کون تسلی دیون والا میں بیمار پئی نوں
ایسے طرح کریندی رہندی ماتا درداں سلی
گھت پلہ منہ لے کے پلہ روندی رہے اکلی

دربیان حالت مجنوں برکوہ نجد وبے سروسامانی وپریشانی وملاپ آں بہ یک جہت سراج بادشاہ پوری

رَبِّ یَسِّرۡ وَ لَا تُعَسِّرۡ کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

کوہ نجد پر عاشق صادق پھردا وانگ جیواناں
وحشیاں دا بن بھائی وحشی رُلدا عاقل داناں
جد ہر گیا گئے دکھ نالے غم ہڈاں دا کھوری
جو درند پرند چرندے آن کریندے چوری
ہو حالت پرساں عاشق دے ہون پریشان سارے
تابعدار حکم دے بندے درد ونڈاون ہارے
جے کر رہے کھلوتا عاشق اوہ بھی رہن کھلوتے
اوہ رووے تاں اوہ بھی روون اس دے درد پروتے
کوہ نجد تھیں کوہ عاض تک روزانہ اس پھیرا
بے آب و بے نان نمانا جنگل وچہ بسیرا
کعبیہ سمجھ سجن دا خانہ سجدے کرے ہزاراں
غزلاں ہزلاں غم دیاں گاوے رو رو کرے پکاراں
اچیاں ڈھکیاں تے چڑھ مارے سد تروڑ جگر نوں
اپٹھے کنب تمام پہاڑی لرزہ کوہ خیبر نوں
غاراں کوہیں کوہیں لمیاں نال بلائیں بھریاں
بے وسواس پھرے مستانہ وانگر جوہاں ہریاں
ہنجوں نال کریندا وضو ادا کرے پنج گانہ
سجدے کرے سجن دے در نوں کعبہ سمجھ ربانا
جس دم جوش جگر نوں آوے جویں ابالیں ہانڈی
نعرے مارے آ مل دلبر حسرت من وچہ تانڈی
کدی خیال بابل دا کر کے روندا گھت کہاواں
کوئی نہیں ہن دردی میرا میں کس پاسے جاواں

کدی کہے محبوب پیارے دھن محبت تیری
کر دیوانہ تے مستانہ سار نہ لیو میری

کدی کہے توں فارغ ہویوں میت پیارے میتوں
جب لگ جان جسے وچہ میری میں نہیں ہٹنا ریتوں

نازک پیر پھلاں دے دستے پُر پُر سلے روڑاں
چلن خون فوارے وچدوں ہوئے زخم کروڑاں

قلزم دل پوے جد لہریں دوڑے وچہ پہاڑاں
گینداں وانگ لڑکھدا جاوے اندر غاراں جھاڑاں

کدی صبا تائیں ایہ دیندا درد سنیہے رو کے
حال میرا دلبر نوں دسیں دست بدستہ ہو کے

اے دلدار قلب دی فرحت سرو باغ الفت دے
اے علاج آزار میرے دے مرہم داغ الفت دے

اے زہرا اسمان حسن دے غیرت ماہ دلدارا!
شوخ نگاہاں والیاں چناں آ تک حال ہمارا

اکھیں تائیں باہجھ تساڈے نیند نال عداوت
عیش آرام خوشی تے فرحت طاقت ہوگئی رخصت

آئی جان لباں پر میری ہجر تیرے وچہ جانی
باغ جوانی میرے اندر پوہتی رُت خزانی

سخت اداسی تے حیرانی وچہ مزاج اساڈا
شربت دید تیری دا سجناں اوہ علاج اساڈا

ہن نہیں تاب جبراں دُکھ بھارے تے ایہ رنج جدائی
آپ سمہال پیاریا مینوں میری رام دہائی

چھریاں تیز کلیجے وسن اکھیں چین نہ مینوں
لالہ زار ہویا داغاں تھیں سینہ دساں کینوں

بس محبوب میرے نہیں لازم اتنی بےوفائی
حال میرے تھیں وحشی روندے تینوں سار نہ کائی

کرے صدا الغیاث جگر تھیں تھم بچارہ چھاتی
جبط ہوون دشوار دسیوے ہوئی زہر حیاتی

نہ مونس نہ سنگی ساتھ نہ کجھ لطف فلک دا
کد تک قہر جدائی والے در در پھرساں تکدا

مدت ہوئی جنگل وچہ پھردے پھرسی کدوں نصیبہ
رو رو حال سناساں تینوں سینہ چیر حبیبا

بلبل وانگ گلے لگ ملساں ہوش حیاتی پاساں
تینوں ویکھ خنداں گل وانگر صدقے صدقے جاساں

کسل منداں نوں نام تساڈا فرحت بخش دوائی
غمگیناں نوں یاد تساڈی لذت خوشی سوائی

اپنے دیوانے نوں سد لے ہن نہیں تاب جدائی
میں قرباں ادا تیری تھیں کر لے بےوفائی

چاہ بندے دی ویکھ نگاہوں شوخ نگاہ صیّادا
خدمت گاراں تے نہیں جائز ایڈا ظلم بیدادا

اے اسمان حسن دیا چناں! جگ پر چانن تیرا
ابر ہجر تھیں میرے سر تے چھایا گھُپ انھیرا

ظالم فرقت سمجھ اکلا میں پر ظلم کریندی
آہ میری نوں چادر نیلی اوپر جان نہ دیندی

پیراں ہیٹھوں مٹی سڑدی قدم نہ ہلے میرا
بھار غماں تھیں چوری ہویا ساہ نہ چلے میرا

آہ میری کولوں نہیں ڈردا ظالم فلک دُرڈا
جت ول جاواں نالے جاوے ویری جنم اساڈا

رنج الم عذاب تیرے نت نویں دکھلاندا
نہ زاری نہ دم سرد نہ نالہ چارا پیش نہ جاندا

جس دن دا لے گیا میرے تھیں ظالم فلک تساں نوں
ترسے جی تیرے درشن نوں اک چپ چین نہ سانوں
غضب خدائی قہر الٰہی یارو ستم جدائی
دشمن دے وہ بھا نہ پاوے رب الم جدائی
تاں چھٹکارا ایس الم تھیں نکل جاوے دم میرا
خاک ایسی زندگانی اُتے منہ نہ دِسے تیرا
قابو وچہ طبیعت میری نہیں ہن آون والی
سندر لعل پیارے میرے ویر میری بُرَ حالی
ایہ ناہا معلوم عشق وچہ ہوندا ہے غم کھاون
بے کلی تے تڑپن جگری بھی دل دا گھِراون
ہجر تیرے وچہ دلبر میرے جو میں نال وہاوے
جنگل بھی تک حال میرے نوں اکھیوں نیر وہاوے
بے چینی تے بے آرامی مظلومی بے تابی
گھبراہٹ تے دل نہ لگنا بے کلی بے خوابی
اے مسیح بیمار ہجر دے دیہ دوائی درشن
رو رو اکھیں چٹیاں ہویاں دید تیری نوں ترسن
اب طور بے طور نمانا کردا غم دے جھیڑے
کرے دعا جس ویلے آکھن آمین چترے پیہڑے

دِر بیان حال لیلیٰ درفراق یار دلدار مجنوں وملاپ آنہابہ کسے سبب

رَبِّ یَسِّرْ وَ لَا تُعَسِّرْ کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

آ ساقی ہن کر ملاقی طاقی مار
رہے آباد تیرا مےخانہ ویکھ میری مشتاقی
رنج محن مٹا دے میرا ساغر بخش گلابی
میں قربان تیرے ہن بھر دے دو اک جام شہابی
صدمے ہجر جاناں دے ساقی رہساں کد تک سہندا
مہر کما ملا سجناں نوں چت اداسی رہندا
ہن نہیں تاب جدائی والی کر کھال نظر کریمی
بے مونس دی تک مغمومی کر منظور یتیمی
اوہدھر مجنوں دی ایہ حالت جیوں اگے لکھ دسی
ایدھر لیلیٰ اگ وچہ بوٹی جیوں پنوں بن سسی
اندرو اندر جلدی رہندی بے جل ماہی جل دی
جھلدی تیر جدایاں والے پیچ نہ کوئی چلدی
نرگس نین ہوئے آبشارے ساون نوں شرماون
سوون سیون بھلایا اس تھیں نالئے کھاون لاون
نیناں وچوں نیندر اُڈی من تھیں صبر سہارے
طاقت بدنوں ہوئی روانہ غم سجناں دے بھارے
بلن تندور ہجر دے سینے لگی اگ محلاں
لے ساس بے آس چلاوے جیوں کر چلدیاں کھلاں
سخت بے چاری تے دکھیاری کیتی گھیر وچھوڑے
چڑھ محل اُچے تے بہندی راہ سجن دا لوڑے
کنڈا مار اکلی بہندی او سیاں پاوے فالاں
درد سجن دے نام عالی دی پھیر ہنجو مالا
درد ماہی دے عاجز کیتی تڑپو وانگر ماہی
کوئی غم خوار نہ یار ہمدردی باہجوں ذات الٰہی

سیج پھُلاں دی نہ من بھاندی تاہنگ اندر سجناں دی
پیچ و تاب کھاندی دکھیاری گنتی کرے دماں دی

غم اوہدے تھیں انجم روندے تڑپن سن سن زاری
ترٹ ترٹ پین اوہدے غم دردوں کردے جاں نثاری

بستر تے ناشاد ہمیشہ درداں کیتی روگن
جوگن وانگ پیاں گل زُلفاں گھٹے رلیا جوبن

چہرے اتے چھایاں چھایاں نظری آوے زردی
موم ہوئے دو لعل عنابی پژمردی

والاں دے وچہ پے ولاویں جیوں سنبل تے مٹی
وانگ وسار ہوئی سب دیہی رُپے نالوں چٹی

ٹھوڈی سیب ولایتی آہا جیوں کر چشمہ سبھو
لالی رتن روانہ ہوئی جیوں کر سُکا نمبو

دیدے درد رسیدے ہوئے بھر بھر ویٹن بوکے
سخت اداس شفا نوں لوڑن جیوں بیمار چروکے

اکھیں گردے ہلکے پیئے گئے رخ زیبا پر چھالے
سینہ تھم اندر دے ساڑوں آپ پُر سوز نکالے

پلکاں سویاں چبھن جے کر پلک اک پلک لگائے
پارے وانگ پھڑکدی سیجوں کر کے ہائے ہائے

جاں بے تاب ہووے جا پھولے نامہ یار سجن دا
نال کلیجے لاوے ہووے ٹھنڈا ٹکڑا من دا

نہ اوہ ناز نہورے رہ گئے نہ اوہ چال طاؤسی
نہ اوہ زُلفاں کُنڈلاں والیاں نہ اوہ شان عروسی

نہ اوہ غمزے نیناں اندر نہ اوہ سرمہ پاون
نہ اوہ گل کرن دے ویلے ہوٹھیں انگلی لاون

سوسن وانگ ہوئے رخسارے متھا رتنوں خالی
چاک گریباں وانگر گل دے یا مرجھائی ڈالی

کدی کدی معصوماں وانگر لے پلہ منہ روندی
جے کر دے دلاسہ کوئی ہتھوں دکھیا ہوندی

اک دلاسہ د؛لبر والا اس دکھی نوں کافی
اس بیمار ہجر دے کارن درشن دلبر شافی

بے تابانہ آہیں نکلن غیر کوئی سمجھاوے
آوے صبر روواون والا جے کر آپ دلاوے

دل دا خون نیناں دے راہوں کڈھے وانگ نساراں
حلقے اولو اکھیں گردے ہوئے وانگن غاراں

آب جگر دی گرمی کولوں چہرے اٹھے چھالے
پرنالے پرنالے وانگن نالے ساون والے

گھڑیاں تھیں ہو وکھری جس دم لیلیٰ فارغ ہووے
کر کر یاد پرانیاں وقتاں بلکیں چھلیں رووے

ربا کس شامت نوں جمی تتیاں لیکھاں والی
سکھ نصیب نہ ہوئے میرے جد دی ہوش سمہالی

جمدڑیاں سر پرنے ڈگی اندر قلزم غم دے
کپراں دے منہ آئی جندڑی دھکے بحر الم دے

صدمے غوطے کھاندی آئی قہراں موجاں والے
ناخدا بنے اج کہڑا پکڑے بانہہ نکالے

ہائے میں تتیاں کرماں والی مندا لیکھ لکھایا
آپ تتی میں ازلوں تتی غیراں نوں بھی تایا

مجنوں ماپیو دے گھر اوہو جو کجھ خرچ کمائی
اوہ بھی میرے پچھے ہویا سودائی صحرائی

گھر دربار بھلایا اس نے نال محبت میری
جنگل اندر کیتا خانہ ایہ سب شامت میری

میں تتی کئی گھر اجاڑے نج جمی ہتھیارے
ایسے طرح کریندی رہندی ہر دن رین پکاری
بستر نشتر غم دی لاوے صبر قرار نہ آوے
جردی رہندی جو غم سہندی حال نہ کسے کہندی
متھا بھن لگاوے وہڑیاں خون جگر دا مہندی
راتیں نیندر اندر ہووے غافل کل لوکائی
تارے گن گن رہن گزارے پرت پرت کے
چشمہ جاری وانگر چشماں اکھپل جان نہ جڑیاں
آکھے میرے ویری ہوئی ماپے مینوں جمدے
میں دکھیاری درداں ماری نج جمی نج جمی
کاہنوں پڑھن پئی وچہ درسے کاہنوں نیہوں لگایا
کاہنوں نال اوہدے کر سودا درد لئے پا جھولی
انہاں سوچاں دے وچہ گزرے اس دی رات تمامی
کدی خیال فلک دے کر کے دیوے غم دے لہنے
لیکن یاد رہے گی مینوں ایہ تیری بھلیائی
مہر نہیں من تیرے اندر اتوں بےدرد قصائی
قوس قزح سجن دے ابرو اول بن وکھاویں
تیرے وانگ ہوواں جے ظالم تاں اک آہ چلاواں
جیکر وچھڑیاں سجناں دے میل نہیں کر سکدا
توں سرگرداں اوراں تائیں دیویں سرگردانی
تیرا بھی کوئی دلبر ہوندا وچھڑیا تن نالوں
کر ہن رحم ملا دے ساجن مہر کما اسماناں!
ایہو حال لیلیٰ دا ہر دم رہندی ریتو مِندی
مطلب اتے ضرورت کولوں ایسی فارغ ہوئی
لے ابر غماں دے اُس نے رہن ہمیشہ چھائے

آپ دکھی اوراں نوں وی کیتا دکھیارا دکھیاری
جا بستر پر ڈیرہ لاوے دکھیاری کر زاری
جیوں سولاں منہ بیرا ہوندا چڑ دی اندھاوے
زُلفاں کھلیاں اکھیں ڈیلیاں وانگ وراگناں رستح جی
وانگ وسار نمانی ہوئی کر کے امن نہ بہندی
اس دے نیناں وچوں اڈدی نیندر تے بینائی
لمی رات سراج ہجر دی ڈٹھی آپ ورت کے
ہولی ہولی گاون گاوے جیوں کر عادت کُڑیاں
گڑہتی غم دی دے کے پایا وچہ پنگھوڑے غم دے
ہر اک تائیں بھارو ہوئی میں نکمی
کاہنوں قیس تائیں کر شیدا جنگل وچہ رُلایا
کاہنوں تیر نظر دے جھلے زہر آلودہ گولی
ناکامی مغمومی اندر ترپن بے آرامی
آکھے اسماناں دکھ میں بھی نہیں ہمیشہ سہنے
آپ مویاں نوں ہتھوں ماریں واہ تیری خبیائی
اول دے وساہ بھرماویں پاویں فیر جدائی
بن بن سانگ آویں بےترسا سانگ کلیجے لاویں
مشرق تھیں لے مغرب تیکر تینوں ساڑ جلاواں
وانگ رقیب غمازاں ملیاں دکھ کریں کیوں تکدا
لیکن ٹھیک سزا تدھ پائی از درگاہ ربانی
بے انصافا! تاں توں واقف ہوندوں میرے حالوں
تیر شہاب لگا ہجر نوں میل سکندیاں جاناں
بے اارام اتے بستر تے رہندی گھڑیاں گندی
جے سو وار بلاوے کوئی اُس پرواہ نہ کوئی
تے خود بدلی وانگر ہر دم اکھیوں نبرد سائے

عاماں منگتیاں تھیں جد خالی در ہووے رباناں
یعنی وقت سحر دے ہوندا خاصاں اتول جاناں

چشمہ چشماں تھیں کر وضو ظاہر باطن پاکی
لئے وسیلہ نال نمانی جس نوں شان لولاکی

نال خشوع خضوع تفرح رو رو کرے دعائیں
یارب سائیں لطف کمائیں عجب نہیں تدھ تائیں

جتھ ملاح مُہانے عاری پیش نہ کوئی جاوے
اسم مبارک تیرا اوتھے ناخدا بن آوے

چاہیں کر گلزار وکھاویں سڑیا فرض ہستی
نظر تیری ہر اک تے ربا! اندر بارا پستی

لاعلاج کہن جس تائیں وید حکیم سیانے
نظر تیری اُس جائی شافی توں خودحکمت جانے

بجھدے دیوے زندگی والے تیل دیویں زندگانی
مردے صد سالاں دے پل وچہ زندہ کریں

بیضے آب بھرے تھیں کڈھیں طائر قدرت والا
مٹیوں پتھر پتھروں آتش تھیں جن کالا

بے مقدارے بیجوں ویں عالی رکھ بنا کے
وانگ عروس سجاویں اس نوں شیریں ثمر لگا کے

میں قربان تیری صنعت تھیں کاری گر داناوا!
گندے آبوں کر دکھلاویں آدم دا دکھلاوا

واقف ہون تیری حکمت تھیں کی طاقت حکماواں
دانش ورکہن تک صنعت دھن خالق سچاواں

وچہ میدان تیری قدرت دے کی خاکی ناچیزا
عمر رسیدہ وانگ زلیخا دیں عمر دوشیزہ

سرکشاں دی گردن بھن کے مطیع کریں وچہ پل دے
بےیاراں نوں یاری تیری مدد دیندی رل کے

رحمت دے مینہ پا کرم تھیں پاک کریں توں جامہ
ہے شیوہ غفاری تیرا اتے خاصاں عاماں

ساری عمر زلیخا بی بی رُنی اگے ٹھاکر
کوئی مراد نہ حاصل ہوئی باہر وگایوس چا کر

ج سدن در تیرے تے آئی پوریاں ہویاں آساں
ہے آئین تیرا ستاری میں کیوں خالی جاساں

پک یقین کریسیں یاری بےیاراں دیا یارا!
یَا جَامِعَ المُتَفَرِّقِین خدایا میل حبیب پیایا

تینوں فضل کریندیاں ہرگز دیر نہیں سچیارا!
کیوں مایوس ہووے رحمت تھیں اوگن ہار نکارا

وَاللہُ عَلِیم' بِذَاتِ الصّدُور خدایا جانے حالت دل دی
کارو ہجر سجن دے میرا رہے کلیجہ چھلدی

چھک مہار ملا پیارا مہر کما رحیما!
درد وچھوڑا دل دا جھورا پیا پیش یتیماں

راس جدائی کرد لگائی جان شکنجے آئی
طائر روح پھڑکدا میرا اُڈن دی توائی

ہور کسے کوئی تکیہ ہوسی ماپیو بھین بھراواں
مینوں تیرے باہجھ خدایا نہیں امید اشاواں

آئی جان لباں پر میری اندر ہجر صنم دے
بخشش بندی سڑکولے ہویاں اندر دوزخ غم دی

ناامید ہویاں گھر باروں اک اشاواں یاروں
دھوتے ہتھ امید نہ کوئی باہجھ تیری سرکاروں

میری آس حوالے تیرے یا خالق سبحاناں!
بھر دے پلہ درمقصد تھیں یا مالک سبحاناں!

ریگستان غماں دے اندر تڑپاں ماہی جلدی — دلبر دا مکہ رحمت باراں بھیج میرے پر جلدی

کر دعا منظور خدایا میل پیارا جانی — چا نواز بندی عاجز نوں شان جویں سلطانی

جیوں یعقوب نبی دے تائیں پچھوں چالی سالاں — یوسف بیٹا آن ملایا ایویں میل کنگالاں

یا جیوں آدم صفی اپنے نوں ترے سو سالاں پچھے — حوّا نال ملایا آہا آئے نی دن اچھے

ہر سکندیاں روحاں تائیں قدرت نال ملاویں — جس دم مہر کرن پر آویں ساعت نہ ڈھل لاویں

نحس وشوم بخت تتڑی دے گردش وچہ آئے — ہوئے سکھ نصیب نہ میرے دن دن درد سوائے

بھا اوپا میرا تدھ باہجوں کرنا کس خدایا — میری آس حوالے تیرے چاہاں مطلب پایا

بے شک روسیاہ پُرعیباں میں کم ذات بچاری — توں آسیاں نوں آساں دیویں شان تیری غفاری

جگ سارے دی سن سن زاری آس پچاون والے — در تیرے پر نفر سداون شاہ کہاون والے

جو ناواقف بداعمالوں صالح نیک کہاون — اوہ بھی تیرے در پر آ کے عاصی نام دھراون

متھ لا غلامی ٹیکا داخل وچہ غلاماں — سجدے ڈگ کریندے زاری رو رو کرن کلاماں

کس شمار قطارے اندر اوگن ہار موکالی — لیکن رحمت تیری تک کے صدا سناون والی

توڑے میں جہانوں عاصی بھاریاں عیباں والی — پھر بھی میریاں عیباں نالوں تیری بخشش عالی

ہے امید تیری درگاہوں نہ جاواں گی خالی — ناامید تیری بخشش تھیں ہے ابلیس زدالی

اے دعا مظلوم بندی دی تدھ ضروری جاناں — حال میرے دی عرض سناویں پھڑ کے عرش رباناں

توڑے اوہ خود دانا بینا سَمِیعاً بَصِیرَا — پھر بھی قرض تیرے پر ہویا حالا دسن والا

آکھیں تیریاں بندیاں تھیں اک لیلیٰ نام حقیرہ — جور فلک تھیں حاضر ہو کے منگے داد قدیرا!

غیر دوارے چھوڑ تمامی در تیرے تے آئی — عجز، نیازی، سہو، خطائی، تحفہ ایہ لے آئی

لے کے خالی ہتھ نمانا آن کھلی دربارے — آکھے قیس میری پا جھولی تیرے فضل نیارے

چا نواز نیازی کنندی بندی نوں لج پالا! — کر آزاد سراج نمانا غم دی بندی والا

لطف و کرم تیرے دا ربا! بے انداز خزانہ — ہر اک تیرا دتا کھاون عاجز اتے توانا

حل کر مطلب میرے سارے دینی تے دنیائی — خواہش بد نفسانی کولوں مینوں رکھ بچائی

ایتھے ہور نہیں کوئی ربا! خواہش غرض سراجی — رکھ اپنا محتاج چھڈا دے غیراں دی محتاجی

الحاصل لیلیٰ شہزادی ہر دم دست استادہ — جا نشانے دے وچہ کاری لگا تیر دعا دا

اک پہاڑ اُچے اُتے شاعر کھلا تکیندا — کاپی پنسل حاضر رکھی تک تک پیا لکھیندا

اوہی منزل طے کر چکا روشن چن اسمانی
نصف الشب برابر آہی نہ ودھ گھٹ پچھانی

طائر نظر خوشی وچہ آیا اڈ اڈ کرے نظارہ
جگ تمام نورانی دِسے دھرت فلک تک سارا

وانگ قندیل دِسے نورانی ہریک بوٹا جھاڑا
چاندی وانگ دسے اک دوروں سر بغلک پہاڑی

ایہو جبل النجد تہاون مجنوں دا ٹکانا
اے پر نظر نہ آوے اوتھے عاشق مرد ربانا

اک پاسے اک غار دسیندی وانگر رات سیاہی
جے کر خضر تکے اک واری ہوش ہووے اس راہی

یا اوہ شاہ سکندر والا راہ آہا ظلماتی
یا جاہل دے دل دی سیاہی دِسے وانگ آفاتی

غاروں باہر نکلا کوئی ایر مدھم دِس آوے
ایہو لیلیٰ دا شیدائی مجنوں نام سداوے

سجے کھبے نظری آون اژدر شیر بلائیں
اکھیں خونی کردا آوے جگر خراش صدائیں

یا لیلیٰ دا نعرہ جس دم رنج آگین لگاوے
بانگ درا آوازہ اس دا کوہ عظیم ڈولاوے

کوٹ پہاڑ ڈولاون خوفوں جیوں بھونچال خدائی
یا جیوں طبل سکندری اُتے جنگی چوٹ لگائی

ساعت دیر نہ لگدی جس دم ہووے فضل ربے دا
شتر سوار اک کوہ نجد تے ہویا آن ہویدا

کوہ عامن دے درے وچوں راہ آہا اک شاہی
کر کے تیز روانی اوتھوں گزریا جاوے راہی

عاشق نے فرمایا اس نوں پیغاماں دی آسے
او اسوار شتر دے! دسیں تدھ جانا کس پاسے

جے توں شہر مصر نوں جانا لے جا درد سنیہے
دسیں جا دلدار میرے نوں جو تینوں میں کیہے

شتر سوار کیہا ہس اس نوں توں سن بھائی میرے
پیغاماں بدلے تینوں لے چلاں اس ڈیرے

توڑے کا دلبر نوں دیوے قاصد لکھ تمثیلاں
جو زبان عاشق دی کردی طاقت نہیں وکیلاں

چل زبان اپنی تھیں اس نوں دس بیان دلے دا
دور نہیں کوئی دلبر تیرا پینڈا اک پلے دا

شتر سوار بہایا ناقہ مجنوں اُتے چڑھیا
پیئے کجاوے دے وچہ جلدی راہ سجن دا پھڑیا

راہ وچہ گل کلام نہ کوئی کیتی شتر سوارے
چشم زدن وچہ آندا اس نوں نیڑے مصر دیارے

باہر وار مصر دے در تھیں ڈاچی اوِس بہائی
لے بھائی ہن اُتر شتابی مینوں ڈھیر توائی

مجنوں جدوں کجاوے وچوں باہر قدم ٹکایا
شتر سوار گیا ہو غائب مڑ کے نظر نہ آیا

حَمداً و شُکراً پڑھ کے ہویا پھیر روانہ
جا دلبر دے در تے پوہتا کول شمع پروانہ

لیلیٰ اجے دعا وچہ شاغل نال توجہ خاصی
درد اوہدے دا دارو لے کے پوہتا آن شناسی

پوہتی مغز اوہدے خوشبوئی آکھے جے رب بھاوے
ایہ خوشبوئی یار میرے دی نیڑے ہوندی آوے

وچہ درگاہ منظوری پائی بھاویں میری زارے
آن واحد وچہ آندا ہووے مجنوں نوں رب باری

ایدھر اودھر بھالن لگی موہوں کجھ نہ بولے
بھاویں کان میری تسکینی واؤ آندے جھولے

جے ہووے ایہ دلبر میرا سچ کرے رب قادر
تاں اج خواب عدم تھیں جاگے میرے بخت بہادر

پر میں اڈیاں کرماں والی کد بدقسمت ہوواں
سُتی بیٹھی نوں رب ماہی میلے تاں کیوں روواں

فیر کہے جے چا نوازے عجب نہیں خالق نوں
دشمن اپنے نوں بھی دینا سب شرفاں مالک نوں

قسمت کھلی سرہانے سہے آکھے چھوڑ دلیلاں
یار تیرے اج آئے کیتی یاری بخت وکیلاں

لیلیٰ سیج اُتے سی بے دل تڑپے وانگر پارے
اُٹھ چو طرفوں بھالن لگی غافل گھر دے سارے

چپ چپاتی چوراں وانگن بے سروپا اٹھ وہانی
گیسو اُتے دوپٹہ گل وچہ کرتی بے سامانی

اک اک قدم اوہدے تھیں ہوون بسمل کبک ہزاراں
ڈھاون ستم زمانے اُتے ناز اوہدے دیاں کاراں

نہیں حاجت اس زیور جس نوں حسن عنایت ذاتی
جیوں کر گہنیوں باہجھ دیوے چن نورانی راتی

حسن عنایت ربی داہے گہنا عمر جوانی
عمر جوانی دا ہے گہنا ناز انداز گمانی

اے عاشق توں دلبر تائیں جے گل ملیا لوڑیں
بے سروپا نہیں جیوں لیلیٰ خودی تکبر چھوڑیں

ہولی ہولی ٹردی لیلیٰ ہیٹھ محلاں آئی
اگھے نظری آیا اُس جلوہ پاک خدائی

جاتوس چن نورانی فلکوں اُتر زمین تے آیا
سجدے دے وچہ جھڑیا ہویا عاشق درد ستایا

قَالَت اَنتَ المَجنُوں بسمِ اللہ بسمِ اللہ
قَالَ القَیس الحمدُ اللہ انتَ لیلَۃ القدر تجلّیٰ

بستر بنھ روانہ ہوئے سوجھے صبر سہارے
نس فراق گیا چھپ کدھرے مت ایتھے کوئی مارے

اک دوجے نوں سینے لایا مدتاں دے وِچھنے
بجھی آتش تیز ہجر دی جو جگراں نوں بھُنے

اک دوجے تھیں کرن تصدق موتی سُچے ہنجوں
نال پیار دسیندے بیتی آپ واہنے رنجوں

پی پی جام وصل دے ہوئے سکھیے تے متوارے
بوسے لے ہوئے دل تازہ میل وچھوڑے مارے

مل مل داغ غماں دے دھوتے پانی پا وصل دا
ہوئی دور غماں دی کلفت سرد ہویا جی جلدا

بھُل گئے شکوے گلے الاہمے گزرے حال جدایاں
باغ خزاں دے مارے اتے باراں رحمت آیاں

ہوگئے دل شگفتہ وصلوں وانگر کلی گلابی
وا فجر دی کھولے جیوں کر جھوٹے دے شتابی

سینے لگ بتاون دکھڑے رو رو نا؛ پیاراں
نالے روون نالے دسّن جیوں کر عادت یاراں

لیلیٰ لئے پیار نہ رجدی تروڑ وگاں تنیاں
مجنوں دے چن چہرے اُتے زُلفاں بدل بنیاں

زُلفاں دی خوشبوئی آندی باہجھ شرابوں مستی
دلبر وچہ سمایا عاشق وہم بھلایا ہستی

لیلیٰ لیا بغل وچہ بیلی گھٹ گھٹ لئے کلاوے
لئے پیار تے آکھن میرے گئے غماں دے ہاوے

مجنوں نوں سکندیاں لدھا وقت پچھے کئی سالاں — فرط خوشی تھیں بس نہ کردا روندا وانگر بالاں
آکھے کیڈی قسمت ہووے جاگدیاں ایہ ویلا — نہیں قیاس منیندا میرا خوابے اندر میلا
ایسی خوش وقتی دا یارو اندازہ اس تائیں — مدتاں دے وُچھنے تائیں فیر ملاوے سائیں
عاشق قیمت جانے اس دی ویلا قدر پچھانے — ایسے وقت خوشی تھیں صدقے جاناں ہون دھنگانے
ایسے وقت انوکھے کارن عاشق بجھ بجھ مردے — ایسے ویلے کارن عاشق سیسی تلی تے دھردے
القصہ جد مٹھے ہوئے شعلے غم دی آگو — مرغ سحر دے بانگ سنائی اٹھو لوکو جاگو
محبوباں دے چہرے وانگن صادق صبح دِس آئی — عاشق تے معشوق دوہاں نے الوداع فرمائی
وقت وداع پیاریاں والا نہ رب پاک وکھاوے — وس نہ چلدا بھانبڑ بلدا جانے جو ازماوے
جتھوں دلبر ٹوریا ہووے جا ڈراندی کھاندی — جس نے ہتھیں ٹوریا جانے تلخی ٹُر گیاں دی
مجنوں کوہ نجد تے آیا پاکے ٹھنڈ کلیجے — لیلیٰ کر وداع دلبر نوں آن پئی مڑ سیجے
خالق نے اس راتی کر کے غفلت جگ دی کٹھی — لیلیٰ دے گھر والیاں اُتے چادر وانگر سٹی
ہرگز کیڑ نہ ہووے کسے آون جاون والی — آواز ہوئی بستر تے لیلیٰ ہو خوش حالی
لوں لوں وچوں نال محبت نکلے شکر ربانا — حاصل وصل سجن دا ہویا شامل فضل سہانا
نظربازاں دے دل وچہ اوہا رنج اجے تک سلکے — حاسداں دے ساڑ گوائے اس راتی دے جھلکے
اجڑاں نوں دن روشن ہویا گئی سیاہی شب دی — مسجداں وچہ بانگاں ملیاں کان عبادت رب دی
مجنوں کوہ نجد تے پوہتا وانگر بار صبا دی — شکرانے دیاں غزلاں گاوے پڑھدا حمد خدا دی
تاں اوہدی تھیں جھولن لگی کوہ نجد دی دادی — بوٹا جھاڑی پتھر پڑیاں سورن ہادی ہادی
نجد تمام وجد وچہ آیا موم ہویا فولادی — اژدر شیر درندے آئے دین مبارک بادی
کامل عشق دی جھڑ قدمیں پاون قرب حضوری — پیاں تاثیراں دل اندر عشقے دی مخموری
عاشق نوں چھڈ جان نہ ہوندا نہ تکلیف پوچاون — سن سن بول رسیلے اس دے دوروں نیڑیوں آون
چھیٹکیاں ہرناں نوں پھڑ پھڑ لاوے نال جگر دے — جیوں کر نین تساڈے ایویں نین میرے دلبر دے
جیوں ابرو میرے دلبر دے قوس قزح اسمانی — ایوں مژگاں تیرن ڈے لان کلیجے لانی
کدی خیال وصل دا کردا کھڑدا وانگ گلاباں — کدی قیاس ہجر دے کر کے پوندا وچہ عذاباں
ہسے کدی کدی یہ رووے ایہ اُس دا ورتارا — سرؔاج قلم دا تازی پرت پچھاں نوں یارا
گھراس دے دیاں خبراں لے کے آوس مجنوں تائیں — جت کت حیلے مائی تائیں بیٹے نال ملائیں

کد بھلاون فرزنداں نوں درد رنجانیاں ماواں
فرزنداں کارن دل دُکھن وانگن پانیاں ماواں
سید عامر دا مر جانا کرنا کوچ جہانوں
مجنوں دا ٹر آون اگے دسیا سب تسانوں
پچھے درد رنجانی مائی رہ گئی اک اکلی
دوہرے زخم لگے وچہ سینے بھندی کویں نچلی
ہر دم رہے اداسیاں وانگن نہ آشنا نہ دردی
اک عامر دے مرجاون دی دوجی ضرب پتر دی
دولت دی گھر کمی نہ کائی شاہی بھرے خزانے
لیکن نال سراں سرداری ہے مشہور زمانے

دِربیان رفتن مادر مجنوں بہ ہمراہی برادر خورد بر کوہ نجد و ملاقات بافرزند قیس و گریہ زاری آہی

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

مجنوں دا اک ماما نامی نام سلیم کہاوے
اوسے شہر مصر دے اندر دار سداوے
سوداگر اکابر تاجر دانش مند سیانا
نام سلیم سلیم طبع دا بخت بلند سیانا
کدی کدی ہمشیرہ دے گھر جاوے درد ونڈاوے
ویکھ بھینوں دی ابتر حالت غم دے غوطے کھاوے
بھین نمانی نوں کجھ وہیرج آہی نال بھرا دے
مائی جایا جس دم آوے روندی لے کلاوے
ویکھ سلیم بھینو دا حالا پیچ دلے وچہ کھاوے
آکھے ڈھونڈ لیاواں مجنوں جے کر رب کراوے
اگے ہی اوہ کدی کداہیں بعد چھماہی سالوں
بھانجے کول نجد تے جاندا ہول دردی حالوں
نویں پوشاک سوا پوچاوے یا کجھ پینا کھانا
غم غلط کریندا مل کے ماما درد رنجانا
ہن بھینوں دی ویکھ لاچاری کیتی اوس تیاری
زین کچاوہ پا شتر تے منہ دھریا ول باری
دونویں بھین بھائی کر دہائی آ پوہتے اس جائی
آیا نظر اوہناں نوں دردوں مجنوں مرد صحرائی
ماتا نے جد ڈٹھا دوروں لخت جگر پیارا
مٹی دے وچہ مٹی ہویا زیبا دُرّ نیارا
آندراں نوں وٹ اندروں چڑھیا رُنی لے کلاوے
سر منہ چُم کلیجے لایا صدقے صدقے جاوے
پونجے میل غبار بدن دی ہنجوں نال نوا کے
پائی ٹھنڈ جگر نوں بیٹا گودی وچہ بہا کے
آکھے کی بنی تدھ بیٹا وحشی بنیو بن دا
زرد ہوئے رخسارے تیرے مدھم چانن چن دا
تاپ تیرے تھیں باپ تیرا بھی سڑ مویا دکھیارا
غم تیرے تھیں دم میرا بھی ہے ہن اڈن کارا
چل وراثت سانبھ پیو دی بے وارث دھن کھاندے
بال میرے تدھ بالیا مینوں بھانبڑ بال غماں دے
نالے رووے نالے آکھے فرزندا! کر ہوشاں
عمر ضعیف میری نہیں جھلدی ہجر تیرے دیاں لوساں

نہ لاڑا بن جنجے چڑھیوں نہ بدھا سر سہرا — نہ مہندی نہ گانی وٹنا ہائے ہائے قہر انھیرا

فرزندا تو پچھلی عمریں لدھوں منگ دعائیں — دھکا دے دریا ہجر دے بیٹا چھڈ نہ جائیں

کد تک وتیں گا بے طورا ویکھ میری بدحالی — نیناں تھیں پئی لہو چواندی شیر پواون والی

دل امیدیں بھریا میرا نہ کر بچیا خالی — خزاں انھیری نے پٹ سٹی میری کچی ڈالی

ہجر تیرے وچہ لہو پیواں جگرا بھن بھن کھاواں — فرزندا! غم تیرے اندر میں روندی مر جانواں

شالا مرض تیری ہتھیاری لگے میرے تن نوں — جگر میرے دے بیرے کیہا جھورا لایوئی من نوں

ایہ لق و دق بار مریلی ہیبت ناک بلائیں — تیرا بدن پھلاں دا دستہ ایہ پہاڑی جائیں

ایہ ببول خونی سنگریزے بدن تیرا گلدستہ — کے کر رات دیہاڑ گزاریں فرزندا! تن خستہ

کی تکیہ کی بستر تیرا پڑیاں کریں سرہانے — نوکر تیری خدمت والے چین کرن من بھانے

مجنوں دیوانہ مستانہ دیوانہ سن سن متاں پنداں — قدماں تے دھر سیس بچارہ کھان لگا سوگنداں

اکھیں چھم چھم بدل وانگر وسن لگیاں باراں — آکھن لگا رو مائی نوں سُن میریاں گفتاراں

قسم کراں اس رب سچے دی جو ہر شے دا والی — حسینے محبوباں دے چہرے بخشی رونق لالی

جس نے ماواں دے دل اندر حب پائی اولادی — جس دے لطف کرم تھیں آیا احمد بن کے ہادی

وس نہیں جی دُکھیا میرا باہر ہویا واکوں — بیگانہ اُس کیتا مینوں ہر آشناواں ساکوں

ظالم عشق پیا گل میرے گل تے چھری ٹکائی — اُف کراں تے گردن مارے بن بے درد قصائی

دل اوس دے وچہ رحم نہ رتی سہم نہ کردا ماسہ — تاج شہاں دے سرتوں لاہ کے ہتھ پھڑاوے کاسہ

میرے تے بھی عشق ستم گر ایسا غلبہ پایا — خدمت تیری تھیں بدراہ کے ہوری رستے لایا

دس مائے کون آپنے آپوں ہوندیاں سوندیاں عیشاں — برّاں بحراں دے وچہ رُلدا بن درگا درویشاں

میرا بھی دل کردا مائے وسّاں نال بھراواں — چار دہاڑے عمر جوانی خوشیاں نال ہنڈاواں

اے پر عشق لیلیٰ دے میرا ایسا دامن پھڑیا — نک نکیل ظلم دی پاکے گردن میری چڑھیا

سچے کھبے پھرن دا دیندا جو آکھے سو مناں — ڈردا چوں نہ کردا آکھاں آمناں آمناں

مئے تھیں دیوانہ ناہیں سمجھے سارا مالا — میرے وانگ نہ ہوسی کوئی بُریاں لکھیاں والا

بختاں والیاں دے گھر جمیاں میں بخت نکارہ — پیو دادے دی بدنامی دا میں چایا سر بھارا

لیکن ایقویں لکھی آہی قسمت دہر جنابوں — جو نوشتہ حاصل ہووے نہیں ودھ گھٹ حسابوں

نہ جمدا بدبخت نکارا دھبہ بدنامی کا — لگا میرے متھے اُتے بدنامی دا ٹیکا

مائے چھل نہ پھٹ پتر دے نال متیں دیاں تیراں — اگے میں بدقسمت عاجز سر جھلیاں تقدیراں
توں بھی جھل سرے تے مائے جو تقدیر الٰہی — ہرگز ٹل نہ سکدی جیوں کر ازلوں ہوئی گواہی
دیہ دعا عطا کر مینوں پتیا بنی دھاراں — کر حوالے رب صاحب دے بیٹا اندر باراں
گھر لے جاون دا چھڈ دھندہ میں نہیں جاون والا — ترم ترم نین مائی دے چوندے جیوں مینہ ساون والا
پُرتاثیر سخن سُن سُن کے ڈیکاں نکل گیاں — ایسا درد قہر تھیں رُنی ہوش بھلی وحشیاں
راہ نیناں دے باہر سُٹے کپ جگر دے بیرے — منہ سر چم لگی فرماون سُن بیٹا میرے
لا لباس پوشاک بدن تے آخر واری ویکھاں — قسمت نال ہوسی پھر میلا جے ہویا وچہ لیکھاں
القصہ دے ڈاہڈ دلے نوں روندی آئی گھر نوں — وچہ سپرد خدا دی کیتا وحشی بن پتر نوں
عاشق نوں سمجھاون جیوں کر جوک پتھر نوں لاون — اوہ لگے تاں ایہ بھی جانے ضائع مغز کھپاون
جس حالت وچہ گھر ول آئی مائی درد رنجانی — خود معلوم ہووے سبھناں نوں کی دساں کی وہانی
سجے وجے تیر کلیجے ہانڈی رجھے بجھے — رو نہ رجے لیڑے بجھے نین نمانے سُجے
تازیاں ضرباں پیڑاں لے کے روندی آئی خانے — کاروبار سمہالیا گھر دا ویر سلیم جوانے
اٹھے پہر نمانی مائی روندی رہے ہکلی — ربّا میں تتی دی کتھوں پے گئی تند اولّی
کدی محل اُتے تے چڑھ مار آواز بلاوے — دن لتھا ہُن پیا انھیرا فرزندا گھر آوے
دیوانی بند گلیاں اندر ہتھ مریندی رہندی — لکھیا لیکھ پیا وچہ جھولی دِتّا رب دا سہندی
مندا گھاہ کلیجے اندر وچھڑیاں سجناں دا — سکھیا جگ سرؔاج کی جانے رولا دردمنداں دا

دَربیاں عاشق شدن زید بر زینب عم زادہ خود و کج خلقی عمِ زید و بے وفائی زینب

رَبِّ یَسِّرۡ وَ لَا تُعَسِّرۡ کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

ساقی مہر نگاہ کر مینتھے دیہ دو جام وکھاندے — ہو مدہوش سناواں تینوں راگ خیال غماں دے
پی بےہوش ہوواں جس ویلے اوہ کاسہ خورشیدی — تیرے دام زلف دے اندر نویں پھساواں قیدی
اے بلبل قلم کر زاری منگ دعا سجانوں — باغ سخن میرے دا ربّا بچیا رہے خزانوں
دیہ توفیق زبان میری نوں رب غریب نوازہ! — تاں میں لکھ سناواں ایتھے اک افسانہ تازہ

حاکی مرد نظامی راہی ایس افسانے غم دا ۔۔۔ کاغذ دے میدانے چھوڑے آہو تیز قلم دا

دشتِ مجنوں دے وچہ میرا اوہ رہبر ہمراہی ۔۔۔ وانگ ہجر پھڑ عاصہ خامہ دیوے کل آگاہی

طائر تیز مزاج اوہدے دا مارے دم اُچیرا ۔۔۔ چن چن پھُل پروپے نظماں جیوں نوشہ دا سہرہ

مجلس یاراں دے وچہ دیوے بھر بھر کے پیمانہ ۔۔۔ اوہ اسطور بیان کریندا اگوں ایہ افسانہ

خسرو اتے نظامی کولوں جیوں کر سنی زبانی ۔۔۔ زید نامی اک شخص مصر وچہ اول عمر جوانی

سیرت صورت محبوبانہ قد اُچا شمشادوں ۔۔۔ عمر اوائل شکل شمائل خونی نین صیادوں

حسن پرست محبت بھریا دِل عشقوں دیوانہ ۔۔۔ محبوباں دی شمع شکل تے سڑدا بن پروانہ

کر کر سیر حسن دے باغے سیر نہ ہوون ہارا ۔۔۔ نال صابون محبت والے زخماں وہون والا

وچہ بازار حسن دے تاجر سر دے درشن پاوے ۔۔۔ محبوباں دا دِلوں بہ جانوں خدمت گار کہاوے

زینب نام اوہدی عم زادہ صورت دی لاثانی ۔۔۔ وچہ اسمان حسن دے زینب گویا چن نورانی

اُچا قد گلابی ڈالی نازک ودھ شماروں ۔۔۔ ہار پھلاں دا زینب تائیں دوہرا کردا بھاروں

چہرے اُتے زُلفاں جھلن کالی رات ہجر دی ۔۔۔ جیوں کر چن نورانی اُتے چھاوے چھاں ابر دی

زُلفاں ناگ گلے وچہ لٹکن کالے تے زہریلے ۔۔۔ ماندریاں نوں کٹ کٹ کھاون کون انہاں نوں کیلے

حلقہ زن معنبر گیسو رُخ انور دے گردے ۔۔۔ جیوں کر اژدہا سکندر دے لشکر دے گردے

سورج وانگ چمکدی دوروں نور بھری پیشانی ۔۔۔ دو ابرو آبرو لے جاون قوس قزح اسمانی

لمیاں پلکاں تیر خدنگی رُک رُک کرن اشارے ۔۔۔ قاتل نین قصائی ترکھے وانگ خنجر دو دھارے

یا اوہ خونی رہزن ڈاکو رکھن تاڑ چوفیرے ۔۔۔ سے دلاں دے قافلیاں نوں لٹن نین لوٹیرے

نال نشے بےہوش جادوگر زخمی کرن دھنگانے ۔۔۔ جت ول تکن حشر اٹھاون جیوں بھٹی وچہ دانے

اُچا نک فخر تھیں پتلا تیغ جویں ایوبی ۔۔۔ سر تا پا تمامی زینب زینت سی محبوبی

رخسارے دو انگ انارے یا جیوں پھُل گلابی ۔۔۔ دند سفید چنبے دے دانے ہیرے ہونٹ عنابی

حوراں ویکھ ہوون شیدائی تک تک کاری گریاں ۔۔۔ آون کرن زیارت اُس دی کوہ قافاں دیاں پریاں

لب لالین اوہدی دی سُرخی شفق تائیں شرماوے ۔۔۔ سیب زنخ صراحی گردن بوتل وانگ دساوے

کاری گر سہایا سینہ نال سنہری پھلاں ۔۔۔ جیوں سرو نازک تھیں دسن نہ نکالے گُلاں

یا اوہ باغ حسن دے راکھے زرہ پوش سپاہی ۔۔۔ شیش محل محل وچوں منہ کڈھ لائی بیٹھے پھاہی

وچہ نقاب سوار بہادر دوجا سوس شہانے ۔۔۔ ہر صورت دو کینوں پٹ دے یا اناری دانے

پیٹ وگے دریا حسن دا ڈب ڈب مردے تارے
ناف سکندر دا ہتھ اُچا بچو کرے پکارے

ٹوٹے ٹپ خپن دے جیوں کر کاری گر خرادے
پلیاں جیوں کر بوتل غزنی ڈھال دتی استادے

نرم آہیاں مخمل تھیں تلیاں مچھے ٹپ گلابی
انگلیاں جیوں نازک پھلیاں ناخن رنگ عنابی

زینب نال گماناں نازاں جس دم قدم اٹھاندی
زہرا اَسمانی تک اس نوں صدقے صدقے جاندی

عمر جوانی دات ربانی مہر جویں سلیمانی
تارے باج دلاں دے خلقت صدقے کر کر جاندی

کیوں نہ ہر دل تائیں لگے صورت مند پیارا
آپ حسیناں دا شیدائی خالق سرجن ہارا

زینب نوجوان کواری سرو جویں بستانوں
زید بچارہ اُس تے آہا مردا دلوں بجانوں

اوہ بھی نال محبت آہی زید اگے نت بردی
چاچے جائے دی الفت دا دم ہمیشہ بھردی

ایویں دوہاں مدت گزری نال اخلاص پیاراں
اک دوجے تے دکن لگے جیوں کر عادت یاراں

زید دانا مدبر آہا دل وچہ سوچ دلیلاں
چاچے اپنے اگے گھلیا ناطے کان وکیلاں

زینب دے پیو بھترئیے نوں صاف جواب سُنایا
ہور کسے سنگ شہر مصر وچہ بیٹی نوں پرنایا

زینب نال خاوند والے جی جیوں دستور زمانہ
بھُل گئی اوہ اُلفت زیدی پھریا ہور زمانہ

بےشک قوم زنانی یارو بےوفا ہمیشہ
ناری منہ انگیاری اس دا بےوفائی پیشہ

اول چا قسماں سوگنداں قابو کرن جواناں
جب لگ رہن کواریاں پیکے تاں تک رہے یرانہ

پیکیاں تھیں جد ساہورے جاون کرن پریت پورانی
تازی حب لگے وچہ دل دے یار نہ رہندے ہانی

قول نبھاون دل تھیں چاون چیتے یاد نہ آون
جے کر یار ملے پھر کدرے متھے تے وٹ پاون

یاری لد اقراری ہوون نہیں پچھاں ہٹ جاناں
وقت بنے تے بنن نہ واقف آکھن میں نہ جاناں

چھڈ یاراں اغیاراں تائیں آنن وچہ کناراں
بے وفا ایہ قوم کمینی ازمایا کئی یاراں

گل انہاں دی اُتے کیوں کر پہرہ دیوے کوئی
یار کُہاون ویر مراون کر کر بےابروئی

بےوفا زنانیاں تائیں داناواں نے گنیا
بازی یاری دی لا ہاری کسے نہیں پڑ جنیا

مرد گنو جو جبھوں سچا ہووے خواہ زنانی
اوہ مرد نہیں مرداں داخل جس دی بےزبانی

ایہ مردا دا داعیہ یارو گل پچھے گل جاوے
چھوڑ سرآج انجیہی ہستی اج کل نظر نہ آوے

زینب نال خاوند دے رچی وانگ شیر شکر دے
مایہ نال ہے ونج مایہ جیوں دانے گل کردے

بھلا زید خیالوں خوابوں بھُلیاں نام نہ آوے
اوس بھی عیش آرام بھلایا وچہ زینب دے ہاوے

زید ہویا نومید بچارہ زندہ گور کنارے
آکھے ویل نہ دیوے دھرتی غرق ہوواں وچکارے

زید ہما نمانا پھاتھا پھاہی وچہ ہجر دی
تختوں ترٹ پیا وچہ وختاں مرضی کاری گر دی

آکھے باغ خوشی وچہ میرے آئی خزاں الم دی
خوشیاں عیشاں دے دن گزرے واری آئی غم دی

چند دن نال امن دے بیٹھا نال افسوساں گھنیاں
عشقے پکڑ اٹھایا کنّوں اٹھ کمر نبھ جنیاں

ایہ دستور عشق دا مڈھوں کرنی عمر ازائیں
عاشق بن امن تھیں دسیں لیسِ سخت سزائیں

سودائی بن گلیئیں پھردا زید فہیم سیانا
کاری سانگ وکھی وچہ لگی جس دی زخم نہ جاناں

ساہورے یاردیاں دے کوچے جاوے اس دہرواسے
مت دلبر دا درشن ہووے منہ تکن دی آسے

دلبر دے دروازے جا کے صدا کرے پیاروں
زینب کھلے سوالی در تے خیر منگن دیداروں

خالی ٹور نہیں محبوبا! در پر کھلے سوالی
بھاویں گالیں تھیں بھر دیویں جھولی عاشق والی

کتنی وار بچارے تائیں ماریا پکڑ رقیباں
ڈاہڈے نال سرآج نہ کوئی چلدا زور غریباں

رات دنے بن زید دیوانہ پھرے دیواراں ٹپدا
عشق زیدی آ ظاہر ہویا نہیں چھپایاں چھپدا

ہر گلی ہر گھر ہر کوچے آن ہوئی رسوائی
عشق اوہدے تھیں واقف ہوئی ساری خلق خدائی

لیلیٰ دے وچہ کوچے آیا خانہ زید جوانے
اپنے کوک بلایا اُس نوں لیلیٰ کسے بہانے

شفقت الفت بھیناں والی نال اوہدے بہوں کیتی
دے دل دے آکھن لگی سنا دیہ بیتی

زید نمانا درد رنجانا دلے کھول وہانا
زینب دی سب بے وفائی اپنا عشق کمانا

بھی چاچے دی بے مروتی بھی اپنی پشیمانی
لیلیٰ اگے آکھ سنائی زید غریب زبانی

لیلیٰ نے فرمایا اس نوں توں سن بھائی زیدا
ناامید ہونا ہٹ جانا نہیں عاشق دا قاعدہ

جتنی ہو سکے تدھ کولوں توں کردا جائیں
ناامید نہ ہوویں ہرگز کرم کرے گا سائیں

للہ من سوال اک میرا بھائی زید جواناں
تیرے بھی حل مطلب کرسی قادر رب توانا

میں سنیاں جو غیراں کارن منگے نیک دعائیں
آساں اُس دیاں پوریاں کردا آساں والا سائیں

جبل النجد اُتے تدھ سر پر جانا ہوسی ویرا
اوتھے قیس میرا دیوانہ قیدی بے تقصیرا

کر آداب سلام ہزاراں بہوں میری طرفوں
حال میرا اونج دسیں اُس نوں فرق نہ چھوڑیں حرفوں

آکھیں او یوسف چن بالے اوہ زلیخا تیری
درد فراق تیرے وچہ ہوئی سڑ خاکو دی ڈھیری

قدم تیری دی دھوڑ بچاری اوہ مشتاق بچاری
منگے خیر تیری ہر ویلے کر کر گریہ زاری

میں تیری بن داماں گولی توں میرا سر سائیں
لہ میں کھینی بردی من تھیں نہ بھلائیں

جاواں جاں جان بدن وچہ میرے تاں تاں سیس سلامی
نام تیرے دا کلمہ پڑھسی جدھسی وچہ سامی

تینوں منگ لیا درگاہوں کر کر عمراں زاری
میں تیری توں میرا ہویا بختاں کیتی یاری

لایاں دی لج پالیں چناں میں پھڑیا لڑ تیرا
دامن لگ رہی دیاں آساں دیسی خالق میرا

قسمت نال تینوں وَر پایا بھج بھج تیرے راہا
ہُن پلہ چھڈوا نہ نسیں خاوند سر دیا شاہا

نالے رو پیغام سناوے نالے رو فرماندی
بھائی زیدا میرا چیتا گل نہ ہووے واندی

قسماں کھا زینب دے عشقوں آکھے زید حلالی
میں بدتخم نہیں جے دساں ایہ گل پردے والی

میں کوئی نیچ کمینہ ناہیں راز کراں گا واندا
جان دینی گل جان نہ دینی ایہ چالا مرداں دا

لیلیٰ دا دل راضی ہو کے منگ تیک دعائیں
انشاءاللہ مطلب تیرے حل کریسی سائیں

جا دلدار میرے نوں آکھیں کر کے عجز نیازی
میں غلام کمینے اُتے ہر دم رہنا راضی

ک پوشاک مرصع دِتی نالے کھانا دانا
بھی پیغام زبانی دتے نالے اک پروانہ

لے خلعت دعائیں والی ہویا زید روانہ
جیوں مرزے ول خط صاحباں دا کرمو پنڈت دانا

رگبت نال دلی اُٹھ ٹریا زید ہرکارہ شاہی
بنھ کمر مسافر ہویا جیوں کر فجری راہی

جیوں کر مرد سعید سیانا راہ سمندر پیکے
ول زبیدہ ٹریا رقعہ ہارونے دا لے کے

القصہ اُٹھ کیتی دہائی قاصد زید جوانے
کوہ نجد ول ٹریا لے کے لیلیٰ دے پروانے

پینڈے کٹ نجد تے پوہتا نال تجمل شانے
دوروں نظر پیا اُس مجنوں زید پڑھے شکرانے

جا سلام سنایا اُس نوں ہو کے دست بدستہ
تحفے تے نذرانے دِتے کھول کمر تھیں بستہ

کہیوس میں لیلیٰ دا گھلیا لے سنیہے آیا
مجنوں سُندیاں فرط خوشی تھیں ہوش اُس بھلیا

چرکی ہوش آئی اُٹھ آکھے شاباش مرد جواناں
اِس احسان گھنے دا بدلہ دیوی رب یگاناں

لکھ شکرانے تے شدیانے لوں لوں دے گواہی
دلبر یاد اسانوں کیتا ہویا کرم الٰہی

توں ہن حال سنا دیہ قاصد کی رولا ماہ رُخ دا
جس دے وچہ فراق نجد تے میں دکھیارا دُکھدا

کیتا یاد کدی اُس مینوں رکھ دلیل اندر دی
صحرایاں نوں یاد کرن تھیں یا ہووس سر دردی

کر الحمد شماروں باہر یاد کیتا اُس جانی
بخت بلند ہوئے اج میرے رحم ہویا اسمانی

بےپرواہ معشوق ہمیشہ جانن یا نہ جانن
سورج مکھ نیلوفر تائیں چیتے وچ نہ آنن

زید پیام سلام سنائے جو جو سُنے زبانی
بھی پوشاک حوالے کیتی ایہ بھی بھیجی جانی

رقعے تے پروانے دِتے سُکھ سنیہے سارے
مجنوں جامے وچہ نہ میوے لوں لوں شکر گزارے

چم کلیجے نال لگایا نامہ بند سجن دا
کھولے بند دلے دے نامے زخم ہویا دل مندا

پڑھ رقعہ دل تازہ ہویا بہت ہوئی خوش حالی
مجنوں دا دل کھڑیا جیوں کر خضر نبی نوں
لدھی جویں زلیخا تائیں فیر نویں جوانی
جیوں بلال عاشق نے ڈٹھا رُخ رسول اللہؐ دا
جیوں مجرم نوں تیغ جلادوں ملیا حکم رہائی
روحوں روموں باہر آوے شکر الحمد جنابی
کیا اج کرم ہوئے ستاری خط سجناں دے آئے
پئی قبول یتیمی میری لطف کریم کمائے
کیا اج کرم ہوئے ستاری کیتا یاد حبیباں
پروانے دلبر دے سیتا میرا چاک گریباں
کای رج کرم ہوئے ستاری عمراں پا وُچھنیاں
اج چھٹکارا ہویا دِسے سجناں وچہ پرنیاں
کیا اج کرم ہوئے ستاری ہویا لفظ عنایت
خوشیاں آن جمائے ڈیرے غم دی گئی جماعت
شکرانے دو گانے پڑھدا لوں لوں ہویا راضی
زید تائیں پھر آکھن لگا توں سُن میرے بھائی
لاغر انج دیوے تیرا چشمہ چشماں جاری
زید اگے ازما چکا سی کامل عاشق صادق
بےوفائی زینب والی اپنا عشق محبت
اول وقت لگاون والے مالے ترٹ گئی دے
رو رو آکھے مجنوں تائیں توں سُن ویر پیارے
لیکن درد زینب مینوں ایسی کرد چلائی
لیندا جھل وچھوڑا سر تے زینب دغا نہ دیندی
ہن نومید حیاتیوں ہویا جیون تھیں ہتھ دھوئے
کس نوں سوگ میرے مریندا نہ بابل نہ مائی

عجز نیازی لکھی دلبر نال ادب دے چالی
جیوں سوداگر ملیا راہوں نجم نسا بی بی نوں
یا جیوں مالک بن زعر نوں ما کنعانی
جیوں مختار شہزادی لدھا جانمالم شہزادہ
مجنوں نوں اس نالوں ہوئی بے حد خوشی سوائی
غزلاں گاوے آکھے ہوئی بخشش بے حسابی
غم غلط ہوئے اس خطوں دل دے خط گوائے
شالا ملن سراج مراداں جے کر رب کرائے
اج فلک دل مہراں پیاں کھلے در نصیباں
شالا ملن سراج پیارے آن یتیم غریباں
دلبر ولوں رقعے آئے وسدی دِسے دنیا
شالا ملن سراج پیارے جان مراداں پُنیاں
دلبر ولوں قاصد آئے لوں لوں خوشی نہایت
ہوئی سراج محبت یاراں کیتی فلک حمایت
وانگ انار ہویا رنگ تازہ بھُل گیا رنج ماضی
درماندہ دس آویں مینوں کی مشکل سِر آئی
رخسارے دو وانگ دسارے کیہی تدھ بیماری
ساری حالت آکھ سنائی اول تھیں آخر تک
نال رقیباں رل کے کیتی چاپے جویں عداوت
تے افسوس بتائے ہتھوں زینب چھٹ گئی دے
بےشک توں زیادہ دُکھیا بہت تیرے غم بھارے
اک زینب دا برا وچھوڑا دوجی بے وفائی
قبضیوں باہر رقیب رہ کے میرا دم بھریندی
ہے ارادہ خودکشی دا اسی موئے کہ موئے
نہ اشنا نہ ساک قبیلہ نہ کوئی بھین یا بھائی

کس نوں درد اساڈا ہوسی کس نوں پیڑ پرائی ایہ دنیا مطلب دی بیلی خوب ڈٹھی ازمائی

ک کر یاد اساں مویاں نوں دم سرد کس لیناں ویناں نال نہ روسن کر کر اُچیاں باہیں بھیناں

دم تائیں ایہ یار اج کل دے کس غم کرنا مویاں کس بابل نے رونا مینوں جگ پر اَوتر ہویاں

اس تھوڑی زندگانی اندر ازمایا جگ ڈاہڈا اپنا کسے نہ کیتا مینوں نہ کوئی بنیا ساڈا

نہ مائی نہ بابل بھائی جہناں پیڑ پُتر دی رونا آیا رونا جاسی روح بچارہ دردی

جے اج زندہ ہوندی میری مائی جننے والی حالت ابتر ویکھ پُتر دی کد رہندی خوش حالی

اکھیں سُکھ کلیجے ٹھنڈک جس دم تکدی اکھیں فرزنداں نوں سِکدی خلقت ہتھ نہ آون لکھیں

نالائق ناکارہ ہویا میں اج کسے نہ کم دا بدبختی سر سایہ پایا سایہ جویں الم دا

جان سرَاج بچارے سندی ایسی عاجز ہوئی جے اک دِرم پوے مُل میرا گاہک نہ بندا کوئی

کس پر دوس سرَاج لگاویں من تقدیر ربانی چنگی مندی گزر جاوے گی چند دن دی زندگانی

زید بچارے جس دم دسیا رو رو حالا دردوں مجنوں دا دل پرزے ہویا غم اوہدے دی کردوں

کہن لگا سُن بھائی زیدا! میری رام کہانی جو کجھ حال میرے بھا کر دے جانے ذات ربانی

ناکامی مغمومی اندر نہیں بہتر سر پاڑن بہتر ہے جے ہمت کر کے دل غماں تھیں جھاڑن

ویکھ گلاب پروتا ہویا سیخاں دے وچ کیہا پھر بھی ہس ہس گلاں کردا خوش مزاج اجیہا

زید بھائی کر خطرہ ناہیں اندر بےسامانی دتی جوشی وچہ چھپے ہوئے کتنے لعل رمّانی

مشکل وقت تحمل کر لے کم صبر تھیں ہمت اگے مشکل آساں ہو نہ یسر عسر تھیں

اگے ہو ہو گئی جگت تے لکھاں خلق خدائی تکلیفاں وچہ موہرا کھاہ کون مویا دس بھائی

جو مویا سو بزدل ہویا نہیں ایہ کم جواناں ہمت مرداں مدد ربی چاہیے زور لگاناں

درد مصائب جو تدھ دلے بے شمار حسابے عشق آیا گھٹ فیر کویہا سکھ عاشق دے خوابے

ہے عاشق دا پایہ چڑھنا سیخے وانگ کبابے ویکھ سرَاج عشق دی بخشش پینا وچہ عذابے

کر خیال محبت والا یاری نیلوفر دی شاہاں نال لگائی بازی شرط ٹکائی سر دی

جھلے داغ کلیجے اُتے جھورا لایا من نوں عشق اوہدے دی سار نہ کوئی بے پرواہ سجن نوں

فرض تیرا توں فرق نہ رکھیں ہمت وچہ طلب دی مہر تائیں دل مہراں پوسن مہر ہووے گی رب دی

چن چن جھولی دے وچہ پائے موتی زید سخن دے تاثیراں تقریراں پیاں تحریراں وچہ من دے

سخناں دل تاثیراں پایا جیوں عاشق فرمایا ہتھ بنھ عرض کریندا کرساں جو میتھوں سر آیا

وانگ پتنگ جالاں گا جندڑی شمع شکل دلداراں
اپنی عمر نباہ جاواں گا اگوں منشا یاراں

جان نہ جان پیارے میرے کرے بےوفائی
ہمت اندر فرق نہ کرساں جو میتھوں سر آئی

کڈھ ارمان دلے دے سارے کر لے جو کجھ کرنا
وعدہ نال تیرے توں ہے اگے نہیں اُچا دم بھرنا

مت افسوس رہی کوئی باقی محبوبا دل جندا
میں بھی قدموں سیس نہ چاساں جب لگ رہساں زندہ

وقت نزع بھی نام تساڈا پڑھدا ہوساں راہی
اے پر چت لیاساں ناہیں تیری بے پرواہی

ویلا ویکھ سراج ضروری لمی چھوڑ کہانی
دم دم موت سرے تے کوکے نہیں وساہ زندگانی

مت دلبر دا صدقہ ہو تے جاویں ملک عدم نوں
ناتمام رہے وچہ دفتر لگوں جھڑے کم نوں

زید تائیں پھر آکھن لگا مجنوں مرد سیانا
میری طرفوں دلبر تائیں میرا حال سنانا

سیس نوائی میری جائی نال ادب دی چالی
دست بدستہ ہو سناویں حالت درداں والی

آکھیں نجد اُتے آزردہ اوہ تیرا دیوانہ
اپنے اتے بیگانے کولوں ہو بیٹھا دیوانہ

شاغل یاد تیری وچہ دم دم چھوڑ قبیلے سارے
ماپیو بھین بھراواں فارغ چھڈ آشنا پیارے

اپنے آپ تائیں بھُل چکا تینوں یاد کریندا
شیریں عشق تیرے وچہ مجنوں جند فرہاد کریندا

تیری وچہ محبت قائم ہو غیروں بے دوسہ
تکئے آساں تروڑیاں تیں پر رکھ امید بھروسہ

تلخی وقت نزع دی وانگر من وچہ رہندا دھوواں
لال ترکلا ڈالیا جاوے جیوں کر اندر رووواں

لکھ احسان مروت گھلیا ایہ نوازش نامہ
وقت نزع رضوان لیاون جیوں کر بھر بھر جاماں

مچھی ریت تڑپدی تائیں دِسیا چشمہ جاری
خط تیرے بن مرہم ڈھکی ہو گئی دور بیماری

اِس تیری دکھ پُرسی اُتوں واراں سکی تمامی
قولی بدنی فعلی تیرا چاکر رہاں مدامی

پیغاماں دے تحفے دے کے ہدیے تے ندرانے
زید تائیں کر رخصت چھڈیا عاشق مرد یگانے

لیلیٰ انتظاری اندر دیکھے سو سو واری
جیوں یعقوب اُڈیکاں اندر یوسف نوں گھل باری

چڑھ محل اُچے تے ویکھے مڑ مڑ کر دعائیں
ربا قاصد میرا جھب دے خیریں نال لے آئیں

آ ملیا لیلیٰ نوں قاصد لے پیغام تمامی
حال احوال سناوے سارا ادبوں ہو سلامی

صفتاں کردا جے ناہیں ویکھ محبت پایہ
آکھے صدق تیرا کی ڈٹھا جو اُس وچوں پایا

دھن جیرا اس مرد سچے دا جس جنگلاں وچہ واسہ
نال محبت تیری پھردا برّیں بے وسواسہ

پیت تیری وچہ دم دم قائم سیوا دار تساڈا
یاد تیری وچہ شاغل رہندا شب بیدار تساڈاِ

جود فنا عشق وچہ ہستی روہڑ وگائی ساری
تیری خیر لوڑیندی دم دم اپنی خیر وساری

غیر تعلق توڑے ہوں فارغ اپنے آپوں
اک بیمار نمانا رہندا ہجر تیرے دے تاپوں

لیلیٰ بہت ہوئی خوش وقتی وانگ زبیدہ رانی
جیوں ہارونی رقعے آندے دوجی وار سیانی

نال تواضع پچھن لگی میں تیتھوں قربانی
اس احسان تیرے دے بدلے وار دیواں زندگانی

ساری عمر نہ بھُلن ہوسی ایہ تیری بھلیائی
آڑے وقت آیوں کم میرے واہ تیری جنیائی

اک اک قدم تیرے دی خاطر چشماں فرش وچھاواں
دھوڑ قدم مبارک تیری دی سرمہ نین سہاواں

شالا ملن مراداں تینوں پاویں نیک جزائیں
دلبر تیرے دل اندر مہر پاوے رب سائیں

نال اخلاص ملے گل دلبر حب دلے وچہ پا کے
زخماں اُتے پٹیاں لاوے مہر دلے وچہ پا کے

کم میرے وچہ دم نہ لیو غم ہویا تم میرا
جھب سبب طلب تیری دا جوڑے خالق تیرا

ماپیو بھین بھرا آشناواں توں دسیں اج سکا
بن ہمدرد ونڈایاں پیڑاں بن محرم پکا

تیرے اتوں گھول گھمائی توں ہیں بھائی میرا
آپ سنے ساک قبیلہ صدقی کیتا تیرا

آکھ سنا کس طور گزارے قیس میرا دیوانہ
کے کر رات دہاڑ گزارے بے آب و بے دانہ

مُوتُو قَبلَ اَنتَ مُوتُو والا اُس نے سبق پکایا
پروانہ بن شمع میری تے آپنا آپ جلایا

زید سیانہ آکھ سناوے حال تمام دیوانے
آپنا جان ملنا اُس دا نال فصیح زبانے

لیلیٰ بہت خوشی وچہ آئی پڑھدی حمد خدائی
لکھ شکرانہ رب صاحب داجس ایہ گھڑی وکھائی

تدھ سبب بنایا آپ کر کے مدد یاری
کیہا زید کیہا کوئی قاصد تیری سب ستاری

غیبوں تدھ وسیلہ گھلیا آپ سبب بنایا
ہر بے تکیے دا توں تکیہ مان تران خدایا

لے انعام اکرام زیادہ ہویا زید روانہ
پھر تاکید آون دی کیتی بھائی بھُل نہ جاناں

دھریا سیس زمین تے لیلیٰ ادا کیتا شکرانہ
زاری انکساری اندر ادا کرے دوگانہ

دھن کریم کرم دا والی فیض تیرا بے اوڑا
جو تدھ لطف عظیم کمایا جتنا آکھاں تھوڑا

ایہ علیحدہ سجدے اندر چھڈ ایتھے اس تائیں
ابن اسلامی رہندی حالت ظاہر آکھ سنائیں

دَربیان وفات یافتن ابن اسلام ازغم ناچاقی لیلیٰ ازسراج بادشاہ پوری

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

جس دیہاڑے ساہوریاں لیلیٰ تھیں آئی پیکے
ابن اسلام بیمار منجی تے اس دن کولوں لے کے

سب روگاں سر روگ اجوڑی کارن دنیا دارے
بے لطفی ودھ اُس دے نالوں نہیں سارے سنیارے

ہور آزار جگت دے جتنے جاون نال دوائی
اس آزار گُجھے دے کارن مرہم پڑی نہ کائی

بستر تے بیمار نمانا رہے چڑھدا اس روگوں
زرد ہویا مکھ ہلدی وانگر ایس برے غم سوگوں

کھاون پیون کیہا باقی تنگ پیا دل جیون
سڑ سڑ کولے ورگا ہویا اکھیں سنگ دسیون

اندر بے زاری تے زاری لاچاری بیماری
اکھیں اُتر دماغ گیاں جاری وانگر ساری

بھُل گیاں سب شوکت شاناں اوہ امیری پائے
شادی بربادی بن ڈھکی ایتھے ساہ چلائے

اک افسوس کلیجہ کھاوے ہور ہتک شرمندگی
نالے ہم عصراں دے مہنے تنگ پیو سو زندگی

محفلاں بزماں دے وچہ اُس نوں آون جاون بھُلا
بن کے جن پایا سرمایہ غالب عشق اسداللہ

اک نقصان گھرے دا دوجا طعنے ہم عمراں دے
گلی لکڑ وانگر ڈُھکے مندے گھاہ ہڈاں دے

رفتہ رفتہ اک غم کولوں ہویا سخت آزادی
ہیبت ناک مرض سل والی لگی آن بیماری

اندروں اندر جیوں لکڑ نوں کھاوے کیڑا گھُن دا
یا جیوں باورچی لا تڑکے رہے ہانڈی نوں بھُندا

آخر ابن اسلامے تائیں آ چڑھیا تپ سوکھا
پئی ضرورت حکماواں دی بچن جاتا اوکھا

کان علاج حکیم بلائے دانش مند سیانے
افلاطون ارسطو وانگر جالینوس پرانے

ہریک حاذق پیر سداوے وانگ مسیح زمانی
رکھ بھروسے علماں اُتے دم رکھن لقمانی

آن رجوع ہوئے تشخیصے نبض قارورہ
ویکھ مزاج علاج چتارن ہریک عاقل پورا

کر تجویز مکمل کیتی فرحت بخش دوائی
آکھ سراج قضا دے اگے نہیں چلدی دانائی

جیوں جیوں ابن اسلامے تائیں نافع دین دوائی
ذرہ فرق نہ نظری آوے دن دن مرض سوائی

بادیان کریندی پیچش ہورے قبض جلابوں
دارو نفع نہ دیوے جن تک نہیں شفا جنابوں

دل مظلوم آساں دا بھریا جا چھپیا وچہ گوشے
جوش خروش فرامش ہوئے وانگ کسے بے ہوشے

جاندی وار گیاں کہ اکھیں حرص تکن دی آہی
مہلت ختم ہوئی ویکھن دی جیوں کر امر الٰہی

ظاہر آس ہوئی دل والی آخر دے دم سردوں
ہر صورت اس غم تھیں چھٹا ملی خلاصی دردوں

جو اس دار فانی وچہ آیا آخر ہویا فانی
پر اک قہر قیامت یارو مرنا عمر جوانی

جس بدقسمت مائی دے گھر ہووے اکو بیٹا
اندر باہر رونق اس دی اوہا تانا پیٹا

نال رضا الٰہی ہووے اوہ دنیا تھیں راہی
درد رنجانی مائی تائیں ہووے جگ سیاہی

جانن قدر اوہدے غم درداں ماپیو اس فرزندے
جہناں تائیں وقت اخیری کنڈ دتی دل بندے

کی حالت لکھ دساں یارو اُس مائی دے غم دی ۔ کاغذ غم اوہدے تھیں سڑدا جلدی نوک قلم دی

ابن اسلامے دی بےچاری مائی درد ستائی ۔ بکل مار حیرانی اندر سمجھ نہ آوس کائی

بانہہ پسار پکار کریندی میتھوں چلیا بچیا ۔ بےثمر کر چلیوں مینوں نہ خود پھلیا بچیا

دتی ہار نصیباں مینوں کیڈ تکی بربادی ۔ میں تتی کیوں نہیں سوایا کفن تیرا وچہ شادی

میں تتی دی قسمت ناہی روح تکدی مکھ تیرا ۔ نہ بچیوں نہ بچیوں بچیا! ہائے ہائے قہر انھیرا

کردا ناں ایہ وقت نہ کوئی تیرے کوچ کرن دا ۔ کتھوں پیا اچانک تینوں ظالم موت درندہ

کس جیرے دفناواں تینوں کیوں کر سداں درزی ۔ میں مردی دفناندوں جویں ربانی مرضی

القصہ کر غسل جنازہ کیتا دفن آشناواں ۔ فاتحہ آکھ گھراں نوں آئے قبر سپرد علماواں

دامادے دا مرنا سُنیا جس دم علی امیرے ۔ فاتحہ ماتم کارن آیا سنے امیر وزیرے

بھی بیگم لیلیٰ دی مائی گولیاں باندیاں دایاں ۔ لیلیٰ سنے ہزاراں ماریں ماتم کارن آیاں

ہیسی عربی رسم قدیمی خاوند مرے جس نارے ۔ اک چلیہہ سوگن بن کے ساہورے گھر گزارے

رسم رواج توں فارغ ہوں ہریک آیا گھر نوں ۔ لیلیٰ اوسے خانے بیٹھی اگلے من امر نوں

پھر بلبل پھڑ پنجرے گھتی پر دل اندر شادی ۔ اس قیدے دا انشااللہ ہوگ انجام آزادی

کھل روون دا موقع ملیا روندی پا پا پلے ۔ باجھ سراج جہان ہنیرا ساتھی دل دے چلے

ظاہر درد خاوند دا اندر پیڑ پیا دی ہلدی ۔ رکھ بہانے دردیں رونا جیوں عادت اج کل دی

ہور کسے دے مرنے اُتے جدوں زنانیاں جاون ۔ مدتاں پا موئے جو اپنے یاد دلے وچہ آون

لیلیٰ درد سجن دے روندی ظاہر ہور بہانہ ۔ اے پر تنگ پئی اُس جائی جاپے بندی خانہ

ایسا درد قہر تھیں رووے ہون کلیجے بریاں ۔ وین اوہدے سُن مصری رناں دین سبھے دلبریاں

آکھن صبر کما ہُن دھیے نال رضا نہیں کوئی چارہ ۔ رنیاں دھی اے بندا کی اے کر حال آوارہ

گن گن چالی روز گزارے وانگن ماہ رمضانے ۔ گیا چلیہہ رسموں فارغ ہو کے چلی خانے

سس اُس دی لیلیٰ تائیں لا کلیجے رُنی ۔ دھیے پُت نہ دسے اگو توں بھی جائیں وُچھنی

کجھ بھرواسہ دھیرج مینوں بیٹی تیرے دم تھیں ۔ توں بھی اج چلی چھڈ مینوں مرویساں اس غم تھیں

دوجا پُت دسیویں مینوں صورت ابن اسلامی ۔ چھوڑ نہ جا نمانی کر کے اندر غم دی سامی

لیلیٰ نال بہانے رو کے کہندی توں سُن مائی ۔ باجھوں میت دسیندے مینوں دوزخ محل ہوائی

رہے ارمان دلے وچہ سارے نہ سکھ بیٹھی وُٹھی ۔ چین لئے کھس فلک ہتھیارے قسمت ماڑی مٹھی

نہ رل نال محبت بہہ کے ونڈے درد پسارے
امر الٰہی عمر اوائل پیئے قضیئے بھارے

اے پر ایہ تسکین دلے وچ نبھاں بھارے بارے
کرسی رب سراج نوازش ملن یار پیارے

میں عیبی دیاں تقصیراں نوں کر معاف خدایا
خواہش بد طغیانیوں کر دے سینہ صاف خدایا

درد گھٹاں بن بادل چھائے ہر اطراف خدایا
ترٹے دل پرودے جھبدے کر الطاف خدایا

لیلیٰ ساہوریاں ہو ودعیا آئی پیکے گھر نوں
دل وچہ خوش ہویاں کھل گلیاں رج ملساں دلبر نوں

درد سجن بہانے خاوند روندی اندر وڑ کے
مار سد آوازے دردوں محل اُچے تے چڑھ کے

گھر آ جلد مسافر میرے کیوں اتنی ڈھل لائی
مائی جم الم وچہ پائی میری رام دہائی

نہیں بھروسہ دم آون دا دم دم اجل تیاری
شالا پردیسی گھر آون تھیوے دور لاچاری

واٹاں بھالاں پاوں فالاں وانگ دراگناں چالاں
پہتا اندر اہجر کمالاں صبر شکر کر جالاں

جگرا جالاں کیوں کر جالاں پھاتھی جان وباؤں
بال مواتے غم دے گیوں بلدی وانگ مثالاں

نازک جان میری نوں لگے درد فراق ہزاراں
درد آزار میرے دا دارو کول بےترساں یاراں

روگی جان میری دا دارو اک دیدار سجن دا
مرہم وصل سجن دی کافی زخم ہووے وَل من دا

مرا جھب جرن نہ ہوندا سجناں ظالم درد وچھوڑا
بلدے بھٹھ محل دیسون باغیں سجھدا روڑا

مان ترئی عیش نکھٹی ہجر تیرے نے کھٹی
ارحم کر لگا ہن مرہم اُٹھی پیڑ اپٹھی

نہیں آرام قلب مضطر نوں باہجوں تیرے دیدے
ساون وانگ وساون لہو دیدے درد رسیدے

نہیں انصاف غلاماں دلوں آقا دا چت چاون
بےمقدور بےزوراں اُتے چاہیے کرم کماون

دم دمبجر لگاوے چوٹاں برہوں سینہ ساڑے
رکھ امید سراج پیارا ملسی اک دہاڑے

دَربیان رفتن زید بار دیگر برکوہ نجد بہ حکم لیلیٰ و آورن مجنوں رانزد مصر وملاقات بردو یاراں

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

آ ساقی چھڈ بے اتفاقی کیوں کُھل مریے فکروں
بھر دے ناب گلاب شرابی رنج جاوے دل جگروں

گئی خزاں وچھوڑے والی آئی رُت برکھا دی
پڑھ شکرانہ حمد ربانا کرم کمایا ہادی

سکدیاں نوں رب ویلا دتا وقت ہوئے تم غم دے
لیساں یار کلاوے جاسن ہاوے میرے دم دے

ناقے دی اسواری والا میت پیارا جانوں
آوے غم گواوے میرے کرم ہوون سجانوں

یوسف بندی خانے اندر بیدل تنگ پیاسی
ناقے دا اسوار سپر دل لے پیغام گیا سی

بھی غم ناک زلیخا بی بی باجھوں دلبر جانی
ڈاچی تے چڑھ آیا ملیا یوسف ماہ کنعانی

اسی سال وہائے حجرے اسرائیل نبی نوں
جاں ملیا چڑھ ڈاچی ملیا دلبر یوسف جی نوں

سسی آدم جامے جاتی دم دم رہندی ڈھکدی
شتر سواراں آوس پائی پنوں ماہ رُخ دی

احمد مجتبیٰ شاہ بطحیٰ باعث خلق دو عالم
صلی اللہ علیہ وسلم دو جگ جس دا خادم

قرب جنہوں لولاکی ملیا صاحب ثروت جاہ دی
پڑھ صلوٰت سراج پوچاواں پاک حبیب اللہ

جبرائیل جیہے در جس دے ہتھیں بدھے گولے
کی مجال امر تھیں باہر حرف زبانوں بولے

جس دن مکے تھیں کر ہجرت ہوئے مدینے داخل
اوس دہاڑے دا بھی ہویا شرف شتر نوں حامل

مرد مراد بلوچ بہادر ملک مبارک زادہ
دھاڑیں مار لٹی منگ سہتی ڈاچی دا دلدادہ

شاہ نجف اسوار شتر دا عالی منصب والا
زوج بتول و مئی نبی دا اسداللہ تعالیٰ

پونچ امداد میری نوں شاہا صدقہ شبر شبیرے
سن زاری بےچین ملنگ دی کر آزار اسیرے

میں سنیاں توں سائل تائیں دیویں بخش قطاراں
عاصیاں نوں پھڑ جنت ڈالیں سڑدے اندر ناریں

حل المشکلات سداویں جھوٹ نہیں اس گل وچہ
تیرا نام کریندا یاری ہر سخن مشکل وچہ

کاسہ پکڑ کھلا در تیرے دُر مقصد تھیں بھردے
ذالفقاروں چیر شتابی کلے نفس اژدر دے

گھنی امید جناب تیری تھیں کریں مدد میری
عقدہ حالدنیحل میرا حل کر صدقہ شبیری

مدعا ایہو دل میرے جب لگ جگ پر جیواں
وصف کمال تیرے میں لکھدا ایتھوں راہی تھیواں

وچہ فہرست مریداں والی ہووے میرا ناواں
ایتھے اوتھے دوہیں مکانیں طالب علی سداواں

ایہ صلا صدا میری دا اندر حشر دہاڑے
سایہ علم تیرے دا پاواں تپش نہ مینوں ساڑے

ہرگز تاب نہیں دل میرے چھوڑاں مدح تمہاری
پر ایہ مجنوں والا قصہ بند رہے الماری

لیلیٰ گھر وچہ مجنوں باری تڑپن وانگ پارے
اوہناں دوہاں نوں یکجا کرنا بھار میرے سر بھارے

اے پر انشااللہ جے کر ساہ رہے وچہ نک دے
عاشق تے معشوق ملاساں حاسد رُہسن تکدے

چیر پچھو اج ویلا لدھا قلم میری ترہائی
کسراں کڈھ وکھاساں اے پر شامل فضل خدائی

قلم دانے وچہ لوک قلم نوں لگے داغ زنگاری
سان کاغذ دھر نقل کراں گا خیر ہووے ستاری

بیماری وچہ وقت نہ لدھا جی میرا ترہایا
اج شفا جنابوں پائی تاں ویلا ہتھ آیا

اک افسوس میرے دل رڑکے رہسی تیک قیامت
وقت نزع بھی یار نہ آیا میری کان عیادت

بر سرِ بالین نہ آیا حالت پچھن میری
کس امید بھروسے اُتے جیواں رکھ دلبر دی

بستر تے بیمار بچارہ تکدا رہیا راہ نوں
حال میرے پر ترس نہ آیا دلبر بے پرواہ نوں

میں بیمار مجنی تے ڈِگا سار نہ لیوئی میری
واہ بے ترس قصائی میرے خوب محبت تیری

قصہ ٹور سرآج غریبا نہ کر گل نکمی
نالے کہیں دماغ نہ قوت نالے بھنڈی لمی

چھوڑ شکایت شکوے سارے کی حاصل اس گلے
جو قتام ازل نے لکھیا سویوئی پینا پلے

تندرستی وچہ نہ کوئی بنیا یار ہمارا
بھلا بیماری اندر کیوں کر دیوے کوئی سہارا

چل نجد تے کول عاشق دے دیہ اس نوں خوش خبری
آوے یار سہاوے خانہ خوش وسے سب نگری

مجنوں نجد اُتے بے چارہ نال خیال صنم دے
لیلیٰ گھر وچہ درد رنجانی وین کریندی غم دے

چین قرار نہ آوے اُس نوں پارے وانگر پھڑکے
جالے وچہ کبوتر وانگر یا جیوں ہانڈی تڑکے

چپ ادرس رہے ہر ویلے گل کلام نہ بھاوے
نیند آرام بھلایا اُس نوں کار و کام نہ بھاوے

اک دن زید تئیں سد خانے رو لیلیٰ فرمایا
جا نجد تے ویرا میرا ساس لباں پر آیا

دلبر میرے مجنوں نوں جا دس حالت میری
آکھیں ہجر تیرے وچہ لیلیٰ خاک ہوئی سڑ ڈھیری

ہر حیلے مل تتی تائیں ہجر تیرے نے تایا
زندہ مول نہ پاسیں مینوں جے سجناں چر لایا

بےزک لوڑ نہیں تدھ میری بے پرواہا سجناں
میں بے دام غلام سداواں تک تک درس نہ رجناں

بندی پیت تیری وچہ ثابت قولوں مول نہ بھجناں
ویسن لوک سرآج نہورے جے توہیں پالی لج نہ

بےشک میں کمینی جگوں کوہجی کملی رج کے
ہن پلپ چھڈوا نہ نسیں پگرتیاں تیں بھج کے

لج پالا! لج پال بندی دی عیب مندیرے کج کے
کس دربار سرآج کھلوسی جے توں چلیوں تج کے

عیب گناہ نتار نہ میرے خواہ پُرعیب کمینی
در اپنے تھیں رد نہ مینوں ویکھ میری مسکینی

چا نواز عطا کر مینوں درجہ قدم نشینی
کی عجب سرآج شہاں نوں دور کرن غمگینی

ہجر تیرے نے تایا مینوں جلدی میری چھاتی
جیوں کر آتش گلیاں لکھیں دھکھن دن تے راتی

قاصد جا دلدار میرے نوں ہتھ بنھ عرض سنائیں
دید تیری نوں ترسن جیوڑا جھات کرم دی پائیں

للہ ویکھ میری مغمومی رکھ محروم نہ دیدوں
جان لباں پر آن کھلوتی کارن درسی امیدوں

بھار ملامت بدر تیری دا میں خوش ہو کے چایا
توں جنگلاں وچہ واسا کیتا کر کے وطن پرایا

اکھیں ویکھ میری مظلومی شاہا بے پرواہا
اک امید ملن پر جیواں ساڑ دتی اس بھاہا

زید بھائی! جا کر کے دہائی جرن محال جدائی
دلبر ما میرے نوں آکھیں ہو کے میری جائی

سخت اداس رہے ہر ویلے لیلیٰ درد ستائی
جے ہن دیر لگاویں سجناں ہوسی جان فدائی

منتظر تیرے آون دی دم دم تکدی راہ نوں
قدماں تے دھر سیس مبارک آکھیں میرے شاہ نوں

نالے ایہ خوش خبری دیویں گیا رقیب جہانوں
ہو بےخوف پھر وچہ گلیاں لاؤ گل اسانوں

اک پوشاک نویں لے گھلی نالے کھانا دانا
بھر صراحیاں شربت دتا ایہ بھی نال لے جانا

ہور پیغام سلام ہزاراں نال تمام تمیزے
خادم ولوں عرض سناویں اس مخدوم عزیزے

زید دانا سیانا قاصد ہویا جلد روانہ
بنھ کمر سفر نوں ٹُریا لمیرے جانا

منزل کٹ مصیبت پینڈے جانے صاحب والی
کوہ نجد تے پوہتا قاصد الفت نال کمالی

کٹ مسافر مشکل سفری جا پوہتا منزل تے
ویکھ پہاڑ اُجاڑ مریلا لگی قہر عقل تے

اگے بھی اک واری آیا سی پیغام پوچاون
اُس وادی پر حیرت اندر عقلاں بھُل بھُل جاون

بےخود ہو کھلا وچہ جنگل اگاں نہ جانا پاوے
رہبر خضر ملے پھڑ باہوں منزل وچہ پوچاوے

پھر ہھر زید ہویا درماندہ نجد اُتے بےچارہ
کدرے نظر نہ آیا اُس نوں ور مقصود پیارا

حشر انگیز حشرات دسیون بھی خوں نوش بلائیں
جنگل کوہ تمام کنباون شیر لگا صدائیں

پیل تناں کوہیاں دے آون جگر خراش آوازے
دل سمند فکر دے اندر ڈولے وانگ جہازے

ہو کے نومید کھلا اک پاسے زید بے آسہ ہو کے
شاید محنت گئی اکارت واپس چلاں لوکے

کوہ نجد دے سائے بیٹھی اک صحرا وڈیرا
خار مغیلاں تھیں ودھ سولاں دسے راوی میرا

دشت ہویدا تھی بھی وافر اوس اندر ویرانی
دشتِ مجنوں کر سداوے اج وچہ عام زبانی

کی مجال گھتے اِتھ جھاتی نسل و جنس انسانی
غلط کیہا انساناں والی اوہ اجا پنہانی

بولے رن آوازہ ہو دا واحد ذات ربانی
ہر دم شیر پلنگ درندے رہندے اُتھ مکانی

دن تے رات برابر اوتھے اکو جیہی سیاہی
ہووے موم فولادی جیوڑا دہشت دیکھ الٰہی

محبوباں دے گیسو کالے اوس سیاہیوں کم تر
یاں تاریکی ظالم دلبر دی آہی اُس دے ہم سر

قاصد زید کھلا اس باہر لوڑے مقصد پایا
عاشق دا شہ زور آوازہ کن اُس دے وچہ آیا

شجر و حجر تمام تھرائے کنبے پتھر پڑیاں
پڑیاں لڑ کھڑیاں ایہ جھڑیاں کھائیاں جاپن لڑیاں

کوہ عظیم بھونچالیں آیا دل مظلوم دھڑکدا
صحراؤں آوازہ آیا بدل جویں کڑکدا

زید بےہوش چوطرفوں بھالے خوف دلے وچ دھانا
جاتوس ختم حیاتی ہوئی نہیں زندہ گھر جانا

سخت ہراس گیا آ ہویا خوف دلے وچہ طاری
نال صحراؤں باہر آئی فوج درندیاں دی بھاری

ببر نر غضنفر اگے وانگر سپہ سالاراں
کل اُبالی جنگل والے وچہ فرمانبرداراں

شیر پلنگ بہیمن میسر صف کھبی تے سجی
وچہ سلطان عشق شاہ مجنوں لشکر آوے گجی

ایہ جاں سوز نظارہ ڈٹھا جس دم زید جوانے
سخت حیران پریشان ہویا رہیا نہ ہوش ٹکانے

مجنوں بھی تک پایا آیا قاصد زید پرانا
ہمراہیاں نوں بول سنایا اگاں نہ ہوسی جانا

جس دم تکیا جر نہ سکیا درد جدائیوں اکیا
نیڑے آ کہے جی آیاں نوں زیدا ویرا سکیا

دال بے حال متھے تے لمکن دل ول پیئے اڑانے
اڑاڑ شاخاں نال ترٹے نازک بال ایانے

کولے وانگ ہوئی سڑ دیہی جیوں مل خوردی بھوری
دھن مزدور سرآج عشق دے خوب کرن مزدوری

زید پچھے دس حالا بھائی وافر چھوڑ کلاماں
کی رولا دلدار میرے دا آکھ سنا درمایاں

خوش رہے یا ہجر میرے وچہ اُس نوں کجھ نہ بھاوے
زید کیہا اوہ حالا بھائی میں تھیں کیہا نہ جاوے

شاہنشاہاں دے گھر جمی لیلیٰ نازک بالک
رو رو ہوئی حیاتی کوڑی جیوں رضائیں مالک

پھر پچھے جد خوشیوں ہسدی نال سیّاں ہمسایاں
دس کھا یاد کدیں اس کیتا سودایاں صحرایاں

یا اُس دل رُبا میرے نوں یاد میری سرور دی
ماہیت اس بے پرواہی نرم طبع دلبر دی

زید کیہا کی دساں بھائی ہر ساعت ہر پل وچہ
شاغل یاد تیری وچہ سوگن زُلفاں کھلیاں گل وچہ

ہنجواں موتیاں دی پُر مالا تیرا نام چتارے
چین آرام بھلایا اُس نے وچہ جدائی یارے

تدھ یوسف دے عشق زلیخا لیتا لیلیٰ تائیں
مصر مضر ہو اس تائیں محل مکان بلائیں

عاشق دا دل راضی ہویا شکر پڑھے سو واری
ذکر میرا میں نالوں چنگا جو داخل درباری

غزلاں گاوے تاڑی مارے میوے وچہ نہ جامے
لکھ الحمد آندا وچہ چیتے بلبل نوں گلفامے

عاشق نوں خوش وقتا جس دم زید جوانے پایا
ابن اسلامے دا مر جانا ظاہر آکھ سنایا

گیا رقیب جہانوں تیرا توں سن بھائی قیسا!
پڑھ شکرانے حمد ربانے کرم کمایا کیسا

ہو بے خوف پھرو وچہ گلیاں چھوڑو جنگل واسے
آپ جناب سبب بنایا غم نہ رہیا ماسہ

سُن عاشق دیا نیناں وچوں نیر وگے پرنالے
زیدا! خوشی رُلایوئی گھٹے دے پُر درد حوالے

کس امید بھروسے اتے ہساں دشمن مویاں
اک دن سجناں بھی چل جانا کی حاصل خوش ہویاں

جے اج دشمن لدی جاندے سجناں لانا بھل کے
آپ اساں بھی راہی ہونا دل یاراں دا سل کے

کس آسے خوش ہوو رل زیدا! آخر دنیا فانی
کُل شَیٍٔ ہَالِک بس باقی ذات ربانی

خوشی کمال رلائی گھٹے جاہل دوست میرے
اِس تیری خوش خبری کیتے جگر میرے دے بیرے

زید کیہا چھڈ بھائی مجنوں طول بیان زیادہ — دوئی دور ہوئی تاں ہویا فضل کمال خدا دا
راہ تیرے وچہ سخت رکاوٹ آہی ابن اسلاموں — چھڈ ہمدردی تے غم خواری تدھ مطلب خود کاموں
زید بشر پیغام سنائے بھی پوشاک پہنائی — نان شراب ٹکایا اگے کھا گھن میرے بھائی
بعد فراغت آب طعاموں کھول پیغام سناوے — چل پروانے! تینوں تیری شمع حبیب بلاوے
سخت اداس ہر ہر ویلے تیری وچہ جدائی — چل دیدار کرا اُس تائیں کرسی جان فدائی
دکھ توہیں یار کیتی دُکھیاری لگیوس سخت بیماری — توں طبیب امراض پچھانیں چل کر اُس دی کاری
عذر فریب تیرے کیتے لکھ کھلے پروانے — میں میلا بن تیں ول آیا چل بھائی دیوانے!
کیا دھن بھاگ نصیب انہاندے کرم انہاں پر کیہے — آپ ملاپ کرن نوں سدن دلبر گھل سنیہے
گھنی امید دلے وچہ میرے میت پیارا جانوں — ااپ دیدار دیوے گا مینوں گھل پیغام زبانوں
دلبر جان میری دا قادر نوری چہرے والا — پچھے دردمنداں دا رولا سد قدماں وچہ شالا
نال اتفاق پچھے کر شفقت دل دکھیے دا حالا — پٹیاں پٹ وکھاواں سینہ درداں کیتا کالا
بس اتنا ترسا نہ مینوں دلدار خود سندہ — ہجر تیرے وچہ اُڈن ہارا روح بے تاب پرندہ
جے کر رب سبب بناوے دیوے وقت ملن دا — ظاہر آکھ سناساں چناں نہیں ہن درد جرن دا
بخش بےادبی تے گستاخی سد مینوں وچہ قدماں — دل مظلوم نہیں جھل سکدا ہجر تیرے دا صدمہ
ایہو آس سرآج عاجز دی خود دلبر فرماوے — اوہ عاشق بیمار ہمارا کول اساڈے آوے
راکھ امید ہجر دے کٹھے خالق دے درباروں — سر پر یار ملے گا اک دن صحت ہوسی آزاروں
قصہ لکھ سنا دلبر نوں جو امر اس یاروں — مت قصہ سُن مہریں آوے دے انعام دیداروں
زید بشیر بشارت دتی توں سُن بھائی میرے! — تینوں دلبر نے سد گھلیا کوچ کرو ہن ڈیرے
چھوڑو جھورے گئے وچھوڑے چنتا سٹو بھورے — بن کے بھورے چلو دوڑے کم جنابوں سورے
سن مژدہ جاں بخش بشیروں عاشق کرے تیاری — بادستور سپاہ تمامی باالترتیب سنواری
شیر پلنگ کرگدن گینڈے پاہڑے پربت کالے — وحشی گرگ خوں خوار درندے آفت دے پُرکالے
اژدہا پیکر خود دسن عزرائیل زور آور — چھوٹیاں چھیتکیاں دیاں صفاں نالو نال برابر
چوکڑیاں بنھ وانگ بے ریشاں آہو نال صفائی — لشکر وچہ چلن خود شیدا بھی گائیں صحرائیں
قدوں چھوٹے زہری ٹوٹے مار کر نجو جابر — بے انداز سپاہے اندر شاہ مجنوں اکابر
کی مجال امر تھیں ماہر چھکن کتے لگاماں — عشقے دی اقلیمے اندر جاپے شاہ سلیماں

لائی چوب طبل دے اُتے دے کر گدن منادی — کوچو کوچ آوازہ ہویا نہر نہر کنبے وادی

ہیبت ویکھ عشق دی رہیا زید حیران کھلوتا — مار آواز بلایا اُس نوں نہ ڈر زیدا بہتا

ایہ جوان حکم دے بندے وانگر خدمت گاراں — دوتی تک سزائیں دیندے کرن خدمت یاراں

آ ٹُر نال میرے ہمراہی بھائی زید جواناں! — زید کیہا اس لشکر اندر موم ہوون دل جاناں

سخت حیران ہویا تک حشمت ایہ مجنوں کوئی آفت — عاشق باہجھ کرے سلطانی غیر کسے کی طاقت

عاشق جامے وچہ نہ میوے خوشیوں گاون گاوے — اج کرماں تے یاری کیتی لیساں یار کلاوے

دن تے رات برابر اکو جیہا ٹریا ڈیرہ — تان انہاں طے کیتا صحرا لق و دق وڈیرا

اک میدان اگوں دِس آیا اوہ پرخطر وادی — عاشق باہجھ لتاڑے کیہڑا چھاتی اس صحرا دی

حشر انگیز حشرات زمیں دے اوتھے رہن کروڑاں — زہری بچھو بسلی ماروں دسن وانگر روڑاں

جے پتھر نوں ڈنگ چلاون ٹوٹے ہون ہزاراں — دھوڑ غبار نظر وچہ آوے یا جیوں شعلے ناراں

راوی فرمان اُس جائی عاشق ڈیرہ کیتا — زید آیا ہتھ بنھ کھلوتا جے کر آکھیں میتا

جا دساں دلدار تیرے نوں خود آوے اس جائی — عاشق نے خوش ہو فرمایا جاہ ضروری بھائی

سرچشماں تے مناں جیوں کر امر ہووے سرکاری — جے آکھن تاں میں خود آواں لشکر نوں چھڈ باری

جے خود آون تاں واہ قسمت ہور کی لوڑ اسانوں — بھائی زید بشیرا جاہ توں چھوڑ اسانوں

نال محبت راہی ہویا قاصد زید سیانا — جا شہر وچہ داخل ہویا تقویٰ رکھ ربانا

جا لیلیٰ شہزادی اگے ہویا آن سلامی — دست بدستہ ہو سنایا حال بیان تمامی

شہروں باہر بہایا مجنوں نہیں کجھ دور دراڈا — اوہ آوے یا آپ چلو گے جانو نہیں دراڈا

لیلیٰ نوں اس خبروں ہوئی شادی بے حسابی — ہر روموں آوازہ آوے لشکر الحمد جنابی

نال محبت روندی لیلیٰ رو پڑھے شکرانے — زربافی پوشاک عجیبہ بخشی زید جوانے

رابعہ بصری وانگر آیا سانس نویں سر کھلے — آکھے وقت خوشی دے آئے درد قضیئے چلے

بھائی زید جوانا تیر پر جان تصدق میری — ہمت اگے مشکل آساں دھن کمائی تیری

اس احسان تیرے دا بدلہ وار گھتاں زندگانی — شالا ملن جزائیں تینوں توں بھائی دل جانی

جب لگ جیساں خادم تھیساں بن انملی گولی — تو ہیں بھائی ماپیو جایا تو بن دردی ہم جولی

صاحب سچا شالا تینوں دیوے نیک جزائیں — تدھ احسان کمایا میں پر تیرا محسن سائیں

کل اغراض مقاصد تیرے دینی تے دنیاوی — خالق پاک کری سب پورے آساں ور لیاوی

قصہ مختصر لیلیٰ نے کیتی جلد تیاری
پا پوشاک کیتی تن زیبا بھی ناقہ سنگاری

ڈاچی تے پا جھول مرصّع پردے ڈال سنہری
مخمل مصری سُرخ بناں توں کوکے جڑے روپہری

چادر گھن سیاہ حریروں پا چولی کم خوابی
مخمل اُتے مخمل تانی ریشم جویں خوشابی

اکھیں بلن حسن دیاں بتیاں وافر نور چراغوں
بھورے نین حسن دے باغوں سخت سیاہی زاغوں

زُلفاں عطرعنبیروں گُندیاں بندیاں دے لشکارے
جیوں کر رات سیاہی اندر جھلک دکھاون تارے

گل وچہ ہار پروتے ہیرے جوبن وچہ شاناں
جت ول تکے بھٹھی تپے جیوں محشر دیاں داہاں

نال کمال ادا انکھیلی بیٹھی وچہ کجاوے
پیئے بھلاوے نہیں کجاوے لیتا یار کلاوے

نال محبت شوق زیادہ لیلیٰ ہوئی روانہ
ہم راہی وچہ زید وفائی قاصد مرد سیانا

نال خیال وصال محبت گیت پرم دے گاندی
دل وچہ خوش تکاں گی صورت وچھڑیاں سجناں دی

چھک کمال دلے وچہ لگی ڈاچی تیز چلاوے
بیٹھی وچہ کجاوے لیلیٰ گیت سہاگی گاوے

ہتھ مہار موہیں پر چادر من وچہ تاہنگ حبیباں
زید وفا دا پُتلا اگے وانگ غلام غریباں

ناقہ تیز قدم اعرابی وانگ صبا دے جاندی
پھر بھی لیلیٰ دا دل کاہلا جلدی ملنا چاہندی

چلن ہار عشق دی منزل ایہ مسئلہ فرماندے
اُس وادی پُر حیرت اندر خوف بہادر کھاندے

تڑپ تڑپ کے دیون جاناں ہو بے آس ہزاراں
چالے کھا نسن بن گیدی وانگ مجازی یاراں

صادق عاشق اس وادی وچہ جس دم قدم ٹکاون
اک تڑپ وچہ حد منزل دے اُتے قدم ٹکاون

جیوں کر رابعہ بصری تائیں نظر پیا بیت اللہ
تیویں لیلیٰ بھی تک پایا دوروں نور تجلیٰ

نور کوہ طوری نظری آیا وانگ قندیل نورانی
عاشق بھی تک پائی دوروں اوہ زہرہ اسمانی

شب یلدہ وچہ چانن لایا یمنی تارے دوروں
ماہتابے آفتابے تائیں مات کریندا دوروں

القصہ پوہتی ڈاچی وچہ لشکر سلطانی
شیر پلنگ کرگدن ہاتھی ہوئے سلامی جانی

چھیٹکیاں دا لشکر آیا کارن استقبالے
بھی پر عجز سلامی ہوئے نال ادب دی چالے

خوش الہان پرندے گاون منگل آمد والے
خوش آمد خوش آمد آکھن ہو کھیوے متوالے

اچراں نوں آ نیڑے پوہتی اسواری دلبر دی
عاشق پڑھ بسم اللہ موہوں بھنا طرف شتر دی

چھک مہار شتابی لیلیٰ ناقہ نوں بٹھلایا
پا پیادہ ہو شتابی قدم عاشق ول چایا

روبرو ہوئے جس ویلے عشق دلبر دونویں
عاشق ہوش تصدق کیتی بےخود جھڑیا اونوں

طرفہ عجب تماشہ لیکن جھڑیا اندر قدماں
میں صدقے کر جھولی پایا لیلیٰ نے جھل صدمہ

سر جھولی وچہ بیٹھی عاشق دی خود رویوں
کھلیاں زُلفاں چھاں بنائی عطراں دی خوش بویوں

میں واری لکھ واری تیں تھیں لال پیئوں ور جھولی
جیویں برس ہزاراں شالا تو نوشو میں گولی

زُلفاں دی خوش بویوں آئے ہوش حواس بجائی
ویکھے یار سرہانے بیٹھا جلوہ روپ خدائی

شافی نین ہوئے جس ویلے عاشق تے دلبر دے
حاصل وصل حقانی ہویا اندر پاک نظر دے

اک دوجے دیاں نیناں وچوں روپے ربی دس آیا
ظاہر لو حقانی لگی ظلم مجاز بھلایا

قرب کمال میسر ہویا درجے پائے اُچے
ہویا پاک مجازوں سینہ اندروں باہروں سُچے

عرصے تک رہے دو جانی بے خودی دے عالم
ایسے حالت وچہ انہا نوں وقت ویہایا سالم

چرکی ہوش بجائی آئی بے خود ہویاں یاراں
زندہ ہون کدی مر جاون عجب مجازی کاراں

عاشق قدم سجن دے پھڑ پھڑ جاوے صدقے گھمے
خاک نعلین سجن نوں وانگر خاک شفا کر چمے

لیلیٰ سینے نال لگایا سودائی دیوانہ
شمع کمال اُتے پر ساڑے بن عاشق پروانہ

اک دوجے دی انگل پھڑ کے ہوئے دونویں راہی
کرمے قواعد لشکر بری لئے ایماں شاہی

چال البیلی نال پیارے اک دوجے دے شیدا
آ پوہتے اس جائی جتھے ڈیرہ مستانے دا

پھر مرگان وچھایا شیراں تکیے لائے ہرناں
نال محبت بیٹھے دونویں اک دوئے پرناں

روبرو بیٹھے دو جانی کرم کیتا رب باری
نیناں اندر باہجھ شرابوں کار ہوئی سرشاری

گاہے ہوش گاہے بے ہوشی گاہے ناز نیازاں
ظاہر کرن مبارک بادی دے حیوان آوازاں

پل پل ہوش حواس بھلائے عاشق لئے نظارہ
بھکھے نین نہ رجن تک تک جوبن اپن اپارہ

عاشق تے معشوق دوہاں نے مدھ خوشی دی پیتی
اک دوجے نوں آکھ سنائی جو جو بپتا بیتی

ظلم و ستم رقیباں والے رحم کرم آسمانی
باوفانی زید بشیرے ابن اسلام روانی

ابن اسلامے دا مر جاناں بھی آپنی آزادی
دکھ سُکھ کھول سجن نوں دسے گن لیلیٰ شہزادی

اک دوجے نوں پیئے سناون دکھڑا دل دا رو کے
اچراں نوں فجری لے آندی بادِ صبا دے جھوکے

باہجھ شراب کرے سرشاری خوش دل وا فجر دی
پھر جھولی وچہ دلبر ہوئے ساعت حج اکبر دی

ایویں چڑھدی گئی خماری دو گل ملیاں یاراں
بحر خوشی وچہ ڈوبی ہستی جیویں غواصی کاراں

کدی حباب خوشی دا بن کے ہون سطح پرشاداں
کدی صفت نگیناں بن کے تک آون بنیاداں

بحر وصل وچہ موجاں مانن عمراں پا وُچھنے
بجھی آتش تیز ہجر دی جو جگراں نوں بھُنے

قلزم عشق رڑھائی ہستی زوک چڑھائی مستی
آپنا آپ نہ چیتے اندر ایہو یار پرستی

زید جوان نہ جامے میوے محنت گئی نہ ضائعاں
لخلخے عطر آمیز سنگھائے ہوش آئی پُرہوشاں
دل خاموش آغوش بروبر پر فرموش جہانوں
صادق صبح ہوئی آ ظاہر جیویں چہرہ محبوباں
گئی سیاہی شب دی گبوں دسے نیڑے دوروں
لیلیٰ خاتوں نے فرمایا ہوش سنبھال حبیبا!
کن آواز پئی جس ویلے ودعیا ہوون والی
سندیاں نام جدائی والا اکھیں اگھڑ گئیاں
اکھے ہائے ہائے ظالم فلکا! تینوں رحم نہ رائی
صادق تھیں سئے حصے چنگی کاذب میرے بھانے
ایہ رُخصت دا لفظ خدایا وحشت پیدا کردا
ہائے اس قطرے خونی دل دے کیڈی شورش پائی
دیاں دل نوں تسلی ہر دم سمجھ دلانا داناں
پر بےسمجھ میرا دل دکھیا باز نہ آوے کیہاں
ربا اس چانن تھیں مینوں چنگی درت سیاہی
دے دلاسے لیلیٰ کہندی نا رو لال نگینے
رکھ تسلی دلبر میرے کرسی رب وسیلے
میں بن داماں گولی تیری توں اتنا کیوں رووِیں
رکھ امید بھروسہ دل وچہ نہ ہو ایڈ ہراساں
نہیں مرداں دا پایہ چناں وقت مصیبت روناں
عاشق نوں اس گلوں ہویا کجھ سہارا دل وچہ
توڑ غبار غماں دے اُٹھے دھواں نکلے سانسوں
خونِ جگر اُبالیس آیا بن ہنجواں دے منکے
ودعیا دلبر دیاں ضرباں لگیاں دکھیا روح تے
ٹُردی وار رُنے گل لگ کے تروڑ جگر دے رشتے

ویکھ دوہاں نوں صدقے جاوے پڑھدا حمد ثنایاں
اے پر ’صُم‘ ’بکُم‘ دونویں طبع اجے وچہ جوشاں
ہو حیران تکن ہر جانب نہ کوئی گل زبانوں
تاں پھر ہوش ٹکانے آئی سرشاراں مطلوباں
دھمی صبح سہایا جنگل مہر الٰہی نوروں
وقت وداع سر تے پہتا کر خیال حبیبا
ورتک تراہ گیاں کھل اکھیں سُرت عقل سنبھالی
رگ پیشانی پھڑ پھڑ پھڑکی جگر تراٹاں پئیاں
خوشی میری وچہ رخنہ پایا گھل کے صبح قصائی
اس افسوس گھنے دے میرے دل تھیں داغ نہ جانے
لگے کرد کلیجے وسری وگے خون جگر دا
چیر ڈٹھا تاں معلم ہویا ہے ایہ چیز نہ کائی
رہندا کون نباہُو عمراں گھر والیاں گھر جاناں
اجے نہیں اس عبرت پکڑی سئے تکلیفاں سہناں
بغل گرم آہی دلداروں پیش جدائی ناہی
روون تیرا پیدا کردا چھالے میرے سینے
انشااللہ ملساں تینوں ہر راتی ہر حیلے
روون کارن میں ہاں کافی توں کیوں دُکھیا ہوویں
ہمت مرداں مدد ربی مشکل ہووے آساں
بہتر ہے کر ہمت اولیٰ اس دا دشمن ہونا
اے پر ٹر جاون سجناں دا کھرے کفارہ دل وچہ
حسرت بھری نگاہوں تک ٹپ ٹپ جوڑے آنسو
آ نیناں وچہ اٹک کھلوتا شکل تمنا بن کے
یار جراح لگائی مرہم نادر جی مجروح تے
چیکاں عرشوں پار سدھایاں سُندے وین فرشتے

ایسے درد قہر تھیں رُنے ہوش بھُلی رضواناں
تھر تھر عرش الٰہی کنبیا خبر ہوئی آسماناں

وقت وداع پیاریاں والا نہ رب پاک وکھاوے
وس نہ چلدا بھانبڑ بلدا جان شکنجے آوے

آکھن ربا جگ تمامی خوشیوں چین کمائے
اسیں نمانے درد رنجانے قہراں دے منہ آئے

کس نوں درد دلے دا دسیے کون ہووے ہمراہی
ربا جدوں لگائی آہی ایہ امید تے ناہی

درداں گھیر لیا چوطرفوں سر پر بھار فلک دا
سجے کھبے مڑن نہ ہوندا کون اج دکھ نوں تکدا

پایاں دے گھر لاڑے آہے نازاں دے پروردے
اچن چیت تڑٹی بجلی آن پئی وچہ سر دے

رو رو درد رنجانے ہوئے اوہو عاجز درماندے
مچھیاں وانگر تریاں چشماں وچہ دریا غماں دے

آکھن کون ہووے اج واقف ساڈے غیر احوالوں
بے نصیباں دے گھر والے ویری ساڈی چالوں

حوراں وین سنن تے رووݨ انگلیاں منہ ملکاں
باشک ناگ لرزیا خوفوں غوغا اندر فلکاں

عاشق دے احوالوں واقف رووے لشکر سارا
آکھن جان دیئے اس بدلے جے کر چلے چارا

نیناں دے راہ چھنڈن عاشق کٹ جگر تھیں رتیاں
ویکھ سراج عشق دی لذت ایہ اسی وچوں کھٹیاں

پاگل وکڑی رُنے دونویں نہ چھوڑن ہر حیلے
دل وچہ سوچ دلیل گزاری زید بشیر وکیلے

ایہ روندے روندے مر جاسن درد فراق ستائے
یا اس گلوں واقف ہوسن دوتی حر تپائے

پھر بھی کم نہ ہوسی چنگا گل کھنڈیسن ویری
ایس خوشی دا نادر موقع کد پچھے گا فیری

نال کمال ادب دی چالے ہتھ بنھ عرضاں کردا
ہوش سمہالو چر نہ لاؤ مت اُٹھ جاوے پردہ

ظالم دشمن فلک سرے تے ڈھول وگاوے گجے
مت ایہ خوشی غماں تھیں بدلے خیریں نال نہ پچے

وقت ویہایا ہتھ نہ آوے لکھ افسوس کرو گے
ہرگز مل نہ سکسو دونویں تاں کس طور جرو گے

ہوش لیاؤ صبر کماؤ گل پر پردہ پاؤ
روز بے ناغہ آن ملاں گے کرو نہ ایڈا تاؤ

درمنداں نوں پند سجن دی وچہ پسندی آئی
اک دوجے نوں چھاتی لا کے الوداع فرمائی

فی امان اللہ دے فکرے آکھے دوہاں زباناں
ملن ساڈی وچہ راضی ہووے قادر رب یگاناں

مجنوں دا دل حیرت وچہ ایہ کی بنیا کارا
اچن چیت بغل تھیں چلیا دلبر یار پیارا

لے سجناں ہن اللہ بیلی نال نصیباں میلے
فیر ملن دیاں کریں دعائیں یاد آواں جس ویلے

دلبر نوں دلبریاں دیندی لیلیٰ نال دلاسے
رکھ توکل مولیٰ اُتے جی اوسے دی آسے

ہو ناہیں آزردہ ایڈا جے چاہیا رب میرے
ہر شب آن زیارت کرساں آ کے ڈیرے تیرے

دتی ڈاہڈ دلے نوں عاشق لیلیٰ رخصت ہوئی
آن محلیں داخل ہوئی واقف تھیا نہ کوئی

دتے زید تائیں لکھ تحفے ہدیے تے نذرانے
قدماں تے دھرسیس بچاری کردی عذر بہانے

ویرا میں انملی باندی عذر نہیں کجھ میرا
پکا قول زبانوں سچا ڈٹھا رُتبہ تیرا

آن دراز ہوئی بستر تے دل وچہ شاد زیادہ
دم دم شکر ربانا پڑھدی ہویا کرم خدا دا

فجر ہوئی دن روشن ہویا گئی سیاہی شب دی
گھگیاں چڑیاں آہلناں تے حمد پکارن رب دی

لیلیٰ پا پوشاک سنہری زیور لایا انگے
عطر گلابوں گندیاں زُلفاں لاہا جو منہ منگے

ملیا ونج مصلے خاکی سر سجدے وچہ دھریا
لے ربا ایہ تحفہ میرا ایہ کجھ میں تھیں سریا

بھاریاں آسیاں وانگر لیلیٰ ڈگ سجدے وچہ رووے
تیریاں نعمتاں دا میں کولوں شکر ادا نہ ہووے

وانگ ماہ رمضان گزاری اوہ دہاڑ شہزادی
فارغ ہو بیٹھی کم کاروں منتظر عشا دی

دن غروب ہو جس ویلے جگ پر پھری سیاہی
گشتی گشت کرن وچہ پہرے چوکیدار سپاہی

شاہ شب نال ہزاراں آ لتھا میدانے
چال ابلیلی نال کریندا سیر اندر بستانے

تھکے ماندے کموں کاجوں جو دنیاوی بندے
نال فراغت سُتے سارے چھوڑ جگت دے دھندے

عاشق دے ول ہور اُڈیکاں بیٹھا اندر برور
پک امید زبانوں سچا اوسی میرا دلبر

وانگر کامل ولی اللہ دے بیٹھا ڈیرہ لا کے
اردل وچہ غضنفر چوری کردا دم ہلا کے

وقت عشا ہویا جس ویلے لیلیٰ کرے تیاری
پا کجاوہ ڈاچی اُتے نال سنگار سنگاری

منگ دعائیں مولا سائیں لاجاں تدھ تائیں
اوگن ہار دیاں عیباں تے چادر رحمت پائیں

آکھے اُٹھنی اُٹھ نی جلدی مل سجن دا رستہ
کامل مرشد دی جھڑ قدمیں ہوکے دست بدستہ

نال کمال محبت خالص آئی باہر محلوں
برقعہ گھن حیریری اُتے نظر کیتی ہر ولّوں

بن کروان ستھوئی وانگر لیلیٰ ہوئی روانہ
سخت اڈیک اندر وچہ جنگل عاشق مرد ربانا

رات انھیری ایڈ دلیری عاشق گاہندے جھلاں
اسلافاں دیاں ورقاں اُتے کئی اجیہاں گلاں

سوہنی اک اکلی راتیں جاوے چیر چنھوڑا
ویکھ مثال کمال سسی دی ڈر عاشق دل تھوڑا

پائی نکنکیل عشق نے لیلیٰ ہوئی روانہ
وانگ شہزادی نجم نساوے من وچہ خوف ذرا نہ

کاری چھک سجن دی سینے گھر وچہ بہن نہ دیوے
جیوں پروانے امن نہ کردے باہجوں درشن دیوے

واہ سبحن اللہ کیا عالی درجہ عاشق پایا
خود معشوق عاشق دا طالب عشقے سایہ پایا

جیوں کرصنم سوداگر زادی من وچہ خوف نہ ذرہ
راتیں دلبراں نوں ملدی بھرے ونج مقررہ

جگ معروف زلیخا بی بی طیموسے دی جائی
راتیں کول یوسف دے جاندی درد فراق ستائی

ایہ عشق نہیں ایسا ویسا سکھ ہنڈائیے جی کر　　جس دے پیش پیا نہیں چھٹیا کھاڑا قبرے تیکر

کس دھن اُتے تیشہ چایا کوہ شکن فرہادے　　آپ ناہا سر تیشہ لایا اے پر عشق جلادے

اے پر قدماں دے وچہ لیٹی آن حیاتی ابدی　　عشق بدھا سر سہرا اس دے رحمت ہوئی رب دی

لیلیٰ نوں بھی عشق بہادر آ دل وچہ گرمایا　　بیٹھ کجاوے دے وچہ جلدی راہ سجن دا چایا

کیف آور لیلیٰ دیاں نیناں آ کیتی مجبوری　　اوہ کل والی نعمت عالی سانوں دیہ ضروری

منزل راہ حقانی والی دور نہیں نہ مشکل　　جے سودا ہے سر تیرے وچہ اوہ تک دل دی منزل

عاشق مستانے دے دل دی غرض ہووے تد پوری　　ساقی اک صراحی باد ایہو شراب انگوری

انہاں وچہ دلیلاں لیلیٰ جا پوہتی اس ڈیرے　　جتھے تھانے ماری بیٹھے کوہی غول وڈیرے

عاشق نے جد دوروں ڈٹھا جلوہ نور چمکدا　　ہو قربان کہے بسم اللہ راہ تساڈا تکدا

اُتر کجاویوں لیلیٰ خاتوں آندا یار کلاوے　　بے شک یاراں دی وچہ مجلس غیر انسان نہ بھاوے

اس ویلے دی محویت دا کی لکھ دساں مالا　　گویا ہفت اقلیمی شاہی بخش دتی حق تعالیٰ

غیروں پاک دتا رب ویلا خوشی نہ جاوے جھلی　　نال کمال خوشی دے لیلیٰ آکھے ہوئی تسلی

بھلے زمن زمان قیاسوں جا دلبر گھٹ آیا　　اس دی وچہ حیاتی ایسا وقت آہا گھٹ آیا

توڑے سی او جنگل مارُو نہ بستر نہ تکیے　　پھر بھی باغ نظر وچہ آوے جس جانب ول تکیے

ہریک چیز سوہاوے دل نوں جھاڑ دسن چنبیلی　　عاشق تے معشوق اکٹھے نہ کوئی سنگ سہیلی

ساری رات رہے رنگ رتے عاشق دلبر دونویں　　یک جان دو قالب والا فقرہ ہوندا دونویں

وقت سحر اجازت لے کے لیلیٰ آئی گھر نوں　　عاشق بھی اُٹھ راہی ہویا نال لیا لشکر نوں

ایسے طرح بے ناغہ لیلیٰ دل وچہ خوف نہ کھاندی　　سپاں شیراں نوں گاہ پیریں کول سجن دے جاندی

غول بیابانی دا اُس نوں من وچہ خوف نہ ذرہ　　نال محبت رغبت دل دی جاندی روز مقررہ

وقت عشا کجاوے پے کے نال محبت خاصی　　جا دلبر دی قدمیں لگے جیویں سجدے وچہ عاصی

ساری رات اندر مدہوشی نشیاں دے گھٹ بھردے　　آب حیاتی پیالے دونویں جد موہاں تے دھردے

ایسے محو ہوون وچہ لذت سار نہ رہے وجودوں　　ہو بے ہوش حواس بھلاون بودوں یا نابودوں

پی شراب طہور کوثر دا پاک گناہوں عیبوں　　بحر عشق وچہ غوطے لاون صاحب عشق ہر ریبوں

بے شک زید سیانا آہا باوفا وچولا　　پھر بھی محرم بھاوے ناہیں آن ملے جد ڈھولا

آپ ہکلے پین نچلّے آب وصل پیالے　　اپنا آپ پاون جس ویلے آپ بھلاون حالے

راوی فرماون اوہ ایسے بے خود تھیں سروروں
ہوش حواس کرن قربانی ناب شراب طہوروں

اک دن عاشق دلبر دونویں اندرا دسے باری
مست بے ہوش آہے وچہ شادی چاہڑی عشق خماری

لتھا مینہ غضب دا ایسا وحش بھُلی حیواناں
ہاتھی کرگدن تے چترے لے لے نٹھے جاناں

نیل ندی وچہ کانگ اُچھلی پایا زور طوفاناں
پاٹ جہاز ہوئے سے ٹوٹے جیوں کر دانا داناں

سخت اندہیری قہر الٰہی گھلی جگ ڈرایا
سے دلاں دیاں رکھاں تائیں بیخوں پٹ وگایا

لیلیٰ مجنوں جنگل اندر نہ چھپر نہ سایا
بے خود مست خیال اپنے وچہ ایسا عشق کمایا

دل سرشار ترانے دل کش محویت وچہ گاون
جان جہانوں فارغ دونویں حاکی لکھ سناون

وقت سحر تک بے خود دوہاں رات خوشی وچہ جالی
پیتا ناب شراب مصفّا شکوں عیبوں خالی

وقت موعود اُتے جس ویلے خوابوں سُرت سمہالی
میداناں وچہ پانی پھردا رات انھیری کالی

ساری رات رہے وچہ غفلت چور نشے تھیں دونویں
اک دوجے وچہ ایسے فانی عشقے کیتے اونویں

لے رخصت گھر آئی لیلیٰ نے پئی اس کارے
مدت کجھ بتاون راوی ایسے طور گزارے

جاوے نت کچاوے پے کے کر اشتر اسواری
چمے ونج قدم دلبر دے جان غنیمت بھاری

صادق صبح ویلے اٹھ دونویں الوداع بلاون
لیلیٰ گھر نوں مجنوں ہوری طرف نجد جاون

لطف کمال کریمی آہا بھیت نہ ہویا واندا
حاسداں تے غمازاں کولوں پردہ رہیا انہاں دا

بے خبر اس کاروں آہے لیلیٰ دے گھر والے
ایہو کار رہی لیلیٰ دی اندر ہاڑ سیالے

جلد مکا سرؔاج کہانی تیز چلا کے خامہ
آئی گل اخیر ختم تے لمیاں چھوڑ کلاماں

لے انعام پیاریاں کولوں کر تمام کہانی
شالا کرن قبول پیارے ڈردی جان نمانی

پکڑ قلم غم درداں والی لکھ حالا دکھیاراں
کڈھ کلیجہ حاضر کر دے اگو منشا یاراں

ورقاں اُتے نال محبت ڈھل سیاہی جگری
امر امیراں تھیں ہو فارغ تا ہوسی بےفکری

ویکھ شفق پھُل آسمانے ارغوانی رنگوں
یا دلبر نے لال دوپٹہ اوڑھیا نویں امنگوں

یا گلاب سجن دے چہرے کڈھیا سر بستہ
یا ماڑی آسمان اُتے نظر پوے گلدستہ

جویں بہاراں اندر یار جوانی والے
جیویں شراب چمکدا دسّے حلبی وچہ پیالے

کاری گر صناع حقیقی دا ایہ خوب نظارا
یا یہ خون شہیداں والا آ ہویا آشکارا

ویلا ویکھ سرؔاج کم عقلا! گلاں چھوڑ نکمیاں
قصہ اجے بہتیرا رہندا راتیں جاون دھُمیاں

لیلیٰ شام ویلے چڑھ ڈاچی وچہ کچاوے پے کے
جاوے کول سجن بے ناغہ فجری آوے بے کے

دَربیان افشاشدن رازلیلیٰ وبازماندن ازرفتن بہ سوئے مجنوں وگریہ زاری کردن درفراق قیس۔۔ازسرؔاج

رَبّ یَسّر وَ لا تُعَسّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

دردا چھوڑ گیوں وچہ گوشے خوب یارانہ تیرا
از غیبوں بن گولی ورگا بن بے ترس لٹیرا

دل بے درد کیتا تدھ میرا پٹ دلے تھیں ڈیرا
میں سرؔاج محتاج چروکا پا اک واری پھیرا

آون یاد گزشتہ ویلے بھڑک لگاون دونی
جنگل وچہ پھراں سودائی بن بےہوش جنونی

ظاہر کر پرانیاں پیڑاں چاٹ لگا سلونی
چھل پھر پھٹ ناسوری میرے کچے سعل اندرونی

پڑھ سرؔاج ربی شکرانے کرم کیتا حق تعالیٰ
جس ایہ دل عطایا مینوں سچیاں دردا والا

آ ساقی لا مجلس بہیے نال محبت گہری
ویکھ میری مغموی تائیں بخش گلاس سنہری

ورقاں اُتے راہ کلک دی چھنڈاں رت جگر دی
رکھ ترازو لاں آزمائش آپنے عقل فکر دی

آ دل دست بدستہ ہو کے منگ دعا سجانوں
چمن سخن میرے دا ربا بچیا رہے خزانوں

کوئل، قمری، بلبل، مینا، زندہ دل پرندے
اس آس وچہ دیہاڑ گزارن آہس باغ پسندے

منگ دعا سرؔاج جنابوں کھول سنا وچہ یاراں
عاشق تے معشوق دوہاں کجھ ورتیاں

منشی جیویں ازل دے لکھیا رہسی ہو ضروری
امر الٰہی وچہ کسے دی چلدی نہیں شعوری

جو ڈٹھا اس دنیا اندر رہے خوشی نوں سکدا
سنگ محن تھیں ٹٹیا ہویا شیشہ دل ہر اِک دا

لیلیٰ نت سجن ول جاندی بادستور طریقہ
رُت ڈھیر گزاری ایویں نال کمال سلیقہ

کیوں کر شیک چھپایاں چھپے جھولی وچہ انگیارے
وٹھے مینہ چڑھے چن سورج لو لگے مگ سارے

آ کر سر پر ظاہر ہووے جو ورتے وچہ دنیا
اوہ کمام اجیہا کیہڑا جو ہویا نہیں سنیا

چھپن لال نہیں وچہ جھولی عشق نہ چھپے قبروں
سوہنے مکھ نہ گھنڈوں چھپن چن نہ چھپن ابروں

درد اُبال اندر دے کیوں کر چھپن مہر لگایاں
سانس آوے تاں ظاہر ہووے ایس اندر غم مایاں

کیوں کر لیلیٰ دا نت جاون رہندا اندر پڑدے
آخر دھواں ظاہر ہویا بن کر لہندے چڑھدے

راز افشا ہویا وچہ مصرے لیلیٰ پیئے کچاوے
لوکاں کولوں چوری چوری راتیں جنگل جاوے

تھوڑی گل زیادہ ہوئی جد زناں منہ آئی
دوتیاں حاسداں نے اس نالوں ہتھوں ہور ودھائی

نظر بازاں تک رکھی نظروں آن پیئے کھاڑے
آخر گل مہیا کر کے بھیت تمام اکھاڑے

قصہ کوتاہ رفتہ رفتہ ہوئی خبر عزیزے
گرد محل لیلیٰ دے راتیں پہرے کھلے سپاہی
ملک الموت وانگر دروازے ملے چوکیداراں
اُٹھن سول کلیجے اندر پیش نہ جاوے چارہ
بوٹی وانگ رجھے وچہ ہانڈی لائے ہجر مصالحے
بلبل پکڑ قفس وچہ پائی کھس لئی آزادی
وانگ ہما نمانی پھڑکے اڈیا تخت نصیبوں
بھورے پکڑ پائے وچہ بھوہرے جیویں سانوں ہیر سوہرے
صاحباں وانگ ہوئی بند اندر کھاون پیون بھلا
نتھ سوہاگ میری دے موتی گھس گھس دندیاں کھٹے
میرے باغ خوشی وچہ اٹھیا کلر شور الم دا
پاٹ جہاز امید میری دا ہویا تختی تختی
میں تتی دی قسمت ہویا چین آرام جدوکا
بخت نصیب سُتے ہو موہندے نین بچارے جاگن
نازاں دی پروردی بالک ہو گئی سکھ تیاگن
بستر ویکھ لگے دل نشتر سویاں چبھن سیجے
دکھ دکھ یارے دکھیاری کیتی لکھاں وانگر دکھے
کوئل روح اندر تنگ واسی سخت اداسی ہویا
نیند آرام حرام اُس تائیں رات تمامی جاگے
چڑھ ماڑی کر اُچی زاری سد کرے ول باری
میں دکھی دیا دکھی سجناں آ تک میرا رولا
چیکاں عرشوں پار سدھاون وین سُنے جگ سارا
آکھے آ مل دلبر میرے چھوڑ خیال مرن دا
بری جدائی تیری میرا سانس لباں تے آندا
ہجر تیری وچہ اُٹھے چھالے ونجیں سجھن پیڑاں

چاہرے دار کھلارے اُس نے نال تمام تمیزے
لیلیٰ غم دے غوطے کھاوے ویکھ ارادہ شاہی
لیلیٰ وچہ کڑاہ غماں دے کلپے باہجوں یاراں
دسن خنجر چھریاں سینے نہ سجھے چھٹکارا
کردی تے کی کردی مردی دتا رب دا جالے
ہسدی باغے پھردی ہوئی مرتکب سزا دی
ظالم جال ظلم دے پایا ملی سزا صلیبوں
آکھے کم ڈھکے بن اوہرے گھٹ بھریندی موہرے
بھر گلاس آندا منہ نیڑے برے نصیبوں ڈُہلا
دتی ہار نصیباں بریاں ترٹ رلے وچہ گھٹے
عرشوں ترٹ فرش تے آیا جھولا خوشی خرم دا
آس آہی ہن یاس دسیوے ہائے میری بدبختی
نظر بازاں دیاں نظراں اندر آہا تدوکا
گجھیا کرے دلیلاں رہا ہوسی کون سہاگن
یاراں باجھ اُجاڑاں دسن باغ بہاراں پھاگن
رچ رچ کردی بھڑتھے وانگر لگا تا کلیجے
آندراں نوں وٹ چڑہدی اندروں نال سجن دی بھکھے
شور غبار بگولے اُٹھن ایہ اڈ چلیا گویا
اُچے نال آوازے روئے مروڑ شرم دے دھاگے
گھر آ جلدی مسافر میرے میں صدقے میں واری
کاری زخم لگاوے مینوں تیرا ہجر بسولا
ہووے خلق تمامی دُکھیا سن سن سوز پکارا
درس تیرے تھیں موئی جیواں تسا جویں پرندہ
پل پل ہجر تیرے وچہ مینوں جاپے سو برساں دا
سیر وسیر کلیجہ ہویا کتھوں کتھوں سیڑاں

ویکھ بیٹی دی حالت مندی متی دیوے ماتا
بابل دی پگ داہڑی تائیں تو ڈھیئے نہیں جاتا

مار دو ہتڑ آکھن لگی ہائے لیلیٰ بے شرمی
پیوں لکھ میری وچہ جس دم آہی گھڑی بکرمی

عزت پت نہ تکی آپنی داغ لگائیو کل نوں
واگ سمہال شرم دی ڈھیئے تک دان کرمل نوں

کیتوئی نشر زمانے اندر نج اس خانے جائیوں
متھے لا کلنگی ٹیکہ ڈریں نہیں رسوائیوں

ڈھولک مار سنسار تمامی چرچ وچار نہ تینوں
سلطانی نوں وٹا لایو من وچہ عار نہ تینوں

دیوانے پچھے دیوانی ہویوں خفتی جھلی
شِیر پلیت کیتا تدھ میرا چال تدھ بھلی

ایہ نہیں کار شریفاں والی جو تدھ مندی چائی
لے مریں تصدیع جیوں کر دھی میری تائی

بریاں حشر سزائیں پاسی عاق چھڑاساں چیردا
متھا کج زمین ول تکے کم بھلیاں دی دھیر دا

سرور عالم باعث دو جگ ہویا جس وجودوں
دم دم لکھ تحائف بھیجاں پڑھ سلام درودوں

اک دن سن یاراں سن بیٹھے وچہ حدیثاں آیا
خاک پوے نک منہ اس دم تے تن واری فرمایا

دست بدستہ ہو اصحاباں ڈردیاں عرض گزاری
یا حضرت اوہ کون بےقسمت جس نوں ایڈ خواری

فرمایا جو یاں ہو تائیں دکھ دیوے کلپاوے
شالا امن نہ آوے اُس نوں در در دھکے کھاوے

رب پناہ دیوے کر توبہ پاک نبی فرمایا
قبر اوہدی وچہ بھرے آتش جس ماپیو نو ستایا

ایڈ گناہ کبیرہ کہڑا رب رکھے اس راہوں
برے گناہوں بچ زناہوں ڈر دوزخ دی بھاہوں

ہریک لے بدیاں دا بدلہ جنت داخل تھیسن
زانی تے شیطان دو عاصی کس حیلے بخشیسن

کر توبہ اس برے خیالوں ڈھیئے منگ پناہاں
پاک دامن بن بوہ مصلے چل بھلیاں دے راہاں

بیٹی جد تیر متیں دے کس کس مارے مائی
اکھیں اندر پانی بھریا رو فرماندی جائی

واہ مائی واہ مائی دانائی تیری ایہ کی آئی اکلے
جے میں نظر غیراں ول کیتی اکھیں پھرن تر کلے

آپ مینوں وس غیراں پا کے فیر الاہمے دیویں
پھر بھی رب بچایا مینوں گیا جہانوں ایویں

جتنی عمر رہیا اوہ زندہ نین نہ اس ول تکے
مائے غیر نہ ڈٹھا نیناں باجھوں مجنوں سکے

نظر پھرا نہ ٹھا اس ول عصمت رکھی قادر
مائے فیر گناہ زناہ دا کیوں کر ہویا صادر

نی مائے میں پاک گناہوں نال ربے دی یاری
باجھوں قیس نہ ڈٹھا کوئی اندر عمراں ساری

سن مائی حیرت وچہ آئی زور وجودوں گھٹیا
میں کس گلوں ورجیا اس نوں اس کی مڈ پٹیا

غصے ہو گل فرمون اکھیں اُبھر آیاں
وال و وال پروتا ہویا تیرا وچہ چترایاں

نی تو نام ڈبویا ساڈا مت تیری رب ماری
ڈریں نہیں بدنامی کولوں ہائے رہڈی بدکاری

نام رنڈی پردا سن لیلیٰ نیر پلٹیا نینوں جیوے قیس میرا ور مائے رنڈی آکھ نہ مینوں
ایہ بھی غلط کہیں جو آکھیں پیو دا نام ڈبویا میں جاتا اس میری کاروں جگ پر روشن ہویا
دوتیاں دے لگ آکھے مائے جھوٹیاں لا نہ بدراں سچی جھوٹی گل نہ ڈٹھی نظر بازاں بے قدراں
لے گل اُڈ چڑے آسمانی جیویں کر عادت کاواں عیباں میریاں تے پا پلا پاج دھیاں دا ماواں
مائی فرماندی میں جانا سب زبان درازی خبر نہیں تدھ کتھوں سکھی ایڈ زمانہ سازی
بےشرمی تدھ شرم نہ رتی ہویوں چتر زیادی اکھیں پاٹ گیاں تدھ لاہی چادر ستر حیا دی
متیں دے سمجھاواں تینوں کریں جواب اولے پی پلیت کیتا ددھ میرا جمیوں وار کولے
کس مکروہ مٹی تھیں ہویا جنم خمیرا تیرا جائیاں کرن جواب برابر ہائے ہائے قہر اندھیرا
یاد رکھیں ایہ کہیا میرا جے چاہیا رب میرے رُل مریں وچہ باری دھیئے الاں کھاسن بیرے
لکھ الحمد کہے سن لیلیٰ جے رب لکھیا ایویں عذر نہیں وچہ امر الٰہی توں کیوں مہنے دیویں
جے میں رُل مراں وچہ باری عین غنیمت جاناں نی مائے دلبر دا صدقہ ایساں صدہا جاناں
مائی فرماندی کر دھیئے تو نہ ایس کلاموں کیوں مردود ہوئی ناشدنی توں فارغ اسلاموں
دھی کہندی تاں کافر ہوواں جے ہٹاں اس کاموں جیوندی جان نہ ٹٹن ہوندا پکا رشتہ شاموں
وڈی ہتیں توں دیہ دعائیں رب پریتاں پالے ایتھے اوتھے مجنوں مینوں رکھے نظر حوالے
بےپرواہ متیں نند چھڈی تیری دھی کچجی پلا پا لفظ دا شالا رکھے پاپن کجی
کیپرواہ سجن نوں میری لکھ اوتھے میں جیہاں میں نالوں وی چنگیاں چنگیاں رُل قدماں وچہ رہیاں
منگ دھیو دی خاطر جے کر رب نوازے نظ ہوواں منظور سجن دی وانگ غلام ایازے
سن سن سخن دھیو دے مائی ہوئی تنگ جوابوں میں پھڑیا کس گلوں اس نوں ایہ نکلی کس بابوں
جمدی نوں دے زہر مریندی کی حاصل ہن جھریاں شالا پیش آوی توں سانوں لیکاں لایاں بُریاں
لے لیا جو لینا آہا رج پایا اج جھولی حاصل ڈھیر ہویا جن بیٹی سب دا نت پت گھولی
پلا چھنڈ دھیو دے کولوں جس دم اٹھی ماتا منتر کوئی نہ پھُرسی ایتھے آخر اُس نے جاتا
لیلیٰ رہی ہکلی پچھے من وچہ کردے چاراں ہائے ربا ہن بھا تتی دے کی کجھ بنسن کاراں
لے موہیں پر پلا روندی کر کر وین دکھاں دے لیراں کیتے لیڑے تن دے زیور گہنے کھاندے
آکھے ربا تیرے باہجوں کس نوں دسے بردی ایناں بھی پھڑ قیدی کیتا جیہڑے آہے دردی
جے ماہی نہ ملیا مینوں بن ماہی تڑپاں گی جے بندی رہی بندی اندر دردغموں مر جاں گی

راتیں سیج اُتے کرلاندی رہندی تارے گندی　　کجھیاں رہے دلیکھاں سردی یا دم دکھیے مندی

حال اوہدا تک درداں تارے کھاون غم دے غوطے　　عشق اوہدا تک اشک وہاون ساری رات کھلوتے

آتش آپ اوہدی دیاں گرداں زمیں زمن تک چھایاں　　سوز فراق اوہدیاں دیاں شوراں جگیں دھُماں پاپاں

ماپے بھیناں بھائی ویری وانگ یوسف دیاں بھایاں　　نازک جان سرآج عاجز دی پے گئی وس قصایاں

ہائے ربا کس حیلے تکساں مکھڑا چن سجن دا　　نت دے مرن کولوں مر ویندی دھندا مُکدا من دا

کھلے کیس پون وچہ گل دے ویس جویں جوگن دا　　دِتی ہار سرآج نصیباں جو دن آوے مندا

حسرت نے رنگ ہور وکھایا نیناں یار کھڑایاں　　نمون جھان رہے ہرویلے وانگ پھُلاں کرمایاں

بھالن نین حیرانی اندر کی آہا کی بنیاں　　پاوے پئی بھلاوے آکھے کت ول چلیوں بنیاں

اوسیاں پا وچارے فالاں راس نہ آوے کوئی　　اتھرواں دی مالا اندر کرے بجھارت گوئی

جت ول ویکھے نیناں اندر دسن شور سیاپے　　جاں چڑھ باری ویکھے باہروں ہریا گلشن جاپے

وانگر کیڑے گھن دے اندروں ہجر کلیجہ کاپے　　وانگ کباب ہویا سڑ جگرا دیہی ساڑی تاپے

کیسر ورگ ہوئے رخسارے شاناں وسر گیاں　　ھال نہ پچھیا آ تتی دا بہت پیاریاں سیّاں

درداں نال نمانی گاوے غم دیاں سہ حرفیاں　　لگھے روگ سرآج اوتے من دیاں من وچہ رہیاں

پیا فراق فراق سدھایا والیں پیاں چنڈیاں　　انگیاں پا درد رنجانی مینڈھیاں چھک تُرنڈیاں

وانگ کلی دل پارپ پارہ پال ہویا چھالے چھالے　　خون جگر بن بھکاں جمیاں داغ جویں گل لالے

جس دم تھم کلیجہ دودوں آہ پُرسوز نکالے　　زمیں زمن تک دھواں دِسے وانگر پربت کالے

رڑکے وچہ کلیجے حسرت بن کے قطرہ خونی　　یاد آون جد پچھلے ویلے بھڑک لگاون دونی

پون تراتاں لسدکاں اٹھی گجھی پیڑ اندرونی　　ساندریاں وچہ نشتر غم دی وانگر مرہم لونی

دایاں مایاں واقف آہیاں لیلیٰ دے آزاروں　　دین دلاسے تے دلبریاں کر توبہ اس کاروں

سخن نصیحت مند انہاں دے جیوں زخماں تے دارو　　نقش بر آب عاشق نوں قیس کی حاصل اصراروں

اگے درد رنجانی آہی زندہ اس امیدوں　　روز بے ناغہ خیر سلّا دی خبر ملے گی زیدوں

ہن اوہ آس امیداں سبھے ترٹ گیاں اس قیدوں　　حال اوہدا سن پانی نکلے پتھر سرخ سفیدوں

کھاون پیون لاون سیون من اوہدے تھیں ہٹیا　　لاغر انگ ہویا سُک تیلا زور وجوداں گھٹیا

القصہ اس غم لیلیٰ نوں منجی اُتے سٹیا　　نبضاں رنگ سرآج وٹایا سانس طریقوں ہٹیا

ٹٹی آس منجی تے ڈگی نہ کھاوے نہ پیوے　　فارغ ہو طعاموں آبوں دسو کد تک جیوے

جاپے ختم ہوئی زندگانی جیوں تیلے بن دیوے بس اک آس ربی پر جیوے اُڈیا روح دسیوے
سیّاں حال پچھیندیاں نی تینوں کی ہویا ہوٹھاں اوپر سکڑی جمی مورت مولی گویا
لیلیٰ دے دل نہ ضبط نہ کیتا خون نیناں تھیں چویا سیّو کجھ نہ پچھو میرا بخت متھے دا چویا
دسو رسو سیّو سبھے ساڈے کوچ ٹکانے چھیکڑ وار نہ ملیا جانی ایہ افسوس نہ جانے

دَربیان وفات یافتن لیلیٰ درفراق یارغم خوارقیس المعروف مجنوں

رَبِّ یَسّر وَ لا تُعَسّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

جاں لیلیٰ دی حالت مندی سیّاں نوں دس آئی کان علاج معالج اُس دے افضل وچہ دانائی
لیلیٰ بچاری دی حالت ایسی نازک ہوئی پل پل دے وچہ گھٹدی جاندی ایہ موئی کہ موئی
رہے طبیب ناواقف مرضوں دیون ہور دواواں گجھے روگ عشق دے اگے نہ چلن دانایاں
جتھے آپ مریض سیانا اُٹھ دانے کی کرسن عاشق دی بیماری کارن شافی نسخہ درشن
ناگ عشق دے ڈنگے اُتے منتر کوئی نہیں پھُردا اک تریاق ملاپ سجن دا منکا یار گوہر دا
کافی نظر سجن دی شافی ہور نہیں کوئی دارو جس دے نین لگاون کاتی اوہا صحت آزاروں
جے اک گھٹ ملے روگی نوں شربت پاک دیداروں جاون گھل تمامی مرضاں خیر ہووے سرکاروں
حکماواں نے ویکھ طبیعت کاہڑ پلائے کاہڑے اگے نار ہجر دی آہی ہتھوں آتش ساڑے
ہوئی آن بیماری لمی پ]ل پل ودھدی جاوے کیسر وانگ ہوئے رخسارے سوسن نالوں ساوے
جس دم کجھ افاقہ ہووے ہوش ٹکانے آوے بانہہ پسار آکھے تتی نوں آ سجناں گل لاوے
اپٹھ بہے تاں وانگ جھلاری نین ہوون دو جاری آکھن بند ہوون تھیں پہلے مل سجناں اک واری
ویکھ بندی دا رولا سجناں آخر دا دم بھردی من سلام اخیری میرا رو رو ہاڑے کردی
جھبدے ملیں وساریں ناہیں ترلے رہساں لیندی موئی ہوئی بھی پئی بُلا ساں تاہنگ میری دل تیندی
ٹر چلی دیا سکیا ساہیا آ تک رولا میرا اتھے اوتھے دوہیں مکانیں میں پھڑیا لڑ تیرا
لے سجناں میں رخصت ہوندی داغ ہجر دا لے کے آویں جھب وساریں ناہیں راہ اساڈے پے کے
معصومیت تھیں اج دن توڑی لڑ تیرا پھڑ چلی ہوسی کون ہمدردی اوتھے جے میں گئی اکلی
چلی اک اکلی سجناں سنگ نہیں سنگ تیرا دنیا اُتوں دانا پانی چُک گیا اج میرا

صدق نبھا چلی دکھ سلّی اج ٹر پئی اکلی
بھلا ہویا میں پہلوں چلی تانہ جھلیا تیرا
اک فراق تیرا محبوبا خون جگر دا پیوے
قبروں اٹھ اٹھ رکھ نگاہیں تکساں تیریاں راہیں
تلخی وقت نزع دی مینوں دِتی سخت بے تابی
آ چھیتی ہُن ویلا ایہا مکھ وکھا تتی نوں
عشق تیرے دا رشتہ میرا ٹٹ نہ جاسی مویاں
صد الحمد آیوں محبوبا! کان جنازے میرے
جس دم حالت غش دی ہووے ہووے چپ زبانوں
مدت تک رہے بےہوشی جاپے موت یقینوں
نیناں وچوں حسرت ٹپکے وانگر نو عروساں
کدی چولی پھڑ چھکے مارے نین کدیہ وچہ تاڑے
ہائے افسوس اس عشق ستم گر کتنے گھر اجاڑے
سے سلطان اکابر اعظم شاہنشاہ ملکاں دے
شاہنشاہاں اپنے ہتھیں کیتے تاج حوالے
اکدے جا قبر وچہ ڈگن پھر بھی رہندا کولے
اول دے وساہ بھرما کے فیر نہ لیندا ساراں
سے ماواں دے ہیرے بچڑے کٹھے تساں ویکھے
سن سن قصے درد منداں دے جگر ہووے گل پانی
لیلیٰ روگ ہجر دے پکڑی سُک سُک ہوئی تیلا
اک تکلیف نزع دی اُس نوں دوجا بُری جدائی
جس دم اکھ اگھاڑے مرضوں آہ پُر سوز چلائے
پاسہ پرت نہ سکدی عاجز کردی ہائے ہائے
حاذق وید حکیم سیانے پھڑ پھڑ نبضاں تکن
دانایوں ہٹ رہے پریرے اصلی مرض نہ پاون

درد ہجر ریرے دا سجناں داغ اندر لے چلی
دوہیں جہانی تیرے باہجوں مشکل رہنا میرا
لما سفر وچھوڑے والا تدھ بن کیویں کٹیوے
ہوسی کی بندی دی حالت جے آ ملیوں ناہیں
ناک شراب لعاب دہن دا آن پلا شتابی
قول نبھا چلی نہ آکھیں بےوفا تتی نوں
توں بھی یاد اسانوں رکھیں جگ تھیں اولے ہویاں
پاڑ کفن نکلساں باہر قدم چمیساں تیرے
میٹ اکھیں جاندی سی ویکھن جنگلوں دلربا نوں
سُرت پوے تاں کرے پوکارا آ جانی مل مینوں
ورم جگر بن ظاہر جاپے پھٹ درداں افسوساں
نازک آہ نکالے آکھے ہائے تپ سینہ ساڑے
سسی تھل وچہ سوہنی نیں وچہ کوہ کن وچہ پہاڑے
اج تک وچہ پربت دیاں غاراں رلن کرنگ انہاں دے
جا کامیاں دے کامے ہوئے وانگ مہیں والے
جاپے کسر کفن وچہ باقی ساڑ کریندا کولے
جو عاری بازار پھرن تھیں رُل موئے وچہ باراں
گئے مصروی مجنوں جہانوں داغ ہجر دا لے کے
شہداواں دے خونوں قطرے دائم پاک کہانی
بالآخر آ چڑھیا اُس نوں محرقہ زہریلا
تریجا دے دے کاہڑے ویداں دیہی ساڑ جلائی
جگرا جھل نمانا ترٹے پیڑ کلیجہ کھائے
ظہار آن سرے پر چھائے ملک الموتی سائے
کجھا روگ لدھا تاں ڈردے ظاہر آکھ نہ سکن
کر اجماع صلاح رلائی دسیا ہو چھڑاون

لیلیٰ دست بدستہ ہوکے آکھن لگی ما نوں — مائے مرض میری دا دارو معلم دل رُنا نوں

جے کر خیر میری تدھ بھاوے آن حبیب میرے نوں — صحت میری دے کارن سدو یار طبیب میرے نوں

اوہ طبیب سیانا میرا واقف میرے حالوں — خون ہجر کڈھ دیسی مینوں ناب شراب وصالوں

عیسیٰ یار میرے نوں دسو حال میرا ونج کوئی — ویکھ دست شفائی اُس دی اُٹھ بہاں گی موئی

ظاہر قم آوازہ آوے اُس دلبر دی جھاتوں — تن مردہ وچہ جان پھرے گی جیوں کر آب حیاتوں

ویکھ مزاج علاج کرے گا واقف میرے بدنوں — للہ کرم کماؤ میں پر دی رنہ لاؤ سدنوں

اُس دلدار میرے نوں دسو جا رولا تتڑی دا — شالا پڑھن جنازہ آوے میں پٹڑے لتھڑی دا

یا قسمت بخشیوی جاوں بےنصیب پکاری — سرخرو ہوواں میں عاصی پاپن اوگن ہاری

پاک لقا سجن دا لے کے روح ہووے تاں راہی — مرت خالق وچہ پردے آنے میری روح سیاہی

گھڑی نزع دی سختی تلخی شدر درد قہاری — نال خوشی دے جھلساں جے کر آپ آیا اک واری

ہائے ارمان جے یار نہ آیا میرا وقت نزع دے — کس آسے تے پورے ہوسن پینڈے لمے راہ دے

القصہ داناواں رکھی نشتر فصد کرن نوں — دھن حکمت اوہ لہو نکالن اوہ تیار مرن نوں

تسمہ بند کمند زُلف دا نشتر تیر ہجر دا — جیوں کر بکریاں نوں پھڑ پھڑ ذبح قصائی کردا

پھجڑکی وانگ کبوتر لیلیٰ نشتر لگی کاری — غنچے وانگ ہوئی رگ پارہ لہو ہویا جاری

لہو ہووے تاں جاری ہووے جمیا خونی قطرہ — طاری غشی لیلیٰ نوں ہوئی پیا حکیماں خطرہ

کدی اکھیں ونج تاڑے لگن ویکھن راہ سجن دا — کدی غوتض ہوون لوڑن موتی تہ سمن دا

ویکھ پیوند عشق دا سچا راویاں نے فرمایا — نجد تے سی مجنوں جس دم لیلیٰ لہو چھڈایا

خود بخود اس رگوں اس نوں لوہو ہویا جاری — دوہاں نوں اک نشتر لگی اکس رگے وچہ کاری

عاشق فرماون دلبر نوں جے کر پونچے تنگی — بےشک درد برابر پاوے درد اوہدے دا سنگی

جنگل اندر یوسف تائیں بھایاں رنج پوچایا — زینب ہمیشراں نوں گھر وچہ سفناں نظری آیا

اندر مصر زلیخا تائیں اُس دیاں خبراں گیاں — غیبی دساں پیاں من وچہ ضرباں وجدیاں رہیاں

سوہنی ہو ڈبی جد سوہنی سر پر جھل امر نوں — مہینوالے ول خبراں گیاں خیر نہیں دلبر نوں

سسی بادشہاں گھر جائی آدم جام نرالے — ماری چھال تھلاں وچہ جس دی گرمی پتھر کالے

مچھی وانگ تڑپدی جس دم پیتے اجل پیالے — پایاں خبراں آیا پنوں کیتی جان حوالے

ہیر بیمار ہویہ بےچاری ساہوریاں گھر جا کے — جا ملیا رانجھا اُس تائیں ٹلیوں کن چرا کے

الحاصل کوئی کیہی تنگی پونچے یار رنگیلے ــ حال اوہدے دے حالے جاون کول عاشق حرصیلے

اک نشتر اک واری دوہاں کاری زخم لگایا ــ دھن استاد چلاون والے فرق نہ چوبے آیا

لیلیٰ نوں جد نشتر لگی ہنجوں ہویاں جاری ــ حسرت نال چوطرفوں تکیا پرت اکھیں اک واری

ویکھے کھلی سرہانے مائی ہور تمامی سیّاں ــ لے بھوچھن منہ رووّن ہنجوں چھم چھم وسن پیاں

سیّو نی ٹر چلی لیلیٰ سجھن پندھ مریلے ــ اللہ حافظ کرو دعائیں روز حشر ہن میلے

اللہ بیلی سیّو سبھے ساڈی اجل تیاری ــ ایہ مثال سنیندی آہی نال سراں سرداری

جے کر کدی میرے دلبر نوں ویکھ کردا زاری ــ میری خاطر کرنا اُس دی غم خواری دلداری

لوڑ میری وچہ دلبر میرا بھُل چُک پاوے پھیری ــ بہوں تاکید صبر دی کرنا قبر ویکھا کے میری

مائے نی جد مجنوں میرا ویکھیں کھلا اُداسے ــ شفقت نال دھریں ہتھ سر تے دیویں غور دلاسے

مائے نی میں ٹُر چلی نوں بخشیں بتی دھاراں ــ کر وداع پا وس جائی قہاراں کہاراں

سیّو نی ہو ودعیا گیو یار میرے نوں کہنا ــ ایس غلام کمینی اُتے ہر دم راضی رہنا

جے دلگیر کھلوتا ویکھو میرا نوشوہ پیارا ــ بھا اوپا تے خاطرداری دینا بہت سہارا

بعد نیازوں بے اندازوں ہتھ نبھ کہنا ہوسی ــ سکدی گئی تیرے درشن نوں افسوس بے دوسی

جے کر قبر میرے تے دلبر فاتحہ کارن اوسی ــ کان تعظیم اداب تساڈے قبروں اُٹھ کھلوسی

مائے نی ہن پلے تیرے کچ کوچجی دھی دا ــ کفنوں باہر نہ ننگا کرنا منہ کالا پاپی دا

عاصی دا منہ کجی رکھنا نہ شرمندہ کرناں ــ اگوں وس جناب ربانی اوسے کرناں بھرناں

کناں میریاں دے وچہ گجن سد پیغام اجل دے ــ سیّو تساں بھنڈار مبارک اسی بھلے ہن چلدے

سیّو نی ہن اللہ حافظ لے راہ پئی دا ــ مت چیتے تھیں چیتا جاوے لیلیٰ ٹر گئی دا

لے ارمان اسی ٹر چلے چار دہاڑے رہ کے ــ نام تساڈا بھی لینا ہوسی وچہ ترنجن بہہ کے

کٹھے ہو بہو گے جس دم نال دلے دی چاہے ــ فاتحہ پڑھ پوچانا ہوسی اوہ بھی کوئی آہے

کدی کداہیں قبر میری تے ہتھ کھلے آ کرناں ــ بہ سراندی قبر میری دے دم افسوسی بھرناں

قبروں اٹھ ملاقت کرساں چم تساڈیاں چرناں ــ رکھسی جا سرآج تساڈی بھلسو وچ قبر ناں

بھلیاں چکیاں نوں چا بخشو اُچا بول سنایا ــ وقت نزع بھی یار نہ آیا کی فائدہ مر پایا

ماہی ماہی کردی اُس دا ساس لباں پر آیا ــ آخر وقت سرآج عاشق نوں بخش لقا خدایا

لیلیٰ درد رنجانی اُتے وقت اخیری آیا ــ نینوں ودھوں حسرت نکلے چہرے رنگ وٹایا

سوسن وانگر ہوئے رخسارے گئی متھے دی لالی
خزاں بجھائی لاٹ عمر دی شمع جوانی والی

مدھم آن ہوئی روشنائی جیوں تیلے بن بتی
کیسر وانگ دسیوے چہرہ رنگڑ رہی نہ رتی

پھُل گلاب لیلیٰ دا مکھڑا تپش کنوں کرمایا
پتی پتی نکھڑی دِسے رنگت رہی نہ مایا

ٹردی واری روح نمانا پھریا ساریاں جائیں
پر اقرار قرار نہ دیوے لیاں جھل رضائیں

آ چھاتی وچہ پھڑکیا جیوڑا جیوں سیمابی گولی
حلق اُتے پھر اٹک کھلوتا ٹردا ہولی ہولی

دوں لباں وچہ جاری جاپے کلمہ نام سجن دا
پر کھلار اُڈاری ماری اُڈیا روح پرندہ

ترے واری ہڈکورا بھریا روح گیا چھڈ جائیں
اِنّا للہ وَاِنّااِلیَہِ رَاجِعُون اول آخر سائیں

بجھ گئی اوہ شمع خوشی دی لے گئی نال اُجالا
گرد غبار چوطرفے چھایا ایہ نہ ہووے شالا

سے ارمان دلے وچہ لے کے ٹریا روح نمانا
آئے جد پیغام جنابوں کہڑا عذر بہانہ

بلبل روح اُڈیا پھر خالی رہ گیا پنجرہ تن دا
جا باغاں وچہ ڈیرہ لایا آیا چا چمن دا

روح مہمان کوئی دن واسا جیوں کوئل دا پھیرا
اوڑک چھوڑ ٹکانے جاسی کارواناں داڈیرا

جاندی وار نہ وات پچھیندا اینے جوابی کھلیاں
چارہ عذر نہ چلے کوئی کس پر تاوناں چلیاں

سیّان وین کریندیاں پیّاں بانہہ سر تے دھر کے
چیر وگایاں چولیاں چُنیاں سرگھٹیاں تھیں بھر کے

مائی بہہ سرہانے روندی ہائے نصیبہ مِلیا
بھر بھر بک پاوے سرمٹی پٹ پٹ سینہ چھِلیا

منتیں لدھیے بلبل ودھیے پر پر دردیں وِدھیے
آتش تیز عشق دی اندر بوٹی ورگی رِدھیے

توں اس دنیا دا کی ڈٹھا عمراں روندی رہیے
عقد ہویا اج حل تیرا عقل اپنی نوں کہیے

سکھ نہ پایو دنی اُتے عمراں رہیوں دکھی
عقل میری وچہ وٹے پیئے گئے اج ہویوں توسکھی

ایہ افسوس نہ جاسی میرا جب لگ رہساں زندی
محشر نوں بھی بیٹی ولوں میں لوکا شرمندی

روندی آیوں روندی گیوں ویلا ہتھ نہ آوے
سچ آکھن مرجاون ماواں وچہ دھیاں دے ہاوے

دھیا راضی جاویں مے پر لکھیا اپنا پایو
آپ غماں تھیں لئی خلاصی درد میرے تن لایو

دھیے عمر ساری دے دکھڑے پا میرے گل گیوں
میں بھی روندی رہساں عمراں توں جیوں روندی رہیوں

اج معلوم ہویا تن تیرے سچا عشق سمانا
ویلا ہتھ نہ آوے ویلا وقت وِہانا

بول دھیے چپ کیتی پیئے کی مائی سنگ روٹھے
ویکھ سراج قصائی مائی وین کریندی تھوتھے

جیوندیاں جو یار نہ بنیا کی رونا اس مویاں
کہڑا فیض موئے پونچے وین اُچے کر رویاں

جس جیوندے دا سکھ نہ ہووے کہڑا دکھ موئے دا
کر حیلہ دفناون والا آ ہر سامی ٹوئے دا

لیلیٰ نوں دے غسل طہارت پڑھیا فرض کفایہ — مخمل تکیے لاون والے خاک اندر دفنایا
ماپے جمن والے آئے روندے دھوندے خانے — ہائے سراج اس اوکھے ویلے سائیں دے خصمانے
آن سوال لیلیٰ تے کیتا منکر اتے نکیرے — بول جواب شتاب اسانوں تیری کی ضمیرے
لیلیٰ کہندی عاشق ہوندے بے سدھ بے تدبیرے — قیس میرے نوں آون دیہو جیوں کہیا اُس پیرے
جیوں کر یار میرے نے کیہا گولی میں امر دی — مت کوئی حرف خطا دا نکلے آکھ نہ سکاں ڈردی
یار میرے نوں آون دیہو جیوں اس مینوں کیہا — جھڑا رب اس دا اوہ میرا جھگڑا لما کیہا
منکرین ہوئے متحیر لے جواب سدھارے — جیں نوں عشق پڑھایا پٹیاں کدوں جنابوں ہارے
اے غافل ایہ دنیا فانی اوڑک کوچ ٹکانے — مخمل تکیے لاون والے اندر خاک سمائے
ذوالقرنین سکندر جیہے شاہ کہاون والے — جس دم سد اجل دے آئے نہ چلے اُپرالے
گل رخسار حسن دے پُتلے صاحب قدراں شاناں — ہو بےزور پیئے وچہ گوراں وانگ یتیماں جاناں
عاشق نام گئے کر زندہ آپ گئے ہو فانی — عاشق فانی نہیں اہناں نوں زندگی جاودانی
مُوتُو قَبْلَ اَنْتَ مُوتُو والا جس نے سبق پکایا — اک واری مر فیر نہ مویا جیون ابدی پایا
کی ہویا جے دنیا اتوں ہوگئے پس پردے — بَل یَنتَقِلُون وٹاون جامے نہیں اوہ جانوں مردے
راں متکبراں اُتے لعنت زمن زمیناں — عاشقاں جاں نثاراں اُتے ملے انعام تحسیناں
رہسی کون مکاناں والا رہسی کون مکانی — مردہ دل سراج جگت تے آئے کان مکانی

رفتن زید برکوہ نجد گفتن مجنوں رالیلیٰ از جہاں رفت وآمدن عاشق برمزار دلدار وفریاد کردن ووفات یافتن

رَبِّ یَسِّر وَ لا تُعَسِّر کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

ساقیا! بھر دیہ جام اجل دا میل ملاوٹ پُن کے — قابو رہیا نہ جیوڑا موت قہر دی سُن کے
موت سجن دی سُن کے میرا ہویا جی اُداسی — نت دے مرن کولوں مر جاواں پاواں مرخلاصی
تنگ پیا گھبرایا جیوڑا دیہ اک جام اجل دا — شاید جام اجل تھیں بدلے جام آرام وصل دا
جس دم زید جوانے سُنیا لیلیٰ گئی جہانوں — خام مقام چھڈے ونج پایا درجہ لا مکانوں
فیر کہے نہیں موئی لیلیٰ تنگ آہی اس جگوں — عیش آرام گئی اے لوڑن سُکھ ملن گے اگوں
ہو مبہوت کھلا اک ساعت سُن ایہ خبر الم دی — آکھے فیر رضا الٰہی نہیں قضا اس کم دی

روندا گور گوری تے پوہتا حال دوہایا کردا
میسرہ وانگ نجد ول ٹُریا میسرہ بنھ کمر دا
گریہ زاری کردا جاندا باہنہہ سر تے دھر کے
اُچے شور کُکارے اُس دے شور صحراواں پایا
وحشیاں دے حلقے بیٹھا وحشی مرد دیوانہ
مجنوں زید تائیں تک پایا کردا حال دوہایاں
متحیر ہو آکھے ہویا کی ہنگامہ صادر
قاصد نیک آثار نہ دِتے جاپے بدشگونی
اِچراں نوں آ پوہتا نیڑے زید جوان سیانا
کیوں بھائی توں وانگ سودائی اُچی شورش چائی
سرگردان دِسے بے طورا بھُس پوے دل میرے
زید اُتات امامہ سر تھیں دھرت اُتے ٹپکایا
آکھے اجل خزاں دی جھلّی رکھ جھیڑا شمشادی
بھورا درس ہوئے اڈ چکے چھوڑ خیال چمن دا
گیا پپیّا پھر کی پپیہا کرسی کوک نرالی
لگدیا اوہ سنگ سنگیاں دا چھوڑ ٹکانے خالی
دس گئے نہیں تھاں ٹکاناں لد گئے بھار ستھوئی
ہائے ربا ہُن کرسی کہڑا روندے دی دل جوئی
نالے دسے نالے رووے توں سن مجنوں بھائی
نہ اوہ گل نہ بلبل باقی نہ اوہ باغ بہاراں
زید کولوں جد سنیاں عاشق درد درد رنجانے گلاں
زید غریب جاتا بس عاشق پیتا اجل پیالہ
عاشق جان جہان جہانوں فارغ کیتی ہوش حوالے
مدت تک تڑپدا رہیا سُن بدخبر سجن دی
پچھے دس بھائی زیدا! جھوٹ کہیں یا سچی

فاتحہ پڑھ افسوس مَلیا رہ جنگل بر دا
جا عاشق دے کنیں پاواں کوچ کرن دلبر دا
من افسوس ہزاراں کردا غم دیاں آہیں بھر کے
پوہتا کوہ نجد دے پاسے کی دوروں دسیا
دست بدستہ حاضر اگے شیر پلنگ توانا
آکھے اُس دے بُشرے تھیں اج خیر نہ سُجھے سایاں
چشم چپ پھڑکدی میری خیر گزارے قادر
شور پکاروں جنگل چایا بدحواس جنونی
مجنوں بھی آ اگوں ملیا سُن اُس دا کُرلاناں
دس رولا دلدار میرے دا نال شتابی بھائی
بول شتاب بنی کی ایسی نالے کریں اُچیرے
بجھ گئی اوہ شمع خوشی دی جس چانن جگ لایا
بلبل روح لیلیٰ دے تائیں بندیوں ملی آزادی
مینا اُڈ چڑھی اسمانے چھڈ کے پنجرہ تن دا
بادِ اجل پٹ بٹ جوسٹی گل بن چنبے ڈالی
قیامت تیک سراج رہے گی پاہنگ پیاریاں والی
اودر اودر مرساں ربا حال نہ پچھدا کوئی
دکھیا جان سراج عاجز دی سیخاں وچہ پروئی
درداں غماں کولوں اک لیلیٰ دنیا چھوڑ سدھائی
اُڈی مینا جھڑیاں دھرتی ترٹ پنجرے دیاں تاراں
تاڑ زمیں تے ڈگا جیوں کر لگدی ڈھا محلاں
آپ رووے پر اُس نوں آکھے صبر کما کجھ لالہ
شور غبار قہاری سجھے اُڈے نور اُجالے
ہوش آئی تاں لیراں لیراں کردا کرتی مندی
اکھیں ویکھ آیو یا سنیاں سنی ہوندی گل کچی

یا مینوں ازماون کارن توں ایہ مکر بنایا
دس قرباں گئے نوں زیدا! روح اڈن پر آیا

رو رو زید کہے سُم ویرا! نہیں مذاخ چلاکی
بلبل اُڈ گئی چھڈ باقی قفس بدن دا خاکی

گل ہوئی اوہ شمع نورانی توں جس دا پروانہ
اڈ بھو ہوا ہو دھایا ہویا بند ترانہ

ختم ہویہ شبتدر دشتی دی چین گئے ہر پاسوں
کالی رات ہنیری سجھے پیا پچھاواں راسوں

آس تیری دی بیڑی اُتے ورتیا قہر الٰہی
غیبوں پیا طوفان اجل دا لیلیٰ ہو گئی راہی

اکھیں ویکھ قبر نوں آیاں فرق نہیں اس گل وچہ
تینوں سار نہ کوئی بیٹھوں وحشی بن جنگل وچہ

کی دساں اُس دم دی حالتجو عاشق تے ورتی
آکھے غرق ہوواں وچہ پل دے ویل نہ دیوے دھرتی

سر پھوڑے سنگ کالیاں پتھراں خون لگایاں وھڑیاں
لہولہان ہویا سب جثہ جھڑ جھڑ اندر پڑیاں

جیوں فرہاد بچارے سنیاں گئی جہانوں شیریں
تیشہ مار مویا کھا گردش کر صدقے جند شیریں

رو رو آکھے بھائی زیدا! لے چل مینوں جلدی
جس بھائی چن پردے آندا بدلی گھتی

گریہ زاری اس اُچا شور جنگل وچہ چایا
آہ فغان اوہدی نے خوفوں کوہ عظیم ڈلایا

نیناں وچوں نالے جاری نالے نالے جاری
جگر خراش آوازے اُس دے رقت کردے طاری

کدی پہاڑاں تے چڑھ غم تھیں کردا سوز پکاراں
سر پر نے ترٹ پیندا دردوں اندر ڈوہنگیاں غاراں

پٹک پٹک سر نال پہاڑاں زخمی زخمی ہویا
آئی باہجھ نہ مردا جاپے ہن ڈگا ہن مویا

بےشک اک لہو دا قطرہ ظاہر نظری آوے
کالیاں روڑاں تے جھڑ جھڑ کے لعل سرخ بناوے

تک مجنوں دی آخر حالت زید اکیلے
فکر پیا مر جاسی ایویں لے چلاں ہر حیلے

نال پنجال لیا پھڑ باہوں نال دلاسے کہندا
جو کجھ امر الٰہی ہووے ہر صورت ہو رہندا

نہیں قضا قضا ربانی باہجھ صبر نہیں چارہ
چل او یار مزار وکھاواں پکڑ قرار سہارا

کہے جزاک اللہ تعالیٰ چل اوس مکانے
جتھے تخت سہایا ہویا دلبر شاہ سلطانے

بیٹھا رہاں مجاور بن کے جب لگ روز حیاتی
پیپنیاں سنگ دیواں جھاڑو جگرا بالاں باتی

خاک مزار اوہدے دا سرمہ نیناں دے وچہ پاواں
میں چوری بردار سجن دا جھاڑو دیندا جاواں

شاید قرب ربانی ہووے حاصل اوس درباروں
گھٹے دے وچہ رلیاں ہویاں لال تھیواں بےکاروں

مت قدماں وچہ جھڑیاں ہووے حاصل قرب حقانی
واصل نال سجن دے ہوواں لطف ہووے رحمانی

کٹناں جھٹ محال دسیوے جاگی پیڑ پرم دی
عشق دلال کھلا وچہ سنودے پونجی منگے دم دی

مرن حلال شہادت بےشک شمع اُتے پروانے
مذہب وچہ عشق دے جائز جاناں دے ندرانے

نال پنچھاں لیا عاشق نوں کشش کریندا دوروں
یا جیوں شیشی اندر پاراہ تڑپے اگ دے زوروں

تیویں ویکھ قبر نوں عاشق جھڑیا پھڑک پواندی
جویں کبوتر دے گل کاروصورت ذبح ہویاں دی

ونج سلام سنایا عاشق ادبوں سیس نوا کے
اوہا فقرہ آکھ سناواں عربی بیت بنا کے

پرت جواب قبر تھیں آیا اوہ آکھ سناواں
میں قربانی جاواں

ویکھ قبر دل صبر نہ رہیا لوے کلاوے وگ کے
ہوش حواس روانہ ہوئی روندا سینے لگ کے

ہوش آئی تے نال ارماناں ترکھے وین کریندا
آہ فغان اوہدی سن سن کے سینہ لوہو دیندا

توں سامی دے خانے اندر لعل نگینہ سُتّا
میں حیران ڈولاندا پھردا جیوں سایاں دا کتا

اٹھ کر نال میرے دو گلاں یا سدا نظر قدماں
نازک جان بچاری میری نہ جھل سکدی صدمہ

درِیتیم آہیں توں سجناں ونج لڑی وچہ جڑیا
مینوں بان دوستو غم دی سیخاں اُتے چڑیا

ہائے ہائے بخت ہتھیارے میرے توں جیوندوں میں مردا
دکھی جان نہیں جھل سکدی اڈا درد قہر دا

ویکھ قبر چپ کیتی تیری من وچہ وگن سانگاں
سدے اپنے کول حبیبا ملن تیرے دیاں تاہنگاں

اک بھروسے تیرے اُتے میں وتاں جھل چیراں
توں وچہ قبر ستو محبوبا! تروڑیاں سانجھاں سیراں

حرص امید تیری دا مینوں نجد بہشت نمونہ
بن تیرے گلزار اُجاڑاں شور دسیندا

میں مردا توں جیوندوں شالا جگ جگ عمر ہنڈالے
نہیں ہن تاب قلب مضطر نوں قدماں وچہ بلالے

دیہی نال قبر نوں لاوے وانگ سجن دی دیہی
پھڑکے وانگ کبوتر کٹھے چوٹ تفنگے جیہی

قبلہ جان قبر دلبر دی کرے طواف ہزاراں
نال محبت پھیرے دیندا کر لبیک پکاراں

یاری دیون بخت شوریدہ پونجاں تیرے ڈیرے
درد اُبال اندر دے دساں جھڑ کے قدمیں تیرے

وا دردا ہن لمیاں واٹاں درد کھلے بنھ گھاتاں
ردھ بن کویں سر آج کٹیسن درد قہر دیاں راتاں

تڑپے جان میری جیوں پارہ جگرا پارہ پارہ
ماہ پارہ ٹک دیہ نظارہ بے چارے غم مارا

نالے میرے پتھر کالے ڈھالے وانگر کھالے
آلے مارن والے تائیں دلبر آپ سمالے

مور گرہن چنے نوں کھاہدا پورے کیتا ساہاں
وانگ چکور نمانا عاشق ڈُل مری وچہ راہاں

قبول نظر پھرے وچہ نیناں آون نظر انگیارے
کتے آرام نہ نظری آوے وچہ سارے سنسارے

بوند نورانی لعل رامانی صدف اندر پوشیدہ
خاک تیری وچہ رُلدا پھردا مجنوں درد رسیدہ

کر واناں تدھ جس دم کیتا بھار تیار سفر دا
گھل پیغام بلاندوں مینوں سفر تیرے سنگ کردا

بے شک تسی نہیں مڑ سکدے مینوں کول بلاؤ
ویکھو روح ترسدا میرا نہ اتنا ترساؤ

وا قسمت میں حاضر ہوندا تیری وقت تیاری
۔۔۔۔طور نماناں عاشق ہال دہایاں کردا
بےہوش کدی وچہ ہوشے غم دے جھوٹے کھاوے
سینے دے وچہ اٹاں جمیاں یارا ملن دیاں سکّاں
ایسے حال بے چارہ مجنوں نو دن تے نو راتاں
کدی سرادندی کدی پواندی کردا حال دوہایاں
آئی باہجھ مرے کوئی کیوں کر نہ کھاوے نہ پیوے
سرسجدے دے وچہ سٹ پواندی کرداغم دے جھیڑے
توں آرام گاہے وچہ ستوں نیندر مٹھی کر کے
کھڑی اوہ سلکھنی نگری جتھے ڈیرہ تیرا
اُچی کوک پکار اوہدی دا شور پیا فلکاں تے
جاں اوہ ساعت آخر آئی لیوس قبر کلاوے
جھڑیا سجدے اندر شوقوں من وچہ اضطرابی
لدھا نقش سجن دے قدموں سجدے اندر پے کے
ماری آہ سرد اک عاشق روح ہویا اُڈ راہی
خالی قفس رہیا اُتھ باقی اُڈیا روح پرندہ
کلّے پٹ روانہ ہویا ونجارہ سیّارہ
اُس دن چرخ رُناں گھنگھوروں چھایا گھپ انھیرا
جس دم روح اُڈاری ماری فلکاں اُتے دہایا
ویکھو نی اس مرد عاشق دا واہ نورانی چہرہ
دیوان ملک مبارک بادی واہ عاشق وریاماں
سے روح پاک ملن نوں آئے کارن استقبالاں
روح عاشق دا چائیں چائیں کول سجن دے پوہتا
ہوئے سکھ نصیب ہمیشہ ملیاں غم دیاں وِتھوں
جس دم عاشق درد رنجاناں دنیا چھوڑ سدھایا

اول سفر تیرے تھیں ٹردی میری جان بچاری
کیوں آئی باہجوں مردا گھٹ لہو دے بھردا
ہوش پھرے تے اوہو نعرے جگر فگار لگاوے
نیناں وچوں باہر نکلن خون جگر دیاں بھکّاں
روندا رہیا قبر دے اُتے راوی دسن باتاں
ایس جیون تھیں مرنا بہتر کر ساہ پورے سایاں
چوہیں کوٹیں بلن النبے وہواں دھار دسیوے
او محبوبا سکھی سُتیا! مینوں بھی سد نیڑے
کانی ہجر تیرے وچہ پھردی جگر میرے دے ورقے
سدے اپنے کول حبیبا ہسڑیا روح میرا
کوکدیاں کرلاندیاں اس دی آئی جان لباں تے
پھڑکے وانگ کبوتر بسمل تلخی جان ڈراوے
کامل شوقر زیارت والا آوے موت شتابی
ملک الموت فرشتہ آیا امر حضوری لے کے
جا دلبر سنگ واصل ہویا حرص ایہو من آہی
آپ فانی وچہ دلبر ہویا نام گیا کر زندہ
پل وچہ سرد ہویا روح کیں بارے نبھن ہارا
ہوش بھلا کُکارے کردا دھن عاشق دا
حوراں لیون آیاں اگوں جی آیا جی آیا
نال کمال محبت بدھا سر عشقے دا سہرا
کامل صدق تیرا دِس آیا پاک تیرا جی جامہ
رب جنہاں دے چہرے کیتے روشن وانگ مثالاں
بانہہ پسار ملے دو جانی سکدے آہے بوہتا
حاصؒ ہوئے مراتب اُچے گئے سلامت اِتھوں
کالی چھوڑ گیا اس جائی خاکی بدن نمانا

روح واصل باالروح سجن دے بت قائم وچہ سجدے
راوی فرماون کجھ مدت تک رہیا سجدے جھڑیا
وحشی شیر دلیر درندے ہر دم اوتھے حاضر
برسوں بعد ہوئی گل ظاہر خبراں پایا لوکاں
حیواناں بھی معلم ہویا تاں ہوئے بے آسے
خبر عاشق موئے دی پائی زید مرد وریامے
گلیاں وچہ دیوانی پھردی مائی درد ستائی
قلم نہیں لکھ سکدی یارو اس دا رولا مندا
جس ویلے چڑھ محل اُچے تے مار آواز بلاوے
وجاپاں مائی رو رو وقت لنگھاوے
جیوں جیوں کرے وجھاپ نمانی دم دم درد سوایا
پا پلہ گھر روندی جس دم کر کر لمیاں ویناں
جو ویکھے سو حال اس دے تے سو سو اشک وہاوے
ایسے طرض کریندی رہندی مائی چائی بھیڑاں
سفر عاشق دا سُنیا جس دم زید اصیل جوانے
آ ڈٹھا جس ویلے اوہناں سجدے جھڑیا ہویا
زید محبت سیتی اُس نوں موہنڈے اُتے چایا
مینوں چھوڑ اکلا چلیوں محرم رازا یارا!
مارن ڈھاہیں سر دھر باہیں زید سلیم بچارے
مائی نے بھی سُنیا جس دم آئی اٹھدی ڈھہندی
میت ویکھ پتر دی درددوں غش مائی نوں آیا
ہوش آئی پھر درد ستائی کول میت دے آئی
جس دم ہوش ہوئی پھر قائم پٹ پٹ سٹے والاں
منہ متھا سر چمے لاڈوں صدقے صدقے جاوے
جوڑ جوڑ رکھے میں تیرے کر پوشاکاں نویاں

مویاں ہویاں بھی عاشق صادق نہیں ادب تھیں بھجدے
اک صاحب بتلاوے اس نوں پورا سال گزریا
جا عاشق دی سُرت سمہالے کی کسے دا بادر
سجدے اندر مویا مجنوں برہوں لایاں چوگاں
آپو آپ گئے ہو راہی کیتے جنگل واسے
جا دسیا اُس دی مائی نوں نالے اُس دے مامے
آکھے عمر ہوئی بچھڑے دی دس کسے نہیں پائی
واویلا رو کرے پکاراں فرزند! فرزندا!
دن لتھا جگ پھردی سیاہی فرزندا گھر آوے
کھیڈن کیوں نہ پرتیوں بچیا کھیڈ سارے گھر آئے
چھوکریاں تھیں پچھدی رہندی قیس میرا نہیں آیا؟
پنکھی ترٹ جھڑن دھرتی تے سن کے کسے نہ ویناں
آپ رووے تے غیراں تائیں نال افسوس رواوے
جانے جس سر آج ازمایاں فرزنداں دیاں پیڑاں
نال سلیم لیا ہم راہی آیا قبرستانے
دھن عاشق دی صدق محبت سیس نہ چاوے مویا
نال افسوس مریندا ڈھاہاں بھائی چھوڑ سدھایا
قدم تیرے دی خاک سداوے چا کر زید بچارہ
کر بے حال اسانوں چلیوں نال قضا نہیں چارے
ویکھ پتر نوں ٹریا جاندا کد صبر وچہ رہندی
ما قربان گئی فرزندا! بان کلیجے لایا
گردش کھا جھڑی پھر دھرتی صدقے جاوے مائی
اگے سی کمزور بچاری کیتی درد اُبالاں
ما بڈھڑی نوں تک فرزندا! کی کجھ حال وہاوے
پیئے پیئے وچہ صندوقاں کھادے ہائے تقدیراں

سمان سمیت جوانی بچیا قرشہ پیو موئے دا
دھرت قامبر تک شور کُکارا اڈا قہر ہوئے دا

کرلاندی نوں نال لئی چل وے بچیا غم خوارا!
ہائے ہائے لوکا میں ہی پٹی سکھ وسے جگ سارا

باپ موئے دیا اِکو بچیا نہ کر اڈ کونّیاں
سن سن وین فرشتے روندے حوراں پٹن کھلیاں

کر کر زاریاں دکھیں لدھیا عاصہ عمر اخیری
دھکا دے نہ جاویں ہاؤ میری ویکھ ظہیری

میں مردی دفناندوں مینوں کر کے گور جنازہ
من میرے دیاں من وچہ رہیاں رب غریب نوازا

ہائے ہائے جگرا جلیا جگرا جنج نہ چاہڑی تیری
نہ سہرا نہ ہتھ گانا نہ آئی نونہہ میری

واگوں پکڑ نہ کھلیاں بھیناں لاگ نہ دتے ویرے
نہ لیلیٰ دا ڈولا آیا نہ بدھے تدھ چیرے

نونہہ میری بن کول نہ بیٹھی لیلیٰ پیہڑا ڈاہ کے
اوہ بھی روندی گئی بچاری نہ سدھراں لاہ کے

دکھیں لدیا دکھیں لدھیا جمدا درداں پھڑیا
نج لیلیٰ سنگ نین لگائے نج مدرسے پڑھیا

میں بخشاں رب بخشے تینوں ددھ مائی دا بچیا
درجے عشق سچے دے پائے پاک شہیدا بچیا

ک کر باہیں کھلیاں روندی مائی درد ستائی
فرزندا! چھڈ جا نہ مینوں لی چل نالے مائی

جس دم رو رو عاجز ہوئی ہو کمزور نکھٹی
گردش کھا منجی تے ڈِگی آکھ موہوں میں مٹھی

ڈگدیاں سار ہوئی جند راہی جدا ہوئی جند جندوں
نال کلیجے لایا بیٹا جان چھٹی اس بندوں

زید سلیم لیا پھڑ باہوں تکیہ دے بہایا
تلیاں جھسن آنسو دسن منہ وچہ پانی پایا

کناں منہ لا بلاون ہو غم دل آزردہ
بولے کون گیا لد اوتھوں او کردان عمر دا

چپ ہویا اوہ بولن والا آلا صفت والا
وانگ تابوت ہویاں مٹھ پڑیاں جیوں مردہ صد سالہ

کون رووے پھر تھوڑا اوتھے سنسنی ناک افسانوں
مصر سارے وچہ خبراں ہویاں شورش ایس بیانوں

بھریا پور عامر دے کنبے لُڑھ گیا اک واری
کدی آہی وچہ شہر تمامی عامر دی سرداری

اج تختے تے پیئے نمانے خالی چھوڑ مکاناں
غرق کیتا طوفان اجل دے عامر دے خانداناں

کدی آہی وچہ عرب تمامی عامر دی دھروئی
اک پیڑے تے پیئے نمانے حال نہ پچھدا کوئی

لد گئے باغاں دے والی وارث کون محلاں
ماڑیاں ماڑیاں ماڑیاں دسن اُلو کر گئے ملّاں

اُٹھ گیا لد بھار سوداگر خالی کر دوکاناں
واتاں فیر نہ لتیاں آ کے تالے مار مکاناں

القصہ دے غسل اوہناں نوں پڑھیا فرض کفایہ
کر پوشیدہ مٹی اندر اُچا ڈھیر بنایا

لیلیٰ مجنوں دی اک سامی بند اکی تابوتے
اِکو قبر بنائی دوہاں پا گلوکڑی سُتے

نونہہ پتر نوں جھولی لے کے ستی ما سرہاندی
فاتحہ آکھ گھراں نوں آئی خلقت اشک وہاندی

کر کر یاد عاشق معشوقے رووے عام لوکائی
رضی اللہ تعالیٰ عنہم کامل مرد صفائی
ایہ مقام فنا دا یارو کون رہیا اتھ دائم
محشر تیک نورانی مشعل نام عاشق دا قائم
زورل اشاناں والی لکھاں خلقت اگے ہوئی
پئے قبراں وچہ پاسے پرنے نام نہ گھندا کوئی
عاشق نام گئے کر زندہ صدقے کر کر جاناں
محبوباں سنگ عیشاں کردے وچہ بہشت مکاناں

وفات یافتن زید برمزار عاشقاں وآمدن کاروانان ودفن کردن زید راوخاتمہ کتاب

رَبِّ یَسِّرْ وَ لَا تُعَسِّرْ کر اساں اس کم نوں
دیہ توفیق زبان میری نوں برکت بخش قلم نوں

ساقی گل رہی اک باقی دیر نہیں ہُن رتی
بھر دے موت پیالہ پی والا اُگھڑے نیدر متی
آئی گل اخیر مکن تے چنتا رہ گئی تھوڑی
گل مکا سناساں یاراں خوشی ہوسی بے اوڑی
مدت ہوئی چنجہ وچہ پیاں جگرا جال جلایا
رات دِناں دی محنت میری کریں قبول خدایا
فکر اندیشے اس دے اندر راتاں جاگ لنگھایاں
شالا کرن قبول پیارے ایہو چنتا سایاں
کر اسقاط جنازہ لوکاں عاشقاں نوں دفنایا
کون کسے سنگ قبریں جاوے ہریک گھر نوں آیا
بیٹھا زید رہیا اس جائی مدھ الفت دا پی کے
لد گئے نال میرے دے ساتھی کی لینا جگ جی کے
دھن مائی جس دُھن دا پکا ایسا بیٹا جنیاں
روندا جھاڑو دیندا رہندا رہے مجاور بنیاں
کر کر ختم قرآن پوچاوے زید محبت بھریا
بحر عجز وچہ ڈُبیا جس دم دوہیں جہانیں تریا
باریاب ہویا درگاہے پایا قرب حضوری
نیک جزا اُس حاصل ہوئی کر عمراں مزدوری
فکر اندیشے چھوڑ تمامی فارغ بال بھانوں
دن تے رات عبادت اندر چھُٹا آہوں نانوں
کر کر یاد زمانے ماضی گزرے وقت پیارے
لے عاشق دی قبر کلاوے غم دیاں آہیں مارے
کی تقصیر ہوئی میرے کولوں کیتا مینوں گھٹا
میں ہاں زید انملا گولا قدم تیرے دا گھٹا
دلبر سنگ کریں بہاراں اعلیٰ رُتبے پا کے
مینوں منوں وساریا سجناں رُل رہیا وچہ خاکے
کہناں تسی مٹھی نیندر سُتے
نہیں انصاف پچھاں درکاون باوفاوے کتے
تیری تھیں میں پائے فیض کثیرے یارا
اصحاباں تے کتے وانگر رُتبہ پایا بھارا
تے اصحاباں ولے پکڑی مجلس نیکاں والی
کتیوں ہویا بندہ بندیوں پایا درجہ عالی
بیٹے نوح نبی دی مجلس گمراہاں سنگ آہی
نام نبوت دا گم ہویا وقرتیا قہر الٰہی

صحبت تیری تھیں میں پائے درجے ارفع اعلیٰ   روشن نام تیرے سنگ ہوسی نام میرا بھی پاہلا

قدم تیرے تھیں حاصل ہوئی مینوں سرفرازی   خاک تیری تھیں سیس نہ چاساں ویکھ میری جند

اوجھل ہوگیوں وچہ پل دے لا کیجے کانی   مر کے دید نہ پاواں تیری حیف میری زندگانی

زید نمانا درد رنجانا نہ کھاوے نہ پیوے   دن راتیں اس رووَن کارا دسو کد تک جیوے

لاغر انگ ہویا سُک کانا گئی وجودوں لالی   گوشت ماس روانہ ہوئے ہڈ گئے ہو خالی

کئی کئی روز بے ہوشی اندر رہے نمانا جھڑیا   نہ کھاوے نہ پیوے عاجز جھرک رہسی اڑیا

بے سُدھ بے خبر سنساروں کی وچہ جگ وہاوے   امر ربی ہن بن جان نکلے دم آوے دم جاوے

آخر اوہ وقت آ پوہتا خوف جد ہا دل بھارا   جان کنی دے اوکھے ویلے کرم کریں غفارا!

حصہ مینوں بھی ہتھ آوے تیری رحمت برمایوں   ڈولے جان سراج عاجز دی سخت کزع دی گھڑیوں

نال ایمانے راہی ہوواں تیری وچہ امانے   تیرا لطف غریب نواز کافی ہر زمانے

زید اتے جد جان کنی دی حالت ہوئی جاری   چھپ چھپ اندر لوہاں لوڑے جان غریب بچاری

سد جدوں اجل دے پیندے ڈاہڈے لوڑن آون   کتھے چھپے روح نمانا چارے پیش نہ جاون

آخر آ پایا ہتھ پکا ملک الموت اک واری   پکڑ لیا روح فراری آپ آہا اقراری

خانے   روح سجناں سنگ عشاں اندر پنجر اوس ٹکانے

اتفاقاً ستھویاں آ لنگھیا اس راہے   لیلیٰ تے مجنوں دے عشقو اوہ بھی واقف آہے

نالے وقت کویلا آہا بھار پلانے لاہے   فاتحہ کان آئے وچہ روضے نال دلے دی چاہے

ویکھن کی خاکو تے سُتا اک جوان پیارا   مار آواز بلاون اس نوں کون کوئی توں یارا

رہے بلا بلا بہتیرا اُٹھ کسے دیا لالہ!   کوئی ہووے تے بولے اوتھے اوڈ گیا بولن والا

آخر آ بیٹھے اس نیڑے ہتھ میت نوں لایا   آکھن ایہ مسافر کوئی دنیا چھوڑ سدھایا

کئی آکھن ایہ لسّا دِسے بھکھے مار گوایا   بعوضے کہن ہوسی بے وارث کس نوں درد پرایا

القصہ اوہناں چک اوتھوں آندا اپنے ڈیرے   لگے دین غسل اس تائیں بزرگ مرد وڈیرے

مجنوں دے مامے دے تائیں خبر ہوئی اس گل دی   اوہ بھی نال افسوساں اوتھے دوڑیا آیا جلدی

لاہ دستار وگائی دھرتی روندا مول نہ رجے   آکھے فیر ہوئے اج تازہ سل مجنوں دے وجے

نوں لکھ شاباش باوفا جوانا!   تیرے وانگ نہ ہوسی کوئی صادق مرد یگانہ

جان نثاری والا جگ پر رہسی قصہ　　ثَبِّتُو اَقدَامَکُم دا درجہ بے‌شک حصہ تیرا

سن سن مصر تمامی آیا روون مارن ڈھاہیں　　باوفا زبانوں پکا ہور اجیہا ناہیں

زبان اس دی نوں قولوں لتھا پورا　　شالا ملی جزا جنابوں باوفا مزدورا!

دتا غسل جنازہ پڑھیا مصر تمامی آیا　　عاشق تے معشوق دیاں وچہ قدماں دے دفنایا

ہویا اوس جوانے　　جزاک اللہ تعالیٰ اوس جہانے

بغیر صفحہ نمبر کے ٹکڑا

۔۔۔۔۔۔۔۔۔کولوں پایا اُس دتا میں منگیا
دھن اس دی شفقت استادی دیون تھیں نہ سنگیا
میں بھی اس دی شاگردی دا فخر دلے وہ رکھاں
چم چم قدم مبارک اس دے لاواں اُپر اکھاں
علم ہدایت کولوں اس دا پُر پُر ہویا سینہ
دولت منگ علم دی اس تھیں شاگردا مسکیناں
بخش ہدایت یار رب مینوں جب لگ جگ پر جیواں
رکھاں یاد حقوق استادی بے ادب نہ تھیواں
دم دم رہے سرآج بچارا پیش استاد سلامی
پاوے فیض کثیر کثیرے دعویٰ رکھ غلامی

267

اوہدے تے آئے قدم بوسی دے چاہوں
جو امراض جہانی جاوے برکت اس دے ساہوں
تے دیناوی دولت اندر اس دے سائے
باوجود شہانے پائے دم دم رب دہائے
ربی غیر محبت نندی
تاہیوں در اس دے اُپر جھکے خلقت سندہیں ہندی
زیادہ دم دم تھیں جنابوں
جو اغراخ مقاصد اس دے ملس اسمانی بابوں
جاہ جم جاہ سید دا رہے عروج چمکدا
اس دے شان اقبالوں آوے سدھا پھیر فلک دا
الحال اللہ عُمرہٗ وانگر خضر نبی دے
رہے فصیل ہمیشہ اُس دی گردے اس نگر دے
اے سید اولاد علی دی کر میری دل جوئی
سے تیرے در لایاں ہویاں مدت مینوں ہوئی
پاک کتاب الٰہی اندر عرض سنیدی تیری
لے دے اس درگاہ عالی تھیں جو کجھ منشا میری
ہرگز میں ایہ آکھ نہ سکاں توں نہیں لے سکدا
شاید میں آسی دے کارن منگ نہ سکیں جھکدا

مزید نامکمل ٹکڑا

دادے نانیں دی درگاہے توں پائی منظوری
خلف رشید بھی تیرے بےشک روشن زمانے
سیف زبان مروت صورت مالک مال عرفانی

مرد سلیم حلیم طبع دا اوہ زبانوں مٹھا
عمر تمام گزاری اس نے راہ فقر دے چل کے

نقش قدم تیرے وچہ بھراں دھن تیری۔۔۔۔۔
ہریک اُتے کرم کریمی بزرگ وار یگانے

شرف جنہوں سجادگی والا اس سپرد اس کاموں
شاکر وچہ رضا الٰہی ڈٹھا تے اوہ ڈٹھا
منزل مقصد تے جا پوہتا بیٹھا گدی مل کے
کامل عشق الٰہی اندر بن پروانہ سڑدا
تاہیوں مہر اوہدے پر تو ۔۔۔۔۔۔۔۔۔۔

بغیر نمبر شمار کے مزید صفحہ

دم دکھیے دے محرم ساقی دیہ اک مینوں کاسہ
پی فنا ہوواں وچہ مرشد فرق نہ ہووے ماسہ
ایسا محو ہوواں وچہ مرشد بے خود ہو کے جانوں
اوسے محویت تھیں نکلن سخن فصیح زبانوں
چل قلمے! دربار ہادی دے منہ سیاہی لا لے
مرشد کے قدماں وچہ جھڑ کے سرفرازی پا لے
مرشد پاک میرا شاہ اصغر نوری مکھ خضر تھیں
سخن وری بخشش سانوں ہوئی اوسے گھر تھیں
وانگ رطور چمکدا دسے اس دا روضہ دوروں
چھم چھم چھم چھم روضے اُتے مینہ برسدا نوروں
والد بزرگ وار میرے دا پیشوا اوہ سکا
تاہیوں لاج میری بھی اُس نوں ہے ایہ۔۔۔۔۔
کولو والے تھیں سورج چڑھیا جگ پھری روشنائی
مظہر نور خدائی ہویا ڈٹھا کل خدائی
۔۔۔۔۔فیض اوہدے دا جاری ظاہر وچہ جہانے
پاون لوگ مراداں منگیاں اپنے اتے بیگانے
سالک صوفی عامل کامل حلم محبت بھریا
بحر الفقر اندر لا غوطے ڈُب ڈُب آخر تریا
گل پیرہن تے ہتھ عاصہ نور بھری پیشانی
تاج ولایت دا سر سوہنے واہ دستار نورانی
سیرت طبع فرشتیاں وانگر خواہ صورت انسانی
تاہیوں حاصل ہوئے اس نوں درجے لا مکانی
اَلفَقرُ فَخرِی دی مستی نیئیں چھائی ہوئی
لذت حب کحب اللہ دی من سمائی ہوئی
آتش عشق الٰہی اندر دیہی تائیں ہوئی
مَدینَۃُ العِلم اندر تاں اس دی ونج رسائی ہوئی
۔۔۔۔فی اللہ ہوئے جھڑے شان بقا تنہاں دی
مردہ کون انہاں نوں آکھے جیوے قبر جہناں دی
کیتی سب کمال کریمی چنبلوں بدل اٹھیا
جاگے بھاگ کولو والے دے آن جدھے پر وٹھیا
خارستان آہی اوہ وادی رب گلزار بنایا
نام شریف انہاں دے کولوں شان شریف اس پایا